

POLARISOVA

SF

ANTOLOGIJA

2003

POLARISOVA SF ANTOLOGIJA '99

izbor i prevod: Goran Skrobonja

Polaris 1999.

Piter V. Hamilton

SANJAR ZVEZDANE SVETLOSTI

Nebo su zapljusnule zlatne i grimizne pruge kada smo izišli na proplanak, a hrastovi oko perimetra obrasli bršljanom bili su uronjeni u ružičati preliv sunca koje je tonulo. Mindušica i njene sestre vile letele su kroz vazduh, mašući munjevito krilima kao vilin-konjici. Njihovi iskričavi tragovi izvijali su nemoguće petlje dok su jurile za ljubičastim carskim leptirima oko šiljaka besnika. Jato nas opazi i oglasi se zadovoljno visokim muzikalnim glasovima, ne prekidajući lagodnu zabavu.

Nas dvanaestorica lovili smo princa vilenjaka. Crni Spitfajeri, tako smo sebe nazivali, odeveni u crne kožne jakne i tamnoplave farmerke, glava komotno prekrivenih raznoraznim kacigama iz vojnih viškova, lica obavijenih očnim trakama za optičko pojačanje. Pokušavali smo da nadmašimo sebe u toj ulozi, prvoklasni momci u potrazi za nevoljama, umesto izveštačenih tinejdžera izgubljenih u fantaziji o dvoboju sila. Bili smo načičkani gvožđurijom; termo noževi, magnetne puške 'enfield', usudili smo se čak i da poneseo pomno čuvano blago koje se sastojalo od plazma-pulsnih pištolja 'soni' sa laserskim nišanskim sistemom. Ja sam bio natovaren desetinom elektronskih modula prikačenih za opasač, sa očitavanjem sprovedenim pravo u očnu traku. Polovina slika ispumpavanih na moje mrežnjače bila je zaklonjena jarkoplavim digitalnim podacima. Koordinate inercijalnog kompasa polako su ludele. Vidi, vidi.

"Hej, Mindušice", doviknu Rasel. "Hodi ovamo, dušo." On pruži ruku u oklopnoj rukavici. Njegova oprema nije bila iz vojnih viškova; kompletan protivudarni oklop, sa mrežom za rasipanje energije utkanom u kompozit od ugljeničnog titanijuma. Svemirski marinac samog đavola.

Vizir mu je bio otvoren, i on se osmehnuo lažnim osmehom kada je Mindušica prišla sa poverenjem i zalebdela pred njim. Poskakivala je gore-dole u vazduhu. Dugačka koliko i njegova podlaktica, bila je izuzetno lepa i krajnje krhka. Na zidu spavaće sobe držao sam holograme jata vila, koje sam snimio prvog dana

kada sam ih ugledao, pre tri leta, daleko najlepše od svih koji su istumarali iz carstva prve šume.

"Rasele", zacvrkuta Mindušica. "Baš si blesav, obučen u gvozdeno krzno, po suncu. Vrući Rasele, zbacij svoje blesavo krzno."

"Gde je ona, Mindušice?" preo je on. "Gde je Ketij? Kažij mi, dušo."

"Nijed ovde. Nijed ovde." Mindušica suknu pravo naviše, premećući se neprestano od čiste radosti. Mogao sam čitav dan da posmatram igru vila; izdržao bih zbog toga čak i njihovo zadirkivanje.

Mindušica nas nadlete u luku i strelovito se vrati do središta proplanka da se pridruži sestrama. Zakikotaše se.

Rasel zalupi vizir. "Pobijte ih", reče.

I tako uradismo. Jer Rasel je imao sedamnaest godina i bio je naš vođa. I bio je toliko van sebe da bi okrenuo svoj plazma-pištolj na svakoga ko ga ne poslušaj.

Rubinski nišanski laseri prošaraše proplanak, praćeni zažarenom horizontalnom kišom šištavij pulseva plazme. Video sam kako se jedna vila pogođena harpunom iz 'enfilde' rasprskava u oblak ružičaste magle. Padale su masovno, udarale po tlu, a tanki potočići krvi zamenili su njihovo kometno svetlucanje.

Tada smo prvi put upotrebili svoje oružje, i bio je to osmeh probuđene zveri u nama.

Kada je bilo gotovo, Rasel je prišao središtu proplanka. Mindušica je preživela. Ne pitajte me kako. Sedela je na bujnoj smaragdnoj travi, sa još jednom vilom, Nevenom, u krilu. Nevena je bila mrtva, ali Mindušica ju je i dalje milovala po čelu. Poput mene, pretpostavljam, ni ona nije mogla da poveruje šta smo učinili.

"Dižij se, dižij se", govorila je iznova i iznova, dok su joj majušne suze blistale na porcelanskim obrazima. "Lenjivice, imamo čitav dan za igru. Poletij i zapevaj, Nevena. Poletij i zapevaj." Dva desna krila Mindušice bila su spržena pulsom plazme. Preostala dva beskorisno su mahala svakij nekoliko sekundi i zujala poput muve koja udara u prozorsko okno.

Ona diže pogled kada je zakloni Raselova senka.

"Kažij mi gde je Ketij", reče on.

"Nevena više neće da se igra. Lenjivica Nevena."

Rasel diže čizmu i snažno nagazi.

Krenusmo dublje u šumu.

Da biste bili Crni Spitfajer morali ste da stanujete u Maltingsu, stambenom naselju koji je Vlada sagradila na rubu Balforda. Bio je to četrdeset godina star grozd prizemnih koralnih kupola smešten na kvadratnom kilometru parka zasađenog iznad regresiranih naselja iz dvadesetog veka. Naši roditelji nisu bili bogati, većina ih je radila u ekipama za regresiju i znojila se obavljajući teške i prljave poslove koje baj-tek i kiber-sonde nisu mogli da završe. Vraćali su zemlju u pređašnje pastoralno stanje i iskopavali prljavštinu koju su za sobom ostavila prethodna pokolenja.

U Balfordu je bilo još dece, ali ona nisu mogla da postanu članovi Crnih Spitfajera, nipošto. Živela su u starim očuvanim kućama u srcu grada, u malim plemićkim palatama od kamena, cigle i škriljca, gde su krivudave ulice bile kaldrmisane, a na većini uglova stajale su crvene telefonske govornice. Sa svim tim otmenim i skupim dnevnim klubovima, sportskim ekipama i odlascima u zabavne parkove, nisu imali neophodan stav prema životu; svaki njihov minut bio je organizovan i uređen. Mamine maze, svi do jednog.

Mi, Spitfajeri, tamarali smo slobodni, i jedina obaveza bila nam je da svake druge nedelje odemo u državnu školu na didaktičko utiskivanje laserske memorije. Ja sam se usredsredio na naučne predmete, u nadi da ću do šesnaeste doći do ocena potrebnih za univerzitet. Gospodin Talbo, zadužen za našu procenu, rekao je da ću to lako izvesti, i da me nešto u strukturi neurona čini idealnim receptorom. Mogao sam da apsorbujem fotobajtne kurseve sa vrlo malo gubitka podataka. Već sam bio dvanaest nivoa iznad ostalih vršnjaka među Crnim Spitfajerima. Pravi utiscima podložan omladinac, tako me je zvao gospodin Talbo.

Zahvaljujući dobrim ocenama, bio sam zadužen za našu nelegalnu opremu. Dobro, nije ona bila baš toliko nelegalna, rasklimatani rezervoar za kloniranje, molekularni filter koji se mogao programirati i koji smo koristili za sintezu blagih halucinogena, neovlašćeni mrežni prijemnici, i svo oružje koje smo mogli da iskopamo. Ali, znali smo da su to prilično vruće stvari. Predstavljale su nešto oko čega smo mogli da se okupimo, jezgro identiteta.

Balford nije mogao da nam ponudi ništa drugo. Trgovački grad u doba kada je trgovina izgubila svako značenje, postao je ruralna spavaonica za profesionalce i državne službenike, vizuelno idiličan i makro dosadan. Bio je smešten u širokoj valovitoj dolini, okružen južnom Devonskom šumom.

Engleske šume bile su prva faza regresije kada je baj-tek učinio zemljoradnju zastarelom, i kada su zvezdani brodovi počeli da odvođe višak stanovništva na kolonijalne svetove. Južna Devonska šuma bila je stara devedeset godina; hrastovi i jasenovi pomešani sa još pedeset drugih listopadnih vrsta. Tradicionalno drveće, koje je čeznulo za onim što je nekada bilo. Pružalo se od obale prema severu, sve do Dartmura, širilo na istok u Dorset, i na zapad do Bodmin Mura.

Stabla su počinjala stotinu metara od Maltingsa. Istraživali smo čitavog života staze i proplanke, jezerca i potoke. Smestili su ih tamo da bismo mogli da se zabavljamo; mračna i tajanstvena zimi, eksplozija života i boja leti, šuma nam je bila dom više nego što je to ikada bio Balford.

Prihvatili smo bez pitanja ono što bismo tamo pronašli. Viđenja sitnijih šumskih stanovnika gomilala su se sve dok nisu prestala da predstavljaju ikakvo iznenađenje. Kako smo rasli, tako smo širili teritoriju, svake godine još malo dublje, i viđali smo sve više i više šumskih zajednica. Gnomi, piksiji i vile pripadali su tamo koliko i mi.

A onda, u proleće moje petnaeste godine, princ Janaret i njegova svita izjahali su iz prve šume.

"Čuli smo da šuma u zaleđu ponovo raste, pa smo došli da sami vidimo zbog čega, posle tako duge jalovosti", rekao mi je Sendiriki.

Sendiriki i ja postali smo tog leta dobri drugovi. Obojica smo, u neku ruku, bili isti. Obojica smo bili sanjari. Čak smo sanjali isti san, onaj o dalekim mestima. On je bio tipičan vilenjak, viši od mene najmanje trideset centimetara, a ja baš i nisam neki kepec sa metar sedamdeset pet. A opet, za tu visinu, bio je lak kao pero: mogao je da trči po livadi a da ne ugazi ni vlat trave. Nosio je zelenožutu tuniku, meku kao jelenska koža, i to ga je u šumi činilo gotovo nevidljivim. A bio je i mlad (bar za vilenjake). Ali svi su oni izgledali kao stogodišnji tinejdžeri.

"Kako možete da čujete da šuma raste?" upitao sam. Bio je sparan junski dan, i vazduh je bio pun polena divljeg cveća. Sedeli smo na rubu šume, gledali odozgo Balford, dok su bumbari zujali između orlovih noktiju i trandavilja.

"Njena pesma postala je refren melodije prve šume", rekao je Sendiriki.

"Prva šuma, tamo vi živite?"

"Da."

"I došli ste da pogledate našu šumu?"

"Moj princ je mlad, u njegovoj krvi peva melodija nemira."

"Kao i u tvojoj", rekao sam ja.

Osmehnuo se. "I tvojoj."

"Aha, tu si u pravu. Želim da postanem izviđač pošto se budem kvalifikovao; da istražujem Galaksiju, otkrivam terakompatibilne svetove."

"Misliš na svetove gde možete da živite?"

"Da."

"Kako snažna pesma, Majkl. Zavidim ti."

"Kada postanem kapetan, povešću te sa sobom."

"Da plovimo među zvezdama." U glasu mu se začuo setan prizvuk. Okrenuo se na leđa i pogledao nebo kao da ga nikada ranije nije video. "Zvezde iznad prve šume nisu kao vaše. Ali mi imamo svoja mora. Ona meni pevaju dugi, čarobni refren."

"Znači, postaćeš mornar?"

"Da. Sagradiću brod kakav svet nikada nije video. I možda ćeš jednog dana ploviti sa mnom, Majkl. Na najveće putovanje svih vremena."

"Baš bih voleo. Podseti me da te jednom povedem da serfuješ na vetru."

"Da serfujem na vetru? Da li bi mi se to dopalo?"

"Aha, dopalo bi ti se."

Jednog dana turisti, sutradan već turistički vodiči. Svi mi. Njuškali smo se prvih nekoliko dana, šepureći se. Spitfajeri su odlazili blizu vilenjačkog šumskog tabora. Janaretova svita prikradala se ivici šume da bi zagledala Balford. Ali kontakt, prihvatanje, to je na kraju zavisilo od Rasela i princa.

Jedan od mojih fotobajtnih kurseva istorije obuhvatao je i slike hladnoratovskih skupova; lideri su se sastajali na neutralnoj teritoriji, obazrivo diplomatski. Tako je to bilo, podjednako meko i blago. Sa opipavanjem i ispitivanjem. Razgovarali su, a onda seli na stene kraj potoka i počeli da se osmehuju, pa se princ Janaret nasmejao nečemu što je Rasel rekao. Posle toga, bili su nerazdvojni, i nije se moglo iskovati jače prijateljstvo.

Sendiriki me je naučio da jašem konja. Nerado to priznajem, ali zbog čistog ushićenja, to je bilo daleko bolje od mog elektrobajsa. Takođe mi je pokazao snagu vode koja teče iz prve šume, zahvativši je iz ledenog potoka plitkim peharom načinjenim od najsvetlijeg zlata koje sam ikada video.

"Tirkrih", rekao je. "Vidoviti pehar. U mojoj porodici još je od Ardvenovog doba." Izrecitovao je ritmičan napev nad njim.

Kada sam pogledao površinu vode, ugledao sam bledunjavi odraz jesenje šume obavijene zmijskim uvojima magle. Neka stabla bila su rascepljena, a slomljena koplja ležala su na tlu.

"Gde je to?"

"Drugo mesto, drugo doba." On se tužno osmehnu. "Pokušaj opet."

Ugledao sam kroz izmaglicu raskošan zamak od belog korala ovenčan šarenim cvećem, sa barjacima koji su se vijorili sa visokih kula. Bio je festival, i stotine vilenjaka jahale su kroz zelenilo. Nebo je bilo čisto i plavo. "Tvoj dom?" upitao sam. Bilo je bolno lepo.

"Zamak Janaretovog oca. A iza njega je more." Ponovo sam čuo taj setan prizvuk.

Odveo sam ga kući kada su mi roditelji bili odsutni, i pokazao mu kako da koristi kućni terminal. Proveli smo sate pristupajući centralnim državnim jezgrima podataka, razgledajući izveštaje o planetnim istraživanjima izviđačkih brodova. Podsetio sam sebe da mu učitam slike u holo-naforu. Mogao je to da ponese natrag u Janaretov tabor i gleda koliko mu srce poželi.

Proveli smo jedan dan na plaži, kada je Sendiriki prvi put ugledao more. Našao sam mu neke ružičastoplave bermude i vrećastu majicu sa hologramom magline Konjska Glava; otišli smo iz

Balforda u zoru, vozeći se mojim elektrobajskom po oronulom, starom asfaltnom drumu.

Poslednje skretanje, kada smo izbili iz južne Devonske šume, bilo je poput nekog pozorišnog spektakla. Plava voda iznenada se pojavila i protezala se u beskraj. Sendiriki me je zgrabio gotovo panično. Čuo sam ono što je on tada čuo, pesmu koju pletu talasi i galebovi, zov sirene, koji nas je zvao napred.

Plimut je bio gotovo potpuno regresiran; osim odmarališta iznad obale, tamo je bilo samo nekoliko starih kamenih zgrada koje su služile kao muzeji. Hodali smo po valovitom tlu na kome je nekada bio grad. Sendiriki je izgledao izgubljenije nego ikada.

"Kakvo propadanje", reče on žalosno. "A kažeš da je sve ovo bilo zauzeto pre manje od jednog veka?"

"Pedeset godina. Ali tako je suđeno", rekoh ja. Zemljište oko nas bilo je puno rupa i strmih humki prekrivenih trščastom travom, načičkanih niskim žbunjem štipavice. "Tu su bili stambeni blokovi. Ekipe za regresiju imaju razne vrste kloniranih algi raskvasivača, koje prskaju po svim starim zgradama; postoji jedna vrsta za staklo, druga za beton, treća za ciglu. Neboderi na kraju izgledaju kao skulpture od pene. Traje par godina, ali čitava građevina se konačno pretvori u pesak." Stigli smo do vrha jedne humke i ja lupih stopalom po golom parčetu laporastog zemljišta. "Naravno, ima strašno mnogo đubreta otpornog na alge. Dolazimo ponekad ovamo i to iskopavamo. Neverovatno šta sve tu može da se nađe."

"Zar su vaši preci zaista toliko mrzeli ovaj svet da su ga napustila čitava kraljevstva?" upita Sendiriki.

"Neki od njih valjda jesu. Bili smo u prilično lošem stanju kada su usavršeni zvezdani letovi. Vidiš, zagađenje i pritisak stanovništva oterali su životno okruženje do đavola. Postojao je veliki pokret Novog Početka; znaš, otarasiš se grešaka prošlosti, u tom fazonu."

"Ne bih uživao u zemlji u kojoj su takva previranja trajala vekovima, a ipak, ti je slaviš. Kako je neobična pesma koju ljudi pevaju. Zbog čega, kad ste već raspolagali tolikim moćima, niste izlečili sopstveni svet?"

"Sada jesmo, manje-više. Stanovništvo nam je bilo jedan od najvećih problema. A zvezde su bile lako rešenje. Dosta transportovanih nije pošlo svojevoljno: nezaposleni, kriminalci,

antidržavni elementi." Nisam mu rekao za skladište oružja koje smo pronašli kada smo kopali po starom poslovnom bloku. Rasel je rekao da je to za sobom verovatno ostavila neka antiiseljenička grupa. Pištolji 'soni' nisu bili stariji od trideset godina. Nisu svi mirno pristali da odu. "Populacija Engleske sada je svedena na osam miliona. Državna agencija za smeštaj tvrdi da je to otprilike savršena brojka za nas."

"Miliona!" uskliknu Sendiriki zbunjeno. "Tako malo!"

"To znači da imamo prostora da ponovo sadimo šume", pokazao sam nasmejan, dok smo trčali zajedno nizbrdo.

Sindiriki je na kraju ipak uspeo da serfuje. Iznajmio sam za nas dve daske u klubu i proveo popodne podučavajući ga u jednom praznom zatonu, dalje niz obalu. Kao da sam žabu terao u vodu. Na kraju sam platio kaznu za kašnjenje. Naprosto nije hteo da siđe.

Keti je stigla početkom avgusta, kćerka nadzornika ekipe za regresiju koji se preselio u Maltings. Nismo imali devojke u Crnim Spitfajerima. O, izlazili smo sa devojka iz Maltingsa, ljubili ih kada smo išli na plažu, krišom gledali kako se sunčaju u toplesu. Ali one nisu bile Spitfajeri. Ne pre Keti.

Imala je šesnaest godina i kosu toliko svetlu da je bila gotovo bela. Noge su joj bile dugačke kao u vilenjaka, a osmehom je mogla da postidi sunce. Kada sam je prvi put video, pomislio sam da je došla iz prve šume; bila je nezemaljska, božanska.

Zaljubio sam se u nju. Dopadala se svim Crnim Spitfajerima, ali to je kod njih bila samo dečačka, pubertetska požuda, dok je u mom slučaju bila prava stvar.

Nisam imao nikakvih izgleda. Bio sam premlad. Osim toga, bila je Raselova. To je svima jasno stavio do znanja od samog početka, i iz nekog nedokučivog razloga, ona je reagovala na isti način. Ali nisam prestao da je volim zbog toga.

Sendiriki je bio pun saosećanja, mada nije imao razumevanja. "A šta je sa tvojim planovima o istraživanju noćne praznine?" rekao je. "Hoće li ona moći da putuje s tobom u tvom metalnom zvezdanom putniku?"

"Do toga treba da prođu godine", usprotivio sam se.

On se isceri. "Kako plitka pesma, Majkl. Zar je tvoja ljubav tako tanušna da neće trajati godinama?"

"Naravno da će trajati!"

Zapevao mi je pesmu o plemenitim ljubavnicima koje je razdvojio nekakav rat, ili crna magla, ili kataklizma - u svakom slučaju, nešto prokleta morbidno - o tome kako nisu mogli vekovima da se sastanu, i kako im je nagrada za svu tu vernost došla u vilenjačkoj verziji raja. "E, vidiš, to je ljubav kakvoj treba da težiš, Majkl."

Kao što rekoh, nije imao razumevanja.

Jedina prilika kada sam mogao nasamo da razgovaram sa Ketii bila je kada smo svi zajedno otišli u državnu školu na lasersko utiskivanje. Rasel nije išao, zabušavao je sedam meseci i tvrdio da zna sve što mu treba da bi radio u ekipi za regresiju. Verovatno mu nije padalo na pamet da je regresija gotovo završena, i da će bez posla biti u stroju za prisilnu deportaciju.

Ispričao sam joj svoj vrtoglavi san dok smo hodali otmenim viktorijanskim ulicama Balforda, o budućnosti koju sam iscrtao sebi među sazveždima. Reči su mi izletale u mahnitoj, verovatno nesuvisloj bujici, toliko sam žudeo da je impresioniram. Ona je klimala glavom u prikladnim trenutcima i za uzvrat mi ispričala da namerava da se kvalifikuje za baj-tek inženjera. Ni ona ni ja nismo pominjali kako bi se to uklopilo u Raselovu pojednostavljenu zamisao o budućnosti.

Nikada nisam shvatio privlačnost koju je osećala prema njemu. Rasel je bio ćorsokak, hvalisavi recidivista. Dovoljno jak i harizmatičan da vodi gomilu povodljivih tinejdžera, ali to je otprilike bilo sve. Počeo sam čak da dovodim u pitanje i smisao postojanja Crnih Spitfajera, jer to je počelo da mi liči na glumu. Na izigravanje istinske pobune. Ja nisam želeo da se borim protiv državne centrale; državna centrala je gradila i upravljala izviđačkim brodovima.

Nas dvoje smo se vraćali jedne večeri, krajem avgusta, iz državne škole, kada je Brendan počeo da se nabacuje Ketii. Stajao je iza oljuštenog zida od cigala koji se pružao oko gustog gradskog parka. Visok, vitak dvadesetogodišnjak u tamnom kišnom mantilu, sa odgovarajućim šeširom; koža mu je bila toliko bela da se moglo pomisliti da je albino. Nisam mogao da mu vidim oči, bile su skrivene

iza motociklističkog vizira, sjajne crne trake aerodinamičnih linija, koja mu je prekrivala srednju trećinu lica. Brendan je bio vođa Sokola iz senke. Zapazili smo ih pre nekoliko godina njih pet-šest, starijih od nas, uvek u kišnim mantilima. Nikada nisu ni priznali da postojimo. Sve su to bili pozeri. Mislim da je neko rekao da žive u kućama Vladinog stambenog projekta na drugoj strani grada. Svake večeri dolazili su da vise u staroj baptističkoj kapeli na ivici parka.

"Večeras imamo žurku", reče on kada smo stigli do njega. "Otvoren poziv za devojkicu kao što si ti. Biće mnogo zabavnije od ičega što tvoji drugari klinci mogu da ti prirede."

"Ne, hvala", reče Keti oštro.

"Gde ti je vatra? Moraš jednom da ustanoviš kako izgleda pravi život. Mogao bih večeras da ti pokažem."

"Znam sve o pravom životu."

Malo mi se približila. Usudio sam se da bacim pogled na oronulu kapelu od žutog kamena pedeset metara iza Brendana. Sokoli iz senke stajali su oko otvorenih vrata, kišni mantili lepršali su im na toplom lahoru koji je duvao sutonom, a motociklistički viziri pratili su nas kao radar. Nisam znao da su se Sokoli iz senke toliko namnožili. Bilo ih je najmanje deset.

"Oh, ne bih rekao", osmehnu se Brendan, i tanke voštane usne razdvojiše se da pokažu igličaste zube. "Samo se nadaš. Pravi život se ne sastoji od nadanja, već od pukog preživljavanja. A ja sam za to stručnjak."

"Snaći ću se i sama, hvala", reče Keti.

"Naravno da hoćeš", zapevuši on. "Tigrice." On zabaci glavu i zalaja kao besni pas.

Keti me uhvati oko mišice i mi zađosmo za ugao. "Trči", prošišta ona. I učinismo tako, uzbrdo, blagom strminom do Maltingsa, a Brendanov jezivi zavijajući smeh pratio nas je čitavim putem.

Keti me je ubedila da ništa ne kažem Raselu. A to mi je i odgovaralo, jer sam se zabrinuo zbog tih Sokola iz senke. Njihovo prisustvo davalo je nezdrav ton opasnosti pospanim ulicama Balforda. Nisam mogao da ne pomislim da je život bio mnogo lepši u danima kada ih je bilo beznačajno malo.

Ako su Sokoli iz senke bili loša strana Balforda, vilenjaci su bili onaj podsticaj neophodan da ubedimo sebe da život ipak nešto

vredi. Ketu je bila zapanjena i ispunjena strahopoštovanjem pred njima, kao i mi ostali. Njeno lice... Pa, pretpostavljam da je izgledala kao ja, kada sam prvi put ugledao vilinski narod.

Sećam se kada ju je Rasel upoznao sa princom Janaretom. Princ se duboko poklonio, uzeo je za ruku i poljubio je u zglavke. "Ti si uistinu cvet svoje rase", izjavio je svečano.

Pocrvenela je, polaskana takvom pažnjom, i u obrazima su joj se pojavile jamice. Janaret je uticao tako na ljude. Svi su vilenjaci bili čudesni, ali njegova gracioznost bila je nenadmašna; upravo ta plemenitost uznosila ga je toliko iznad njih koliko su oni bili iznad nas.

Rasel se šepurio, smešno uobražen. Kraljevskim dekretom, njegova devojka bila je najpoželjnija u dva sveta. Nije loše za jednog nikogovića.

Nerazdvojna dvojka postala je nerazdvojna trojka.

Nedelju dana posle mog susreta sa Brendanom u parku, Crni Spitfajeri i prinčeva svita okupili su se i otišli zajedno na koncert grupe Stomping Meri u Sautempton. Stomperi su bili žestoki sedmočlani bend za stvaranje fantazija i raspoloženja, veoma vrući, i propovedali su svoju kvazianarhičnu poruku uz uobičajeni sirovi seks. Bogovi za svakoga ispod dvadesete, bogatog ili siromaha.

Odlazak vozom do Sautemptonu trajao je četvrt sata, i ja sam sve vreme proveo u pakosnim mislima o šoku koji će Sendiriki doživeti kada počnu da sviraju. Za njega je harfa u pratnji flaute bila prilično žestoka stvar.

Koncert je bio u travnatom amfiteatru usečenom u brdo na zapadnoj strani grada. Svi smo ušli zajedno, Spitfajeri u crnim jaknama, vilenjaci u pozajmljenoj odeći koja im je loša stajala.

Stomperi iziđoše na binu i dvadeset hiljada pubertetlija zaurla u znak dobrodošlice. Vilenjaci se pridružiše, konačno poneseni pesmom našeg sveta. Sa nevericom su se osmehivali jedni drugima, kao da žele da kažu da znaju da ne bi trebalo to da rade, ali je strašno zabavno.

Grupa započe svirku. Subliminalni zvučnici nagomilani na obe strane bine kao džinovski kristalni stubovi, okrenuti u svim pravcima, počеше da emituju. Zaglušni me težak sint-rok, a fotoni mi u

sekvencama kliznuše duž optičkih živaca, golicajući zabačene nadražajne centre u mozgu. I najjednom sam bio divlji pterodaktil metalne kože koji šiba kroz međuzvezdani prostor, sa krilima širokim deset kilometara koja me nose na retkim naletima atoma vodonika. Obrtao sam se oko svetlucavih kometa, lenjo prevrtao nad usamljenim zatumbanim asteroidima, padao beskrajno niz gravitacioni nagib. Ispred mene su bile planete, gasni džinovi sa prstenovima i živopisnim mesecima. Uranjao sam, vrludao i obrtao se iznad olujnih predela oblaka velikih kao okeani, a blede fluorescentne zmijske aure plivale su kao riblja jata među visovima oblaka na mračnoj strani. Ostavio sam sve to za sobom, poleteo unutra, prema jarkom zovu sunca. Svuda oko mene, svemir je bio ispunjen trijumfalnim krikom mojih srodnika, i crna krila blistala su dok smo mahali njima i približavali se toploti. A tamo, klizeći iznad toplih struja korone, pronašao sam sebi par. Isprepletanih vratova, krila ispruženih kao jedno, jezdili smo u fontane sunčevih buktinja, serfovali duž lučnih izbočina, vrteli se u spirali, vrteli. Slobodni i nepobedivi, gospodari kosmosa. Bio sam to ja, sve što sam oduvek želeo da budem, pesma moje duše.

Sendiriki se smejaio, dok su mu oči plamtele. "Kakva opasnost! Kakva radost!" vikao je da nadjača zgomljujuću muziku. "Oh, Majkl, zašto mi nisi to ranije pričao? Jesu li oni stvarni? Jesu li to stvorenja koja su pronašli tvoji zvezdani putnici?"

"Ne. Stomperi su ih izmislili. Oni sve to izmišljaju."

"Kako lude umove imate. Oh, da mi je da budem smrtnik samo jedan dan. Da upoznam tako divno bezumlje, takvo oslobođenje."

Jedini koji je pokvario večer bio je Rasel. Kao i uvek, želeo je da ode korak dalje od svih ostalih, pa je ubrizgao jedan od halucinogena koje je ispovertio filter. Video sam ga kasnije tokom koncerta kako se bacaka sam, pleše u isprekidanim trzajima uz ritam koji niko drugi nije mogao da čuje.

Tada sam video kako Ket i princ Janaret plešu zajedno, kao graciozni, staromodni par. Okrenuo sam se natrag prema zvučnicima, uronivši u veliku balsku dvoranu sa elegantnim ljudima, muškarcima u večernjim odelima, ženama u otmenim haljinama, u sporom valceru uz gorku baladu. Kada sam se ponovo osvrnuo, ruke

princa Janareta obgrlile su Ketu, a ona je prislonila glavu uz njegove grudi i blago se osmehivala.

Posle koncerta, Sendiriki i ja popeli smo se do kafića na vrhu brda iznad amfiteatra. Naručili smo pivo i seli napolje na mirisnom noćnom vazduhu, da posmatramo kako svemirske letelice uklizavaju sa druge strane neba. Njihovi trbusi otporni na toplotu, u obliku lučne delte, sijali su dubokim narandžastim sjajem spram nasmešenih letnjih zvezda, dok su oni tonuli prema gradskom svemirskom pristaništu.

"Postideo si me, Majkl", reče Sendiriki sporo. "Usred neosetljivosti tvog izmenjenog sveta postoje veličanstvene stvari koje nisam mogao ni da zamislim."

"Pronaći ćeš ono što tražiš tamo daleko, na tvom moru."

"Možda." On ponovo okrenu glavu naviše, i njegove srebrnaste, svetlucave oči potamneše od čežnje.

Za sve su bili krivi Anton i njegova velika usta.

Visili smo u jednom starom bloku štala; bio je iza Maltingsa, okružen glogovim čestarom, i možda ga je upravo zato ekipa za regresiju previdela. Ali mi smo popravili krov i dodali malo solarnih ćelija da bismo imali energiju za opremu.

Uleteo je jednog poznog popodneva, i izgledao je kao da je morao da trči sve od obale, crvenog lica, zadihan. "Video sam ih", dreknuo je. "Janareta i Ketu, kresali su se u šumi. Bože, nisu me ni videli, toliko su se zaneli. Hej, šta mislite, je li istina da je u vilenjaka kao u konja? Mislim, čoveče, da ste je samo čuli kako cvili!"

Pogledali smo ga, svi do jednog, isključeni iz vremena, obamrli i potajno prestravljeni.

Uzvratio nam je pogledom, divljački se iscerio. "Šta je?" Onda se okrenuo kada je Rasel ustao, izišao iz ugla u kom je gluario. Antonovo ushićenje nestade, da bi ga zamenio itinski strah.

"Gde je to bilo?" upita Rasel mrtvim glasom. Ubrizgao je nešto, a taj filter bio je zapravo previše star da bi reprodukovao delikatne molekularne stringove koje sadrže narko-programi. Video sam da su majušni kapilari u njegovim očnim jabučicama poprimili žućkastu boju.

Posle toga, nije više bilo nade. Uopšte.

Brendan je sedeo na kamenu odmah izvan šume. U kišnom mantilu i sa šešikom izgledao je kao zgusnutija koncentracija senki prvog reda stabala. Motociklistički vizir skrivao mu je najveći deo dugačkog lica boje slonovače, ali vidljiva koža izgledala je neprirodno svetlo usred pomrčine koja je tog popodneva vladala u dolini.

Marširali smo rubom doline prema njemu, svi bez reči. Raselova zbrda-zdola sklepana osvetnička vojska. Naše oružje kao da nije mnogo zabrinulo Brendana. Štaviše, kao da ga je odobravao. Uglovi njegovih usana izvili su se naviše u nešto što sam shvatio kao osmeh.

Rasel stade kraj njega, oklevajući pred prizorom takve uljudnosti. "Idemo kod vilenjaka po Ketu, da je vratimo", reče on. "Želiš da pomogneš?"

"Čini mi da sve imaš pod kontrolom."

"Sledeći put bi to mogla da bude neka od vaših devojaka."

Posprdni osmeh se raširi. "Sumnjam. U to veoma sumnjam."

"Hvala ni za šta."

"Sam si kriv što si im verovao."

"Hajde", zapovedi nam Rasel; krenu prema šumi. Većina Crnih Spitfajera požuri da ga pristigne. Ja sam oklevao.

Brendan mi se vučje iskezi, kao da je već osvojio čitav svet. Samo da sam tada mogao da mu vidim oči, možda bih saznao šta se tamo, zapravo, krije, ali mogao sam samo da vidim sopstvenu sličicu koja je poskakivala u ogledalu sjajne crne površine njegovog motociklističkog vizira.

Priznajem, preplašila me je Brendanova urođena otkačenost. Otišao sam za ostalima pre nego što je stigao da se ponovo zacereka tim smehom maloumnika.

Vest o našem gnusnom zlodelu raširila se vilinskim gajem, distorzija u biti šume, hitala je ispred nas kao namreškani vazduh letnje jare. Šumski narod bežao je pred maršom naših čizama. Trava je šuštalala kraj staze, puna malih brzih tela koja su hitala brže od kunića. Rasel bi s vremena na vreme opalio; ne verujem da je bilo šta pogodio.

Naše neprijateljstvo pokvarilo je pesmu šume. Sendiriki me je naučio da slušam harmoniju, način na koji vetar klizi kroz granje, uzdah cveća, sve to stopljeno zajedno, u saglasju. Sada smo upali u taj tok kao neprijatna disonanca. Čuo sam kako drveće drhti od jeze našeg prolaska. Ipak, bili smo na stazama koje smo poznavali od ranog detinjstva. Na svojoj teritoriji.

Rasel je marširao stazom, ne mareći za tananosti. Od dve sile, i dalje nam je bilo najlakše da pratimo njega.

Bokorasta trava pod našim nogama postala je tamnija; puna žilavih grančica kiselice i žbunja beladone. Svečana stabla jasenova ustupila su mesto lakšim brezama zaodnutim dugačkim, prašnjavim pletenicama bršljana. Njihova visina bila je ogromna, vrhovi krošnji skriveni iza ogromnih debelih grana; zvezdane iskre blage sunčeve svetlosti probijale su se kroz lišće koje se sporo pomeralo.

Znao sam da nas staza kojom idemo vodi kuda treba, iako nisam mogao sasvim da je prepoznam. Sendiriki je jednom rekao da ima mnogo staza kroz šumu, i da su one najpravije najčešće i najduže. Mislim da je bio u pravu.

Vilenjački tabor oduvek je za mene bio zamamno mesto, puno odjeka prefinjene srednjevekovne raskoši. Prinčeva svita postavila je svoje plave i zelene šatore u krug prošaran topaznim sunčevim zracima. Vatre za kuvanje gorele su obično u sredini, doprinoseći karnevalskoj atmosferi.

Ali vatre su sada bile pogašene, a vilenjaci su stajali u odbrambenom polukrugu, sa lukovima u rukama, izuzev princa Janareta. On je stajao ispred svih njih, u srebrnom oklopu sa ugraviranim zlatnim arabesknim simbolima koji su i sami blistali.

Video sam da me Sendiriki gleda. Mogli smo samo beznadežno da zurimo jedan u drugoga, na dve strane logora.

Keti je stajala iza princa Janareta, odevena u dugačku, talasastu, zelenobelu haljinu, ljupka i daleka, kao neka žena iz plesne fantazije Stompera. Bila je na ivici suza.

"Hajde, devojko", reče Rasel. "Vraćaš se sa nama."

"Gospa Ketrin sama bira", reče princ Janaret smireno.

"Oh, stvarno?" Rasel kroči napred.

Začu se oštra zvonjava kada princ isuka mač.

"Prekinite", reče Ketī. "Rasele, nema više ničega među nama. Idi kući. Svi vi, molim vas, idite kući."

"Ničega, a?" reče Rasel. "Videćemo, gospo Ketrin. Sada ima da pođeš sa mnom."

"Mislim da neće, Rasele", reče princ Janaret. "Zaista mi je žao što se ovo dogodilo, jer veoma cenim tvoje društvo. Ali gospa Ketrin nije tvoja svojina."

Rasel se obazre prema nama, sa razmetljivim i podrugljivim osmehom. "Sredimo ih, momci." On uperi svoj 'soni' pravo u princa Janareta i opali. Tako drzak i bestidan, morao je da istera svoje.

Princ Janaret je već dizao štit. Hitac plazme pogodi uglačanu površinu i raspade se, a pipci statičkog elektriciteta zadrhtaše po ugraviranom grbu.

Nišanski laseri zašaraše, i smrtonosni plotun pulseva plazme prevali kratku udaljenost između nas u stroboskopskom plesu, poput strelica ljubičastobelih munja, veličine prsta. Čuo sam kako 'enfildi' zuje i izbacuju harpune. Vilenjaci odgovoriše talasom strela.

Anton jeknu kraj mene i posrnu sa strelom u butini. U butini! Video sam kako vilenjaci pogađaju oko ptice u letu.

Uperio sam pištolj jedan metar iznad Sendirikijeve glave i snažno pritisnuo obarač. Tri vilenjaka su pala, i tunike su im se dimile iz rupa koje su načinili hici plazme. Jednog je pogodio harpun i desna ruka visila mu je u dronjcima, a grudi su mu bile poprskane krvlju. Pet šatora je plamtelo, konji su uspaničeno njištali, cimali poveze.

Najednom smo jurišali jedni na druge, drali se bez reči. Neko je negde duvao u lovački rog, i njegovi tonovi odzvanjali su šumarkom.

Sendiriki i ja naletismo jedan na drugoga i sudar nas baci na tle. Osetio sam kako se njegove dugačke ruke stežu oko mene, pa zagrlih i ja njega. Kotrljali smo se mlitavo po travi. Dah mi je goreo u stisnutom grlu.

"Dvoboj", šapnu Sendiriki. A ja pogledah naviše.

Rasel i princ Janaret išli su jedan prema drugom, ne mareći za parove koji su se hrvali i bacakali oko njihovih nogu. Raselov vizir bio je spušten; oštra smaragdna laserska svetlost bleskala je iz cilindričnog modula njegove kacige i zasipala kacigu princa Janareta. Fotobajti za moždano silovanje, projektovani tako da se

uvuku u um i od racionalnosti ostave puku okrvavljenu ljušturu, smlave te sopstvenim bezumljem. Znam to, ja sam ih programirao za Rasela.

Princ Janaret se zanese unazad kao pred naletom oluje. Stezao je obema rukama mač ispred sebe, vrha uperenog u Rasela. Vrištao je čudne, izobličene reči, izmučen bolom.

Rasel se nasmeja, a njegov pištolj odasla rafal pulseva u princa. Pogodiše srebrni oklop i podigoše male žestoke mlazeve istopljenog metala. Majušni crni krateri procvetaše na prinčevom grudnom oklopu, i svaki udarac zanosio ga je unazad. Ali on je još čvrsto držao mač.

A onda završi svoj bolni napev. Sečivo njegovog mača buknu vrelim sjajem. Ciklon dijamantno plave svetlosti šiknu sa vrha, obavivši Rasela jezivim nimbusom kao kandža. Rasel silovito zadrhta, ruke i noge počеше da mu se grče. Oglasi se bolnim životinjski roktanjem. Video sam kako šestougaona mreža za rasipanje na njegovom oklopu gori grimiznim sjajem. Posrtao je kroz šumarak prema princu, izmučeni elemental vatre, otisci njegovih stopala pržili su bujnu travu i ostavljali za sobom pepeo, dok je pištolj bljuvao svoje kondenzovane munje.

Sudariše se čelom u čelo, borbeni pokliči im se stopiše u jedno, nekoherentno zavijanje. Mač i pištolj padoše sa strane uz zveket. Prevtali su se i prevrtali, bacakali kao zveri. Raselovo termo-sečivo ostavljalo je dugačke brazgotine u oklopu princa Janareta. Prinčev draguljima optočeni bodež bio je zabijen u zaptivač oko Raselovog vrata, ispod kacige.

Tada šuma počе da zavija, groznim, ranjenim zvukom koji je trajao i trajao. Zbog nas, znao sam, naš prestup bio je preveliki. Naša greška. Naša krivica. Naša sramota.

Niotkuda, vetar dunu kroz šumarak. Oni među nama koji su nemo stajali oko vođa zauzetih borbom bili su primorani da kleknu pred njegovom žestinom. Mrkocrvene bukve su se povile pred njim, a njihove debele grane krckale su od savijanja.

"Staze", viknu Sendiriki da nadjača larmu. "Staze se razdvajaju."

Rasel i princ Janaret prekinuše borbu kada se zemlja zatresla.

"Na konje", viknu princ. "Moramo natrag." On se zatetura na noge. Skerletna krv curila mu je iz oklopa. "Ketrin!" Bol u njegovom

glasu zari mi se u srce.

Ona pođe prema njemu.

"Kučko!" dreknu Rasel. Bio je na kolenima i držao se za mišicu na mestu gde mu se oklop potklobučio.

"Ne idi", doviknu. Beskorisno, znao sam, ali ljubav nikada nije milostiva. "Zar ne vidiš, Ketu, oni ništa ne menjaju. Ništa! Za deset hiljada godina, sve će u njihovoj zemlji biti isto kao i sada. To nije život, ne za nas. Mi se menjamo, mi imamo život."

"Mi imamo bol", reče Ketu. Ona stiže do princa, pribi se uz njega, i njih dvoje krenuše posrćući prema konjima.

"Ketu!" vrisnu Rasel. Ali ona se ne osvrnu. Nijednom.

Vilenjaci su trčali unaokolo, jurili i smirivali nervozne konje dok je košmarni vetar hućao oko nas. Ranjenima su pomagali da se vinu u sedla; mrtvi su postajali providni, stakleni kipovi. Šareni dragulj sijao je u svakom od njih i odašiljao svetlo kao prizma. Tada oni počеше da blede, prolazni kao kapi rose.

"Idi", rekoš Sendirikiju. Uzeh holo-naforu iz džepa farmerki. Bila je to ona u koju sam učitao katalog slika. Gurnuh mu je u ruke. Zapiljio se u nju tupo, a mladalačko drevno lice bilo mu je mokro od suza. "Idi samo. Idi."

Ružičastozlatna svetlost dizala se iza tabora. Sunce šire od našeg, a opet bez njegove oštine, hrabro je posezalo za osvitom, probijalo prvu šumu fluorescentnim zracima.

Sendiriki me zagrlu, šapnu mi u uho. I više ga nije bilo, trčao je kroz šumarak prema svojim drugovima brz kao ptica.

Odgalopirali su u prvu šumu, širokim prolazom kroz drevne kvrgave hrastove čije je debelo korenje i povijeno granje obrazovalo tunel koji se protezao u beskraj. Zaštitio sam oči od korone boje mandarine koja je tako jarko sijala iznad magličastih vrhova stabala. Tada sam ih video poslednji put; kolonu jezivih crnih obrisa na vrhu sveta. Jedna od njih visoko je podigla ruku i mahnula.

Često se vraćam sam u šumu, šetam poznatim puteljcima i životinjskim stazama, obilazim proplanke i potociće koje tako dobro poznajem. Vetar se još prikrada kroz granje i lišće potajno kao obazrivi ljubavnik, ali ne nosi nikakvu pesmu, a proplanci su prazni ako se izuzmu leptiri i vevice.

Više nema ni Crnih Spitfajera. Policija nam je oduzela oružje kada smo izišli iz šume, ali naše bratstvo je umrlo pre toga, sahranjeno kraj Mindušice.

Sada imam devojkicu, kao i većina nas. Pretpostavljam da je to nekakav napredak.

Sokoli iz senke napreduju zahvaljujući tome što nas nema. Ovih dana ih ima više, a Rasel se najviše ističe među njima. I plašim se da idem ulicama Balforda pošto padne mrak. Prošle nedelje su divljački pretukli Antona; još je u bolnici.

I tako dođem ovamo, u šumu, gde oni tek treba da se zapute. Ponekad načas ugledam fantazmagorične prilike kroz stabla, ili to samo zamišljam. Devojkicu bledožute kose, u zelenobeljoj haljini, i njenog princa koji gordo stoji kraj nje, grli je oko ramena dok ona u naručju drži njihovo tek rođeno dete.

Sendirikijeve poslednje reči i dalje su mi u mislima. "Noćna praznina i more stapaju se iza horizonta", rekao je. "Tamo ću te potražiti."

Ne bih rekao. Više ne. Ne bih rekao. Više ne.

Grejm Čarnok

Haringej

Probudilo me je radosno telefonsko tra-la-la. Leđa me bole, udovi tište, i ne vidim - ništa osim belog difuznog sjaja iza očnih kapaka, koji najednom eksplodira u zvezde padalice. Vatrene točkovi svetlosti koji mi prže mrežnjače.

Osećam se bedno, ali znam da je to beznačajno. Obični svakodnevni simptomi oporavka posle tercijarnog kloniranja.

Gde sam? Pamćenje mi je za trenutak slepo poput očiju, pomračeno štrcanjem interferencije duž mog optičkog nerva, ali viri, čkilji, a onda mi se sve naglo vraća.

Haringej.

Jezik mi se slatko sapliće o tri sloga, zadirkuje prvi, okušava drugi, gladno sisa treći. Ha-rin-gej. Svetlost mojih prepona, vatra mog života.

Bilo mi je potrebno neko vreme da se prisetim svih naloga potrebnih da otvorim oči. Lekari kažu da će reakcije postati spontanije kada se facijalni nervi budu ponovo povezali. Meni to liči na trajavo odrađen posao. Tužio bih ih sudu da se tog prava nisam odrekao u ugovoru.

U stvari, Endi je predugo bio mrtav. Tkivo za kloniranje užegne posle nekog vremena, DNK se destabilizuje ili tako nešto, molekuli migriraju iz inkorporiranog inertnog materijala; amalgam u plombama, silikon u grudnim implantima, najlon koji ti drži srce u komadu.

Bio je dan. Bilo je jutro. Svetlo, surovo, nemilosrdno. Pozovite Čana Poza, Doktora Svinga, stavite novčiće na moje mrtve očne kapke i posmatrajte kako se premeću kada ih poslednji udar srca baci u vazduh.

Glava ili pismo.

Bio je to Volter Vinčel. Na telefonu. Hteo je da me intervjuiše i to iskoristi za knjigu. Rekao sam mu da ću to uraditi ako mi dozvoli da ga fotografišem dok masturbira, digitalizujem i izdam to kao flopi

ograničenog tiraža. Rekao je da će razmisliti o tome i da će se ponovo javiti. Ne verujem da može da svrši.

Istuširao sam se, priključio, aktivirao modem, i pošto je on prošao kroz svoje redovne rutine - pozvavši NORVEB, NATVEB, Službu za snabdevanje Bele Kuće, Interfejs Volta Diznija u Fort Noksu - pogledao sam Bilten. Bilo je tamo još toga od Hoknija. Nesuvislo kao i obično. On sada koristi neku kliniku u Hong Kongu, gde ekipa stručnjaka za akupunkturu koje je obučio doktor Čung Kuo pokušava da mu locira monovlaknaste šavove na sredini. Rekao sam mu da je to velika greška. Jednog dana lice ima da mu se raspadne, pa će da izgleda kao V. H. Oden.

Odštampao sam tvrdnu kopiju časopisa o kloniranju. Nešto mi govori da će to jednog dana imati kolekcionarsku vrednost. Velika vest je da su isplivali neki unutrašnji organi Dž. F. K-a, navodno u laboratoriji u zalivu Tampa. Predosećam da je to još jedna novinarska patka i da će se ispostaviti da je to opet stari, istrošeni materijal iz Rozinog leša, sa malo genetskog prekrajanja. Poznajem desetogodišnjeg Portorikanca koji je kupio jedno od tih lica. Sada je riđokosi pegavi transvestit, ali ništa više od toga, i radi u jednom irskom baru na Junion Skveru. Kakva šteta.

A neki cionistički prevarant tvrdi da je iskopao sanduk belsenskih abažura u nekom bavarskom wald-u, ali verovatno će se ispostaviti da je to svinjska koža, kao i prošli put.

Na tržištu nema mnogo toga novog. Dvadesetogodišnji Džeremi Bentam iz mumije u Oksford Junionu. Kakva je to investicija? Proći će pedeset godina pre mogućnosti da se to otplati - ukoliko ta vreća od kože uopšte preživi toliko - a ko zna kakva će tada biti potražnja za filozofskim guruima?

Sećate se kako su iskopali one komade Romanovih, pa se ispostavilo da su to mahom bile sluge i konjušari? Pa, izgleda da su pronašli malo koštane srži cara Nikolaja III među njima. Sada ima sedam godina i ako je suditi po digi-slici, sklon je dečjoj gojaznosti. Ne bih ga još puštao na tržište, ali Istočna Konsolidovana Carska Berza veoma je nesigurna, tamo u jednom trenutku kupuju Maoe, u sledećem Švarcenegere. Izgleda da je istina što kažu - pile ne može dugo da stoji na polici. Kad bi samo mogli da pronađu Anastasiju. Kakav bi to bio Sveti Gral. Možda bih i sam licitirao za nju.

Viktor me je pozvao u devet da me povede u kupovinu. Imao je neku izložbu kasnije u ulici Pont i bio nervozan zbog toga, na samoj ivici. Pitao me je imam li esid. Ne mogu da poverujem da Viktor uzima esid, ne u njegovom sadašnjem formatu. Rekao sam mu, Viktore, to nije dobro za tebe. Zbrljaće ti ulazne kanale iz gena - na kraju ćeš da se osećaš i izgledaš kao ćurka. Bukvalno.

Nosio je kožne čaškire i izgledao krajnje kul. Na sebi su imale etiketu Vivijen Vestvud. Rekao je da ih je nabavio kod BHS-a. Pokazao sam mu na majušnu napomenu na etiketi: 'Proizvedeno po licenci u Sajgonu.' To mu je prilično pokvarilo dan. "Ovo je poslednji put da sam ti potpisivao konzerve sa supom", rekao je.

Mrzim kupovinu, osim ako nije u pitanju odeća, ali on je iznajmio kola, dugačak 'mercedes'-točkaš, koji je bio veoma udoban, a vozio ga je zgodan momak, Englez, pa sam pošao i ja.

Haringej je bizarno mesto, poput mačo-verzije Venis Biča. Prve nedelje po dolasku, naručio sam ćevap u Kafeu Larnaka. Stigao je posle tri sata, a ja sam izgubio 56,85 \$ na kartama dok sam čekao. Leti, muškarci prodaju kese sa pistaćima na haubama kola, u nepodnošljivom smradu trulih lubenica.

Možete li ovo da poverujete? Video sam nekoga koga sam poznavao i ko je još bio živ. Bio je to Marti, koji mora da je došao otprilike u isto vreme kao i ja, posle Ostrva Tri Milje, Model IV. Bio je ispod velikog železničkog mosta išaranog turskim grafitima, tamo gde seru golubovi. Davao je novac nekom visokom plavušanu, i to poprilično. Pritisnuo sam dugme koje je spuštalo prozor, mahnuo i viknuo, ali on se pravio da me ne vidi. Onda sam pomislio da je tako verovatno i bolje. Mart uvek diluje. Ne mislim na droge, suviše je trapav za to. Prosto diluje - stripove, porno razglednice sa Madonom i Magarcem - šta god je trenutno u modi.

(Kad sam već kod Madone, eto konačno žene koja u naknadnom životu izgleda bolje nego u stvarnom. Ona jevrejska kučka koja poseduje prava na prvu seriju ozbiljno je petljala po njoj.) Viktor je bio uzrujan zbog nečega, ali nije hteo da mi kaže razlog. Nosio je kaubojsku košulju sa izvezenim ružama i našivenim srcima. Baš mi se dopala. Veoma nalik na Dejvida Birna. Je li Dejvid već umro, i ako jeste, da li je neko kupio prava na meso? Kada sam ga poslednji put video, ličio je na Harija S. Trumana - mislim, na original,

sa one VG fotografije, ne na onog hibridnog skorojevića koji sada vozi guzicu na biciklu oko Kapitol Hila. Svakodnevno čitam AIDS Gazetu, ali teško je pratiti sve. Svakodnevno stiže mnogo loših vesti iz tamnog srca Afrike.

Englešćić je uključio radio, i odatle se začula ona grozna salsa muzika. Očito, vrlo je popularna u severnom Londonu, ali ne mogu da verujem da se to ikome zaista dopada. Mislim da je puštaju samo zato što je iz Četvrtog Sveta. Dosadno je, ali takva vam je Britanija.

Na primer: dva nikaragvanska restorana otvorila su se prošle nedelje u Krauč Endu. Džimi je juče svirao u jednom od njih i ja sam otišao samo zato što mi je neko rekao da ga Nemci vole i da je tucao Fazbindera. Bio je o-kej. Izgledao je malčice star, ali to vam je problem sa ljudima koji umru mladi. Ali, ima još vatre u njemu.

Pitao sam ga za Fazbindera posle svirke i rekao mi je da nikada nije čuo za njega. Potpisali smo jedan drugome telefonske kartice i razmenili ih. Neka devojka u crnoj koži koja je rekla da je iz Tajm Auta pokušala je da mi se nabacuje. Da ne poverujete! Bila je stvarno opičena. Pričala mi je da su pronašli potpuno novog dinosaurusu u Blemfontejnu, velikog, bačvastog, navodno sa očuvanim skalpom. Zar dinosaurusi imaju skalpove? Mislio sam da me možda zajebava. Sada to više ne može sa sigurnošću da se ustanovi. Poslao sam je za šank da mi donese jedan 'bejbičam', ali nije se vratila.

Vratio sam se u hotel 'Erik' autentičnim crnim londonskim taksijem (84,00 \$) sa nekom drocom iz lokalne radio-stanice, koja mi je usput postavljala dosadna pitanja, kao, da li me je Valeri Solanis zaista ubila? Sva ta stara sranja o zaveri. Rekao sam joj da nije, da sam se pokatoličio, oženio se Valeri i da smo imali desetoro dece. Istina je ono što želite da čujete.

I kurva u taksiju nosila je kožu - i lance. Zašto se sve žene u britanskoj medijskoj industriji pale na vezivanje? Slikao sam je polaroidom sa suknjom zadignutom do struka i tangom spuštenom do kolena (90 \$), da bih je konačno izbacio kod Sedam Sestara i rekao taksisti da nastavi. Vozač mi je rekao da je prošle nedelje išao u Visli da kupi rododendron, i da ga umalo nisu pregazili čilageri svojim električnim invalidskim kolicima. Bio je vrlo zanimljiv, ali je, po

mom mišljenju, vozio veoma sporo, pa sam mu smanjio napojnicu (8,42 %).

Sedeo sam do kasno u lobiju hotela 'Erik' (sobno bilje i IKEA!!!) i razgovarao sa noćnom smenom. Pričali su samo o tome kako je jedan lokalni taksista uhapšen zbog silovanja švedskog para blizu stanice Manor Haus, s tim što dokazi nisu bili čvrsti, a žena nije mogla dvaput na isti način da opiše ništa vezano za taj događaj. Ali, to je za njih bilo veliko uzbuđenje decenije. Jedan od njih je zaista poznao počinioca.

Hotel 'Erik' je odvratn, ali neudobnost njegovih dušeka potire sjajan infracrveni pogled kroz mrak na park Finzberi. Jednom sam video kepeca kako se pari sa leopardom, kunem se. Ali, moraću ubrzo da se selim. Kostu su mi oduvek bile manje trpeljive od unutrašnjih organa.

Oko dva ujutro, izlepio sam se i otišao u krevet, zaboravivši da ne moram da se lepim sve do sledeće večeri. Probudio sam se tek u deset, i tada sam bio već potpuno razlepljen. Čitava stvar je bila samo traćenje lepka.

Zar se onda čudite što sam bio tako namćorast kada sam ustao?

Viktor me je pitao gde bih u kupovinu i ja sam mu rekao da bih baš voleo da pogledam novu Teskovu prodavnicu. Engleščić reče da je bio tamo i da je stvarno super. Reče da radije ide tamo nego u Sejnzberis zato što tamo prodaju i stvari poput pantalona i igraćaka. Nisam mogao da poverujem da firma veličine Sejnzberisa prodaje samo hranu. Ko bi uopšte poželeo da ode na takvo mesto?

U kolima sam rekao Viktoru da se ranije javljao Lari Gagosijan. On mi je saopštio da je Dejvidu Gefenu dosadio Hokni i da želi da kupi nešto moje. Poslednje što je kupio bila je Merilin, 1973 (240.000 \$). Rekao sam da bih verovatno mogao da pronađem omot albuma Velvet Andergraund koji bih mu potpisao, ali Lari je rekao ne, Dejvid hoće da napravim nešto novo. Možete li to da poverujete? Rekao sam Lariju da sam prestao da radim nove stvari i da svakako ne nameravam da počnem ponovo, pogotovo ne za čoveka koji nosi trenerku i bezbol-kapu okrenutu naopako.

Zaustavili smo se kod semafora, i neki Anđeo Pakla počeo je da nam briše vetrobran, a da nas nije ni pitao. Imao je ogromne mišiće i

tetovažu po celom licu. Slatki Engleščić rekao je da je to nelegalno, na šta sam ja upitao misli li na brisanje našeg vetrobrana, a on je odgovorio ne, već na tetovažu po celom licu; ja sam onda rekao, šta, zar čovek ne sme sam sebe da unakazi, pa kakva je ovo zemlja? A on je samo slegnuo ramenima i digao ruke dlanovima okrenutim naviše kao neko ko pokušava da usvoji latinske manire. Svejedno, platio sam tipu sa tetovažom 80 centi, slikao ga polaroidom, tako da je bar to ispalo kako valja.

Engleščić reče da je čuo da su Anđeli nova mafija, a Viktor reče, šta se desilo sa starom mafijom? Ono što nije u kvaru ne treba ni da se popravlja. Bilo mi je neprijatno, kao da Viktor nije čuo za embargo Ujedinjenih Nacija na leševe Familije. Niko se nije nasmejao.

Želeo sam da priupitam Viktora za novu pop grupu koja sebe sakati na pozornici, možda bih mogao nešto da uradim za njih, ali naslutio sam da nije pravi trenutak za to, a u svakom slučaju, nagađao sam da sam već odlučio. Danas je teško naći ikoga ko zaslužuje i petnaest sekundi, a kamoli petnaest minuta.

Dok smo ulazili na parking, Engleščić je zagrebao branik jednog BMW-a, a iz njega je iskočila neka žena i počela da nas psuje, da bi onda prestala, postidena. Izgleda da me je odnekud prepoznala. Nisam mogao da je se setim. Ispostavilo se da je imala veze u Italiji, i pretka koji je bio drevni lombardijski vojvoda. Ako se to izuzme, uopšte nije bila slavna.

Ona je došla da kupi ribu. Doletela je samo zbog toga iz Kastilje, jer je morska hrana sada očigledno jevtinija u Engleskoj nego u Španiji, ili bilo gde, ako smo već kod toga. To neće potrajati. Samo je pitanje vremena kada će alge da se prošire iz Mediterana u lagune Pet Luka.

Kupila je praktično od svega što su imali, kao da je imala ugovor o isporuci - sipe, oktopode, jastoge, kozice, školjke, ostrige i dve čitave morske jegulje. Letela je natrag te večeri na roštilj-vikend, pa je pozvala i mene, a ja sam rekao da bih pošao, ali da zaista to ne želim, pa se najverovatnije neću pojaviti. Hirurg mi je ispričao kako koriste gel dobijen iz ribljeg mehura morune da bi rekonstruisanim obrazima dali sjaj. Sada više ne mogu da jedem ribu mirne savesti.

U jednom uglu parkinga stajali su ogromni reciklatori. Nismo imali ništa svoje, ali neka žena je imala čitava kolica puna konzervi i

boca, pa smo joj pomogli da ih razvrsta. Prepoznala me je i upitala da li bih joj nešto potpisao, pa sam se potpisao na staroj konzervi mačje hrane. Znae šta je uradila? Uzela je to i ubacila pravo u reciklator. Neverovatno. Želeo sam da ostanem tu i potpisujem još stvari koje će ljudi baciti u đubre, ali moj Engleščić i Viktor jedva su čekali da krenu u kupovinu.

Nova Teskova prodavnica bila je čudesna. Ne znam zbog čega su je nazvali nova, osim ako razlog nije u tome što je tek sagrađena. Moguće. Teško je to utvrditi za supermarkete i tržne centre. Svi oni izgledaju novo bez obzira na to koliko su stari. U tome je stvar. Ko bi uopšte poželeo da ode u tržni centar koji izgleda staro? Viktor se usprotivio. Rekao je da će jednog dana oni biti stari i da ćemo ih voleti i čuvati upravo zbog toga. Dokovi Sarija biće novi Versaj, Brent Kros će biti novi Voksholov Vrt Zadovoljstva.

Ne verujem. Kad god neka zgrada počne da izgleda staro, ljudi je sada naprosto izbele hlorom i ispeskare tako da je ponovo kao nova. I, u svakom slučaju, za nekoliko godina, siguran sam da će biti u stanju da vaskrsavaju zgrade baš kao što to rade sa ljudima, iz šestougla u kristalu, šifre u kamenu.

Novi kmerski hramovi pojaviće se u močvarama mangrova na evropskom kontinentu. Svetilišta Maja izroniće da nadziru pirinčana polja Ritova. Ozimandijas će iskoračiti iz stenja stumbanog s vrhova, sa rekonstruisanim udovima i trupom, i proglasiti sebe, još jednom, kraljem kraljeva. Monoliti Stounhendža izbiće iz tla ravnice Solzberi, kao da niču iz neke čarobne silikonske spore, da bi obrazovali noviji, veličanstveniji vilinski krug. Sfinga će se ponovo roditi u Birminghamu, na Bul Ringu, kao minotaur sa zlatnim prstenom u novom nosu. Savršena geometrija piramida još jednom će se raštrkati po hrapama jalovine u Južnom Velsu, kao da su ih izlile ruke bogova.

Viktor se napućio kao da namerava da počne da se raspravlja sa mnom, ali uplašio se od mogućeg ishoda.

Ono što mi se dopalo na prodavnici bila su vrata, koja su se otvorila automatski, pre nego što biste uopšte poželeli da ih otvorite. Pokušao sam da ih prevarim tako što sam kročio unazad kada su počela da se otvaraju, ali nije vredelo.

Ušli smo i videli najpre skitnicu koja je pokušavala da proda gomilu tikete Lutrije Socijalnog Osiguranja. Kakva sjajna zamisao.

Samo su Britanci to mogli sa smisle. Umesto da plaćate socijalno osiguranje iz poreskih prihoda, finansirate ga lutrijom, a određeni broj besplatnih tiketa date registrovanim socijalno ugroženim licima (koje oni, naravno, smesta preprodaju na crnoj berzi, pošto je trenutno olakšanje uvek bolje od odložene nade). Bogati kupuju tikete po sniženoj ceni i još se više bogate dobicima, dok siromasi i dalje opstaju, ali sada za svoj položaj krive zlu sreću. Na ovom Belle Isle ništa se ne menja.

Ovi vaučeri su svakako izgledali autentično, sa vodenim žigom Džefa Kunsa koji trti Čícolinu. Kupio sam deset i dao ih prvim ljudima koje sam spazio. Niko od njih nije izgledao posebno ugroženo, ali niko nije odbio. Englezi su čudna, zaprepašćujuća rasa.

Bilo je mnogo kolica, i to mi se svidelo. Engleščić je zgrabio jedna, pa smo otišli pravo u deo za kućne biljke. On živi u Čelziju. Kupio je juku. Rekao je da će izgledati lepo u njegovoj bašti u dvorištu.

Dosta smo se zabavljali u supermarketu, ali ja nisam ništa kupio. Nije mi trebalo ništa novo.

Kada smo se vratili na parking, zazvonio je telefon. Bio je to Sigmund Frojd, i nudio je akcije novoformirane firme za trgovinu disfunkcionalnim psihopatama. Već je ugovorio Čarlija Mensona, pa je čekao da ovaj umre. Odbio sam opciju (mada uslovi jesu bili vrlo povoljni) i podsetio ga da su psihoanalitičare poput njega nekada zvali 'alijenistima.'

To mu se nimalo nije dopalo, pa mi je rekao sa sam analno-retentivan. Isključio sam ga. Ko ga jebe. Treba ga obrijati.

Engleščić je upalio auto. Stali smo kod semafora preko puta Mekdonaldsa, a neka žena sa maskom protiv zagađenja kucnula je na prozor i zatražila prilog za Britansku Nacističku Partiju. Uradio sam ono što uvek radim, potpisao blanko ček, iz poništene čekovne knjižice. Viktor je pokušao da me odvрати, rekavši da će ga ona prodati kao original i tako doći do para. Rekao sam, dobro, tako će svi učestvovati u umetničkom postupku, i zar nije u tome stvar? Viktor je samo zarežao na mene.

Mislim da se sve više troši. Treba mu odmor. Trebalo bi da ga odvedem na neko drugo mesto. U Australiju, možda. Na Istočnu Obalu. Kažu da su marine za šoping na Velikom Koralnom Grebenu

veličanstvene, da su ajkule prijateljski raspoložene i da možete da jašete na njihovim leđima i slikate se sa glavom u njihovim čeljustima. Sutra ću rezervisati karte.

Dovezli smo se do 'Aleksandra Palasa', tamo sedeli u kolima, pili pivo dok se spuštao suton, i posmatrali železničke depoe i farme za otpadnu vodu. Obožavam taj pogled, liči na pogled preko kanjona Lorel, onomad kada je tamo moglo bezbedno da se živi. Bob Dilan je svirao na parkingu i išao od kola do kola, kao ciganin violinista u restoranu. Dao sam mu 9,47 \$.

Igrali smo onu igru, kao, šta biste želeli da ste umesto onoga što jeste, i Viktor je rekao Merilin. Baš bi bilo super kresnuti se sa jednim predsednikom. Engleščić mi je dodao džoint i rekao da će i sam jednog dana postati slavan, da ne mora da bude niko drugi.

Možda će se to dogoditi, rekao je. Koliko sutra, ko zna?

Svi smo rekli, svakako, ali mislim da neće. Ovde, u Haringeju, sutra nikada ne dolazi, i uostalom, svi ranije ili kasnije moramo biti neko drugi, zar ne? Svi smo rekli, svakako, ali mislim da neće. Ovde, u Haringeju, sutra nikada ne dolazi, i uostalom, svi ranije ili kasnije moramo biti neko drugi, zar ne?

Čarls E. Grant

NA LEĐIMA VRANCA

Kada je sunce izišlo, bilo je letnje belo, a senke koje je bacalo nisu uopšte bile senke, već naprosto mesta u vazduhu gde su stvorenja odlazila da se kriju do povratka meseca. U maloj štali isuviše vremešnoj da bi bila dopadljiva, dva konja nelagodno su se premeštala s noge na nogu; u maloj dvosobnoj brvnari previše oronuloj da bi zaista bila udobna, daske su škripale, čajnik tiho zviždao, a zavesa se pomerala kada bi se lahor provukao kroz napukli prozor i izdahnuo na golom podu.

Kada je čajnik utihnuo, više nije bilo nikakvog zvuka.

U prednjem dvorištu, gde je bila mahom izbeljena zemlja, klonula trava i pregršt kaktusa koji su jedva dosezali do visine deteta, plavorepi gušter strelovito je skakao sa kamena na kamen, tamo ostajao nepomično, skakao, da bi se zavukao ispod verande gde sunce nije dopiralo i gde vrelina nije bila kao iz peći, već pre nalik na neko mrzovoljno, zgureno stvorenje.

Potencijalni horizonti, tamo gde je moglo da se pogleda, mogli su da budu omeđeni impresivnim planinama, da su planine imale boju i da im jara nije zamrljala strmeni i omekšala vrhove.

Na verandi je sedeo muškarac i držao limenu šolju kafe među dlanovima. Nije bilo jeze koju je trebalo da razgoni, ali on ju je ipak osećao, i pijuckao je gustu tečnost kao da je zima nekako pronašla put do njegove srži.

Kada je završio, spustio je šolju kraj stolice i zagledao se u crni drum koji je prolazio kraj onoga što je tih dana za njega predstavljalo dom.

Zemljište je bilo neravno, i tamo dalje, u otvorenoj pustinji, bilo je žalfije i patuljastih borova, kaktusa i žbunja, usamljenih stena izvajanih vetrom, a u daljini pravo napred, nalazila se linija razgranatih bledih stabala duž okuke uske reke koja je mamila, ali se nikada nije približavala.

Ništa se nije pomeralo.

Sat kasnije, lagano je udahnuo i odupro se rukama da bi lakše ustao. Protegnuo se, protrljao oko zglavkom šake i ponovo se protegnuo. Bio je to čovek bez visine sve dok se ne razljuti, sa malo toga na licu sve dok mu gnev ne zategne suncem opržene bore i skupi mu ponoćne oči, sa malo toga na kostima bez obzira na to kako se oseća.

Košulja mu je bila karirana, rukavi jednom podrvnuti, dva dugmeta otkopčana, kragna izlizana i odvojena od onoga što je nekada bilo bela obramlica. Farmerke. Iskrzane čizme. Rastegnuti, tanki kožni opasač. Stetson čiji je prednji obod bio nisko spušten.

Zagledao se u drum.

Ništa se nije pomeralo.

Klimnuo je glavom, sporo, i sporo se okrenuo, sišao sa verande da bi otišao u srazmerno svežu štalu. Tamo je nahranio i napojio nervoznog vranca, nahranio i osedlao mirnu crvenkastosivu kobilu, pustio vranca u delimično travnati koral sa izvorom, gde se ovaj smesta uputio prema lažnom obećanju hlada ispod pamukovog drveta previše starog da bi marilo. Konj nije baš bio kost i koža, ali bio je dovoljan jedan pogled da se shvati da bi ga duže jahanje satrlo.

Kada je došao do drveta, okrenuo je glavu.

Čovek klimnu glavom, u znak obećanja, pa se okrenu i pomazi vrat stare kobile, uz šapat, laskanje i tvrdnje da oseća da neće još dugo biti sami.

Kada se vinuo u sedlo, spustio se nisko, pustio je da sama pronađe put do druma, do nasipa između makadama i širokog jarka. Kretali su se lako, čovek i dugorepi čilaš, bez ikakve žurbe. Kasnio je tog jutra. Obično, kada je polazio, polazio je neposredno pred zoru, pre nego što bi dan dobio priliku da potpali belu vatru. Ali sanjao je treperava lica odsutnih saputnika, koje je dugo čekao i koji su mu dugo nedostajali; i oni su bili sami i, poput njega, i oni su tragali.

Jahao je na istok, prema gradu koji je blago uzdizanje i spuštanje zemljišta skrivalo od pogleda, i nije ni pokušavao da prestigne sunce. Nije bilo smisla u bržem kretanju; dan i daljina bi ih dokrajčili. Čak ni kada se osvrnuo preko levog ramena i ugledao oblak prašine koji mu se približavao. Nije stao. Jahao je dalje. Zvuk motora jezdio je vazduhom.

Ništa se nije pomeralo.

Čak ni kobila.

Konačno, u tili čas, konj i automobil bili su uporedo i nisu obraćali pažnju jedno na drugo, a onda su kola ubrzala i zaustavila se na rubu drumu, stotinu jardi dalje. Kobila je bila primorana da pređe na drum, pa je zafrktala i polehla jedno uho.

Vozač se nagnu kroz prozor, zavrte glavom i zagleda se u jahača kroz uske naočari za sunce u kojima se video samo odraz neba.

"Tebe je", reče vozač sa osmehom, "stvarno đavolski teško naći, znaš?" Okruglo lice, malo preplanulo. Zubi ajkule.

Jahač strpljivo spusti pogled i očuta.

"Hrista mu, Robe, kada ćeš, do đavola, da nabaviš telefon?" Mat Dimon obrisa čelo i osloni ruku na otvoreni prozor. "Prokletstvo, baš ne volim da dolazim ovamo. Kao da vozim kroz neku prokletu peć."

Rob Garland pomeri usne, možda u kezu, možda i ne. "Onda nemoj da dolaziš." Glas mnogo dublji od motora, ili pustinjske noći.

"Do đavola, kako inače da stupim u vezu s tobom?" Glas tako prosečan, da ga je većina ljudi jedva čula. "Isuse." On nežno potapša vrata. "Dopada ti se? 'Gospodar drumu'. Dobio sam ga za siću prošlog meseca, kada se matori Dejvidson pakovao za Los Anđeles. Uložio je kod Frejzerovih, i rekao da ne želi da bude nelojalan." Nasmeha se unjkavo. "Bankar. Da ne poveruješ. Nelojalni bankar?" Ponovo se nasmeha.

"Imam posla, Mate. Šta hoćeš?"

"Tebe."

Rob progundā nešto.

"Kunem se, Robe, to je sve. Hoću samo da porazgovaramo. Zar je to tako loše? Par čašica kod Dajne, šta kažeš?"

Dok je pomerao drugu ruku, Dimon je slučajno laktom zakačio sirenu.

Kratkotrajno trubljenje uguši težina vreline.

Kobila se nije pomerala.

"Ne trebam ti ja, Mate. Do đavola, čak ti se ni ne dopadam."

Dimon nakrivi glavu i isceri se, pokazavši razmak između dva prednja zuba. "Pa?"

"Pa zato ne možeš da mi kažeš ništa što nisam već sto puta čuo. Nije mi se dopalo ono što sam čuo tada, pa mi se svakako neće dopasti ni kod Dajne." On dodirnu obod šešira prstom. "Vozi sporo, Mate. Ako ovde udariš u nešto, niko te neće pronaći."

"Ti živiš ovde, ti ćeš me pronaći."

Rob dodirnu vrat kobile da je potera dalje. "Ne", reče. "Ne bih rekao."

"Pobogu, Garlande", doviknu mu Dimon iza leđa, krajnje ogorčeno. "Rat je završen, idiote! Kada ćeš naučiti da se vremena menjaju?"

Trenutak kasnije, kola projuriše kraj njega uz kreštanje sirene, a gume digoše prašinu poput naduvenog derviša dok je automobil prelazio preko uzvisine da bi odmah zatim nestao.

Rob i kobilica nastaviše dalje, sporo kao vrelna koja je jahala sa njima.

Bio je ozlojeđen zbog toga što se Dimon pojavio, ozlojeđen zbog toga što je njegov mir poremetilo to vozilo sa dugačkim prednjim delom. Nije imao ništa protiv automobila, ali oni su ovde bili praktično neupotrebljivi, a idioti poput Dimona vozili su kao da im sam Đavo sedi na krovu. Nadao se da taj čovek neće biti u gradu kada on tamo stigne. Nije mu nimalo bilo do razgovora. Završio je razgovore, bitke, bekstva i krvarenja.

To je bilo tada; ovo je sada.

A sada je prolazio kraj zgrade koja je nekada bila depo, dok su obližnji rudnici još radili; ali rudnici su bili prazni otkad je propao FDR, šine su odavno nestale, pretopljene u tenkove; tavanica se urušila; vrata su bila izlomljena, prozori bez stakla; tragovi kojota u prašini; korov ugnežđen tamo gde je nekada stajao kondukter i brisao lice maramicom dugačkom koliko i njegova ruka.

Prodoše kraj starih kola svaljenih u jarak, na kojima odavno nije bilo točkova, sa zarđalim klinovima i sandukom punim oblutaka, korova i kostiju ostalih od jastrebovog obroka. Daske su nedostajale; i sam je uzeo nekoliko kada je zima tražila vatru.

Prodoše kraj grupe radnika koji su postavljali telefonske bandere, kačili žice i glasno se pitali ko je, do đavola, sa tri čiste u glavi, mogao da naloži da se sve to radi u ovoj nedodžiji i bestragiji.

Na njega nisu obratili pažnju.

Baš fino.

Jastreb je jezdio visoko dok se sunce dizalo.

Senke su tonule u tle.

Konačno, za tili čas, proveo je kobilu kroz visoka otvorena vrata jedine preostale gradske štale, sjahao i rekao Solomonu Vinksu da bude blag prema staroj curi, jer joj ovih dana vrućina sve više smeta.

"Ne bi trebalo tol'ko da je gonite po ovakvom vremenu, gospodine Garland", oglasio se konjušar, zavrteo žalosno glavom prema čilašu, zapevušio mu, skinuo sedlo i posegnuo za vlažnom krpom da ohladi životinju.

"Hodali smo."

Crnac uzdahnu. "Ona je hodala. Vi ste jahali."

Rob se tiho nasmeja i dade čilašu kocku šećera, pusti ga da mu gurka njuškom grudi.

Solomon, odeven samo u radnički kombinezon i potkušulju bez rukava, nasu crevom vode u valov. "Ako smem da pitam zašto ste došli, gospodine Garland? Mislio sam da vas neću videti još par nedelja."

"Samo razgledam okolo, sinko, samo razgledam."

Sedokosi muškarac začkilji u njega, sa ožiljcima na čelu kao da ga je neko žvakao u snu. "Vi nikada ne razgledate."

Rob slegnu ramenima. "Osetiš poriv, moraš da pođeš, to je sve." On pljesnu zadnjicu kobile u znak privremenog oproštaja. Onda pokaza na konjušara. "Nemoj ništa da umišljaš, Solomone, čuješ li? Verovao ili ne, samom čoveku tamo ponekad bude prokleta dosadno."

Solomon klimnu glavom.

Rob je znao da je to laž.

Pošto je uzeo malo vode šakom iz valova i umio se, on prođe kroz dugačku, visoku zgradu, kroz miris sena i znoja, svežine i toplote, sve dok ne dođe do vrata koja su vodila u zadnji deo prodavnice krmiva. Prođe tuda do ulice, ne pozdravivši prodavca, i zastade pod nepokretnom tendom sa resicama.

Kola kraj ivičnjaka, kola kod novog semafora: pešaci u odelima, farmerkama i radnoj odeći povađenoj kada su vlasnici skinuli uniformu i vratili se sa okeana u pustinju. Nekada ih je sve poznavao; sada jedva da je poznavao desetak. Selili su se, oni

mladi, u gradove na obali iza planina, i gradove sa druge strane ravnice.

Stari su ostajali.

Mladi su umirali.

Stari nisu.

I samo mesto jedva da se menjalo: dugačka glavna ulica mračno je treperila, vrelina je dizala avetne ruke u daljini, skrivala planine, izvijala bandere koje su zamenile drveće, sa žicama umesto krošnji, prečkama umesto grančica. Zgrade su mahom bile od lesonita, neke od kamena, poneka od cigala. Kuće, crkve, škola, sve u ulicama iza dvospratnih poslovnih zgrada i prodavnica.

Gradić koji leži u pustinji, čeka da ga otkrije neki veliki grad.

Posle dva bloka zgrada, šmugnuo je kroz vrata prvog restorana otvorenog u tom kraju, sada najmanjeg, najmanje korišćenog, sa crvenim kariranim mušemama, stojećim ventilatorima i šankom duž levog zida, sa separeima na desnoj strani i nekoliko stolova u sredini i pozadi. Providna roletna bila je navučena do polovine prednjeg prozora kako bi ublažila jarki sjaj. Tri muškarca u prvom separeu, sa šeširima na zidnim čivilucima; niko za stolovima.

Nikoga nije bilo za šankom dok on nije zauzeo stolicu najbližu kasi, spustio šešir na stolicu kraj sebe i izvukao jelovnik uglavljen između šećera i kečapa. Kada je bacio pogled na spisak, ne čitajući ga zaista jer je mogao napamet da ga izrecituje, začuo je podrugljivi kikot iza sebe, brzi šapat, neskriveni smeh.

Oči mu se načas zatvoriše.

U staro doba, pomislio je setno; u staro doba.

U tom trenutku blaženog mraka, čuo je tihu škripu zanjihanih vrata na zadnjem zidu i ženske korake.

"Hej", reče jedan muškarac. "Hej, kauboju."

Kada su mu se oči otvorile, video ju je kako stoji ispred njega, ruku prekrštenih ispod grudi, podigavši jednu gustu obrvu. Svetla kosa bila joj je podsečena. Uniforma joj je bila prekrivena bledim mrljama, a bleđa boja nestala je previše davno da bi imala ime.

"Hej, ti, kauboju."

Lice joj je bilo od visokih uglova i mekih udubljenja, usne tamne i pune, oči tamne i retko raširene. Da je mlađi, otplesao bi sve što treba, izgovorio potrebne reči, izobećavao stvari, šta god, samo da

vidi šta to leži ispod napetih dugmića njene bluze. Ali vek se promenio, i on je sada samo gledao, osmehivao se i čekao pitanje.

"Šezdeset dva?" upita ona, sa vrškom jezika u uglu usana.

"Ne."

"Do đavola."

"Hej! Kauboju!"

Oči mu se ponovo zatvoriše, otvoriše, i on potraži na njenom licu ovaj ili onaj znak.

Ti si na potezu, odgovori mu njen izraz; do đavola, previše je vruće da se misli.

Znao je kako joj je, i dozvolio je da ga stolica postepeno okrene prema separeu i muškarcima koji su se glupavo iscerili kada su videli godine na njegovom licu i nadlanicama šaka lako položenih na butine.

"Izvini, čiča", reče jedan od njih. "Mislili smo da si neko drugi."

Ostala dvojica prsnuše u kikut.

"Možda ste ipak bili u pravu", odgovori on mirno.

Čekanje.

Ništa se nije pomeralo.

Zujanje i hučanje ventilatora pozadi, u uglovima.

Rzanje konja negde napolju, teški udarci kopita po tvrdom drumu.

Najmlađi i najviši od trojice lako kliznu iz separea, sa malo pomerenom kravatom, širokim peševima koji su obične grudi činili užim nego što jesu, vrećastim pantalonama zbog kojih je imao noge džina. Kretao se oprezno, zagledan u Roba kroz prašina koja je poput zvezdane svetlosti lebdela u vazduhu. Kada je jedan od njegovih prijatelja zašištao, on silovito odmahnu glavom, jednom, pa zavuče palčeve za visoki pojas pantalona.

"Imaš li ti pojma ko sam ja?" upita on. Prostor između nosa i usne bio mu je ispunjen brkovima, kao kod Dagleasa Ferbenksa, a kosa mu je bila zalizana, kao kod Tajrona Pauera.

Rob slegnu ramenima.

"Klark", reče kelnerica umorno, "idi na neko drugo mesto, važi? Ne treba mi ovo."

Klark Mičel joj namignu preko Robovog ramena. "Dajna, nema frke. Samo sam pitao nešto, to je sve."

Njegovi drugari se isceriše.

Rob je posmatrao.

Klark se nasadi na ivicu stolice, zanjih nogom. "Dakle. Imaš li pojma ko sam ja?"

Poštanska kola koja tutnje ulicom iza zaprege od šest konja, žena i dete sa istovetnim šeširićima, četiri konjička oficira na konjima koji se propinju. Čovek koji viri kroz prozor, sa velikom srebrnom zvezdom prikačenom za kožni prsluk. Rob ga okrznu pogledom; ovaj nastavi dalje.

"Hej", reče Klark tiho. Neljubazno.

Rob mu okrenu leđa, kucnu po jelovniku i podiže obrvu na Dajnu. "Kafa, jaja, tost, slanina, šunka, maslac ako ga imaš."

"Više nema ograničenja u snabdevanju", reče ona i brzo se osmehnu. "Znaš, stvarno bi trebalo češće da dolaziš u grad."

On se bezglasno nasmeja, ali mu ne promače njen upitni izraz lica.

Ili zebnja.

To nije imalo nikakve veze sa trojicom muškaraca iza njega.

"Hej, kauboju, tebi se obraćam."

Ona uze jelovnik sa šanka i uvuče ga natrag. "Učini mi uslugu", reče ona dok je išla prema kuhinji. "Nemoj da praviš nered. Danas sam sama."

Šaka posegnu ispod njegove butine, uhvati stolicu i okrenu je.

Klark se osmehnu; tamo nije bilo ničega.

"Nisi mnogo učtiv, čiča, znaš? Pitam te nešto, a ti me ignorišeš. Kako misliš da budeš zvezda ako me ignorišeš?"

Rob se namršti.

"Vidite?" reče Klark ostalima. "Rekao sam vam da me ne poznaje."

Bez vidljivog pokreta, Rob ustade, zgrabi peševe odela i diže, pa bez napora ponese mladog muškarca do separea i ispusti ga na sedište. Nagnu se, stavi jednu ruku na čvor mladićeve kravate, drugi na jezičak, povuče, napravi omču.

"Nije me mnogo briga ko si", reče on tiho, "a uopšte me nije briga zbog čega si ovde. Još jednom me dodirni i ima da te oderem. Živog."

Klarku izbiše pečati po licu, oči mu se iskolačiše.

Njegovi prijatelji zinuše.

Omča se zategnu.

"Ti si čovek sa televizije", reče Rob, nagnuvši se bliže, tišim glasom. "Nisam impresioniran."

On pusti kravatu naglim pokretom ručnih zglobova i mladić glasno uzdahnu, zafrlja, klonu napred upravo kada su njegovi prijatelji konačno rešili da ga izbave.

Rob ih pogledom natera da sednu.

"Inače, bili ste u pravu", reče im on i krenu natrag za šank.

"Nemoguće", podrugnu se jedam od njih. "Previše si star."

Rob sede, osmehnu se. "Sinko, nemaš ti pojma šta je starost."

Okrenu leđa.

Sačeka da začuje prekid škripe i ljuljanja leptir-vrata, sačeka da utihnu bučni koraci po daščanom nogostupu, sačeka da zveckanje mamuza nadjača isprekidana tutnjava autobusa, sačeka da slabi miris podmazanog pištolja zameni aroma njegovog obroka.

Tri muškarca su otišla.

Dajna se nasloni kukom na šank da ga posmatra kako jede, bez reči, govoreći sve, dok je on posmatrao nju kako posmatra njega i nagađao da je sada negde na sredini četrdesetih. Nije imala muža - taj je morao da odjuri da se bori na Pacifiku, ali nije se vratio, možda je mrtav, možda nije; nije imala dece, niti porodice vredne pomena. Imala je restoran, to je bilo sve.

I nekoliko puta mesečno, imala je njega, na stolici za šankom, da je posmatra kako ga posmatra.

"Robe?" reče glasom mlade žene, nesigurnim i pomalo uplašenim.

Jeo je.

"Solomon je svratio iza, malopre, dok sam spremala hranu."

On progundā. "Taj čovek previše priča."

"Kaže..."

Rob je pogleda, samo toliko, i ona se okrenu da uzme čistu krpu da bi obrisala šank na kome nije bilo ničega osim Robovog tanjira i lakog sloja prašine.

Gostionica 'Potkovicā', preko puta Dajne i jedan blok dalje uz ulicu, nalazila se na svom mestu na uglu, kako se činilo, od kada je

nastao svet, zlatni rudnik za vlasnike što su uzimali zlato od rudara koji samo što su ga iskopali, srebro od namernika koji su se uputili u Kaliforniju, dolare od vojnika koji nisu još stigli da presvuku svečane uniforme i pronađu posao.

To nije, baš nikada, bilo mirno mesto.

Klaviristi i pevačice konačno su ustupili mesto blistavim džuboksovima, a sada, u zadnjem delu pod galerijom, pet-šest ljudi stajalo je oko prašnjave 'Panorame', vrtelo zapanjeno glavama, ali bez ubacivanja nove desetice. Nisu se dugo zadržali. Četvrtasti filmski ekran na vrhu komode veličine džuboksa bio je bleđ, a Rita Rio i njen ženski orkestar zvučali su plehano i ubrzano, dok su im slike bile izgrebane i drhtave. Bolje je bilo sedeti u 'Deluksu' i gledati iste izvođače na velikom ekranu, više toga za iste pare, lakše za prihvatanje.

Klej Poplar je postavio aparat pre pet godina. Kada je firma prestala da ih pravi zbog toga što je za rat bilo potrebno gvožđe, staklo i bakar, nije imao srca da ga izbací. Čak ni kada je morao sam da montira kratke muzičke filmove.

"Jednog dana ima da spalim tu bitangu", promrmljao je i pružio Robu čašicu. Grizli u beloј košulji i kecelji, ispunjavao je prostoriju čak i kada je bila prazna.

"Vremena se menjaju", reče Rob. Ispi. Oseti vatru. Kucnu prstom po čaši.

Poplar ga pogleda popreko. "Siguran si? Prokleta je rano."

Rob ponovo kucnu po čaši.

Šanker mu nasu i odstupi, zapetlja nešto čašama i krpom. "Dopada mi se onaj bioskop, znaš? 'Deluks'?"

Rob klimnu glavom.

"Pre neko veče puštali su film o Bombi."

Rob ispi.

"Đavolska stvar, Robe, đavolska stvar." Zapetljao je oko boca poređanih kraj brušenog ogledala. "Truman kaže da nam Rusi više nisu prijatelji, da i oni imaju takvu bombu, ne znam kako se ono zvaše." On zapetlja oko kecelje, govoreći sada tiho, mnogo mlađim glasom. "Ako je imaju, Robe, dići će svet u vazduh. Taj NATO o kome pričaju neće da bude ni od kakve vajde."

"Ma nije valjda", odgovori on, pa pusti da mu poslednja kap padne na jezik.

Poplar je zvučao nekako posramljeno kada se tobože smejao. "U okolini se ovih dana mota neki tip, propovednik. Naveo je Mildred da priča o prokletom smaku sveta. Znaš, Apokalipsa i tako to."

"Ma nije valjda."

"Ne ja. Ja imam pune ruke posla oko pijandura i kurvi. Te crkvene stvari prepuštam njoj i njenoj kevi."

Rob se osećao kao da je celog života sedeo na barskim stolicama. On skliznu sa ove i ostavi dolar na šanku. Pridiže opasač sa pištoljem i iziđe na sunce.

Neki niski muškarac stajao je na uglu ispod olistalih grana jednog od malobrojnih preostalih stabala u Glavnoj ulici. Rukom ispisan plakat bio je prikačen za stablo, za skup pod šatrom sutra uveče, na istočnom kraju grada, sa velečasnim Karlom Tomasom. Čovek je bio u crnom odelu, prekratkim pantalonama, sa rukavima sakoa koji su otkrivali koščate ručne zglobove i iskrzane manžete. Levu ruku držao je uz rame, stiskajući otvorenu Bibliju čije su stranice imale pozlaćene ivice; desnom je pozivao prolaznike, a dugački prsti neprekidno su mu se tečno pomerali, gipki u plimi vreline.

Rob se nasloni na zid gostionice da posmatra kako čovek vešto i iskreno govori grupi od pet-šest žena; sve su one klimale glavama, dok je pet-šest muškaraca sa njima izgledalo mahom zbunjeno.

"Nije slučajno da Beštija i Bomba imaju isto početno slovo." On stisnu otvorenu Bibliju uz grudi, s ljubavlju, gotovo u zanosu. "Nije slučajno da je boja Neprijatelja crvena kao boja krvi vaših beba."

Rob je slušao dok je deset prerastalo u dvadeset, a policajac koji je tuda prolazio podsetio ih je sve, zvanično tolerantan, da se šator nalazi drugde, da je okupljanje zakazano za drugo vreme, i da treba da se raziđu. Propovednik se osmehnuo i rekao da on samo prenosi Reč onima koji bi umesto šatora mogli da se nađu u bioskopu, ili u dnevnoj sobi nekog nesrećnika gde se ukorenila televizija.

Gomila se razišla, uz neizgovoreno obećanje da će prisustvovati sledeće večeri.

Policajac zavrte glavom i udalji se.

Propovednik pogleda Roba. "Hoćeš li doći, Brate?"

Rob se odgurnu od zida, dodirnu obod šešira i udalji se.

"Onaj ko od mača živi, Brate!" doviknu mu propovednik.

Rob se okrenu, nastavi da hoda unazad, i osmehnu se, nakrenuvši šešir.

Propovednik zapanjeno trepnu, zatetura se uz drvo, zgrabi ga jednom rukom, a drugom stisnu Bibliju preko srca.

"Nekada", reče Rob devojčici na ljuljašci, "bilo je bizona, i nisi mogla da vidiš zemlju od njih, toliko ih je bilo. Milioni, valjda. Milioni. A kada bi oni krenuli, dušo... o, gospode, kada bi oni krenuli."

Gnev i grmljavina ispod površine, od kojih su se konji propinjali, stoka bežala, a zidovi toliko tresli da je prašina padala sa njihovih sastava; iznenadni gejziri zemlje miljama daleko od krda u trku, stabla koja drhte, poneko i padne; osećaj u ljudskim kostima, kao da slušaš Boga, ili Đavola, kako vrišti unutra.

Naslonio se na plot školskog dvorišta, jednu ruku stavio u džep, a drugu zavukao za pojas pantalona. Šešir mu je bio nabijen nisko, noge prekrštene kod gležnjeva. Deset ili više dečaka stajalo je oko njega, cerilo se njegovim pričama, tražilo još i molilo učiteljicu da ga još ne otera, odmor je još trajao, a ovo je bilo zabavnije od igranja šuge na suncu.

Devojčica, zvala se Džin, želela je da zna da li je Dejl Evans zaista kaubojka.

"Oh, mislim da jeste", reče on, ne mareći što laže. Deca u pustinji nisu imala mnogo načina da pobegnu. "Ali mislim da si ti lepša."

Ona porumene.

Dečaci zagrajaše.

Učiteljica sklopi ruke i zavrte glavom. "Gospodine Garland, nepopravljivi ste."

On joj se isceri. "To je nešto najbolje što sam danas čuo, gospođice Ejmi."

Dečaci ponovo zagrajaše i počеше da se guraju. Nije obraćao pažnju na njih; nisu želeli da starac priča sa nekom glupom

devojčicom, niti sa njihovom učiteljicom. Osim toga, bio je dovoljno star da joj bude deda, pobogu, i ona ne bi smela da ga gleda tako.

"Hej", reče jedan od njih. Rob ga je poznavao kao Pita. "Jeste li videli atomsku bombu, gospodine Garland?"

Deca utihnuše.

Džin prestade da se ljulja.

Pit se obazre, uplašivši se najednom da je rekao nešto strašno pogrešno.

Ejmi Rasel reče: "Ne verujem da gospodin Garland..."

"Ne", reče Rob blago. "Nisam to video."

"Ja sam je video na televiziji kod mog ujaka. Bila je velika."

On klimnu glavom. "Kladim se da jeste."

"Zahvaljujući njoj dobili smo rat, znate."

On ponovo klimnu glavom. "Znam."

"Izgledalo je baš gadno."

"Viđao sam i gore stvari."

Ejmi je delovala usplahireno, i Rob nakrenu glavu tako da može da vidi sunčevu auru koja joj je obasjavala crvenkastu kosu i gotovo, ali ne sasvim, probijala haljinu. Kada je načas skrenula pogled i oborila ga, nije mogao da se ne osmehne, mada mu to nije pomerilo usne.

"Bizoni", reče Džin, napućivši se uvređeno. "Hoću da mi pričate o bizonima i Indijancima."

Osećao je vrelinu, težinu neba.

"Prekasno", reče on. "Prekasno je."

U školskoj zgradi oglasi se zvono i izazva iznenadni vihor dece koja su trčala, dovikivala se, mahala u znak pozdrava, smejala se Džin koja nije znala da starac zna da je odmor završen.

Ejmi priđe bliže, uz istovremeno uzmicanje. "Robe, nedostajao si mi."

Želeo je da posegne, dodirne joj mišicu, ali neka dežmekasta žena stajala je na udaljenim vratima. "Vratiću se." On se isceri i ovog puta to učini usnama. "Znaš da hoću. Ovoj deci nikad dosta."

Nije se pomerila. "Preplašeni su, Rob. Samo o tome pričaju - o Bombi. Većini su očevi bili na Pacifiku." Bepomoćno se osvrnula prema praznom dvorištu. "Ne znam šta da im kažem."

"Ništa", reče on.

Zazvoni ponovo.

"Šta ćeš ovde, Robe? Šta to..."

On dodirnu obod šešira da je ućutka i prođe kroz kapiju, pa krenu ulicom. Znao je da ga posmatra; znao je da ga posmatraju i drugi, sa prednjih travnjaka i iza zavesa na prozorima, i poželeo je da ga mala Džini nije pitala kako je bilo tamo napolju, pre nego što se izmenilo.

Još gore; želeo je da to ne pamti.

Ali nije mogao drugačije.

Logorske vatre u elektricitet, Poni Eskpres u telefon, železnica u kamione i kola, rovovi u mlazne lovce; bilo je to poput jahanja vranca kada je vranac bio mlad. Prebrzo da bilo šta vidi, a kada stignu tamo gde su naumili, drugačije je nego kada su krenuli. Zbog toga je sada jahao i hodao sporo, natenane, koristio vreme u potpunosti, trudio se da upozna ono što vidi pre nego što to nestane, pre nego što ostane za njim i izgubi se u daljini.

Bio je u Los Anđelesu, San Dijegu, vozom je išao od Denvera do Sen Luisa. Nije bio, kako se to Dimon ogorčeno žalio svima koji su ga slušali, čovek koji živi u Prošlosti, mrzi Sadašnjost i sabotira Budućnost. Uživao je u bioskopu, telefon ga je opčinjavao baš kao što ga je i plašio, i često je blagoslovio rashaldni uređaj u kafani Kleja Poplara. Mada, dopunio je sam sebe, ta sprava nije uvek radila, pogotovo u vrelin danima krajem jula.

Ali vremena su se promenila.

Ranije ili kasnije, moraće da im kaže.

Ranije ili kasnije, stići će njegovi prijatelji.

Dimon ga je uhvatio kada je izlazio iz gvoždarske radnje, sa kesicom eksera u jednoj i čekićem u drugoj ruci. Uz okruglo lice išlo je i okruglo telo, kratke noge i bucimate šake, a odelo koje je nosio bilo je previše skupo i dobro skrojeno da bi bilo kupljeno u blizini.

"Razgovaraj sa mnom", zahtevao je.

"Idem kući."

"Pratiću te."

Rob se nasmeja. "To hoćeš, svakako."

U daljini, samotni zov lokomotive, čiji se oblak dima dizao iznad krovova pošto nije bilo vetra da ga ponese.

Neki džukac kopao je u podnožju prečke za vezivanje i glasno njuškao.

Neki nosač obigra oko ugla, ugleda ih i nestade s naklonom.

"Odustani", reče Dimon.

Rob nastavi da hoda. Nije mnogo mario hoće li ga ovaj pratiti ili ne.

"Slušaj, Robe", reče čovek, tihim glasom, i nagnu se bliže, bez dodirivanja, "u gradu je jedan tip, zove se Klark Mičel. On radi za Nacionalnu televizijsku kompaniju - NBC, kao na radiju - i oni hoće da prošire svoju televizijsku mrežu. Znaš šta je to, mreža? Ljudi u Njujorku mogu da gledaju iste programe u isto vreme kao i ljudi u Los Anđelesu? I u svim mestima između? Postavljaju relejne tačke i lokalne stanice. Robe, jesi video televizor, zar ne? Isuse, imaš li uopšte pojma o čemu govorim?"

Rob je išao dalje; čovek će nastaviti, ili neće.

"Reci mi makar da li si čuo za Eda Salivena i Miltona Berla."

Sa oklevanjem, Rob klimnu glavom.

Dimon pogleda u nebo. "Hvala ti, Bože, za sitne milosti. Dakle, taj Mičel, on ti je kao neki izveštač. Pojavi se uveče na televiziji i govori vesti. Prilično slavan čovek s ove strane Misisipija."

"Već imam radio", reče Rob, pogleda u izlog radnje i pomisli da je već vreme da kupi sebi nekoliko košulja. Imao je četiri - jedna je bila krpljena previše puta da bi se nosila u učtivom društvu, a dve su bile pune rupa i mrlja. Četvrtu je nosio samo s vremena na vreme.

Kasnije, odluči on; možda sutra.

"Sada pričamo o budućnosti, Robe", insistirao je Dimon, uhvatio ga za mišicu i pustio kao da se opekao. "Hoću samo deset jutara, čoveče. Vašljivih deset jutara. Hrista mu, koliko imaš, pet, šest hiljada? Šta bi izgubio ako prodaš deset jutara prokletog peska?"

Rob spusti pogled prema njemu. "Deset jutara prokletog peska."

"Baš smešno." Dimon obrisa lice maramicom koja je već bila umrljana znojem. "U pitanju je pravo bogatstvo, Robe. Ti prodaš meni, ja prodam njima, pa delimo."

Na uglu, Rob sačeka da protutnje poštanska kola, i suvozač ga pozdravi dodirnuvši šešir. Unutra, neka žena sa pernatim šeširom

stidljivo mu se osmehnu.

"Mogao bih i sam da mu to prodam", reče Rob dok je prelazio ulicu.

"Ne, ne bi mogao. Ali meni bi prodao, zar ne?"

Prođoše kraj prodavnice, krmiva i Rob zastade kod ivice zgrade.

"Ne."

"Prokletstvo, zašto?" upita Dimon njegova leđa.

Rob ne odgovori.

"Isuse Hriste, ako bace Bombu, ostaće ti samo pet, šest hiljada jutara na kojima ne može da raste ni običan korov."

Solomona nije bilo.

Rob osedla kobilu i izvede je napolje.

Dimon ustuknu od životinje i ponovo obrisa lice. "Robe, molim te, moraš me saslušati. Mičel neće večno biti ovde. Krenuće dalje ako ne delamo sada, odabraće neko drugo mesto." On zgrabi uzengiju. "Isuse, Robe, moraš mi pomoći, čoveče. Ti si mi jedina nada."

Uzengija se trznu; šaka spade.

"Đavo da te nosi, Garlande! Dojašeš ovamo na tom prokletom konju, i pola grada umre od straha."

Rob se nagnu i kucnu čoveka po ramenu. "Dobro", reče. "Imaju i zašto."

Dok je jahao kraj drumu, trojica momaka projuriše u kabrioletu.

Nasmejali su se i zasvirali mu sirenom.

Kobila se nije pomerila.

Sedeo je na verandi i posmatrao kako planine poprimaju boju krvi, guste i tamne, dok se sunce zavlačilo iza njih. I tamni pokret žbunja žalfije dok se pustinja vraćala u život, a nebo se punilo pticama sa tamnim trouglastim krilima koja su ih održavala na vetru sve dok se ne bi obrušile. Kao bomba. Sve dok sitna stvorenja ne bi umrla bez ijednog zvuka.

Pio je iz limene šolje, ali ovog puta to nije bila kafa. Na verandi je kraj njegove stolice stajala boca, i dok je pijuckao, sećao se da je nekada piće bilo tako ukusno i pitao se uz drhtaj zbog čega je sada kao farba.

Dovršio je šolju i napunio ponovo, ne prosuvši ni kap, prikopčao jaknu od teksasa na grudima dok je vrelina konačno nestajala da bi je zamenila hladnoća noći. Zvuci oko brvnare, trčkanje i grebuckanje, šuškanje, kotrljanje oblutka. Sladak miris u vazduhu. Meki suton koji brzo klizi u več.

Otpio je i ugledao ulicu, ne ovde, već dole, blizu Denvera, gde je ujahao jednog jutra da bi ga zaustavio neki klinac sa velikim pištoljem za pojasom. Klinac je imao na obrazima ožiljke od boginja, jedno uho bilo mu je unakaženo, ali bio je rešen da pokuša, bio je uvredljiv i podrugljiv, a Rob ga je ubio jednim hicem ne silazeći sa sedla.

Platio je sahranu.

Jahao je dalje, sada na jug, i zaposlio se na nekom ranču blizu brežuljaka Santa Fea. Godinu dana kasnije, čulo se za njega, neko je pokušao i on je krenuo dalje.

Proveo je zimu u pećini, leto u zatvoru koji na kraju nije uspeo da ga zadrži; vozio se po Velikoj Reci baržom koja je nosila drva za parobrode, pamuk za brodove i žene za muškarce koji su radili na pristaništima i obalskim nasipima. Godinu dana kasnije, čulo se za njega, neko je pokušao i on je krenuo dalje.

Otpio je ponovo i video jasnije, zatvorio je oči i video i dalje.

Nešto je vrisnulo u pustinji tik pre no što će umreti.

Farovi su za sobom vukli potmulu riku sa istoka prema zapadu, bez usporavanja.

U teme mu se usadio bol; namrštio se i odagnao ga snagom volje. Sada nije bilo vreme za to.

Tada se pojaviše zvezde, i kao u snu, on začu zavijanje koje mu izmami osmeh i natera ga da digne glavu i odgovori. Pretpostavljao je da mu se smeju, kojoti i vukovi, ali posle toga, uvek se osećao bolje.

Ejmi se dovezla i sela na stepenice kraj njegovih nogu, prikupivši plisiranu suknju oko cevanica. Razgovarali su o deci, o njenim miljenicima i onima koji su je izluđivali, o deci koja bi naglo zaplakala zbog toga što im se tate bude usred noći, čuju puške i borbene avione, topove sa palube i ručne bombe.

Prošlo je četiri godine, a umiranje nije prestalo.

"A sada ovo", reče ona ljutito.

Ona upali fenjer i okači ga o kuku na nadstrešnici verande. Svetlo nije bilo jako, ali bar nije slušala duha.

"Koje ovo?" upita on, ponovo u stolici, prekrštenih nogu, i otpi iz ponovo pune šolje.

"Znaš na šta mislim." Ona pruži ruku i dodirnu mu čizmu, zgrabi je i poče da vuče sve dok nije privukao stolicu, a onda mu položila obraz na koleno. Njegova slobodna ruka lebdela joj je nad glavom, mazila je bez dodira, a vatra u fenjeru bila je odraz vatre u njenoj kosi. "Hoću reći, toliko si toga video, Robe. Kola, avione i više ratova, mislim, nego što želiš da priznaš. Ti si udžbenik istorije koji hoda okolo, i to čak ni ne znaš." Ona se malo pomeri, prst joj dodirnu kosu i trže se. "Išla sam u školu i ništa ne znam, a treba toj deci da kažem da se ne plaše."

Nije mogao da se uzdrži; dodirnuo joj je kosu, priljubio ju je uz lobanju, pratio ju je u padu sve do njene kičme.

Ona uzdahnu i obgrli mu nogu.

Kojoti zapevaše.

Kraj njih protutnjaše poštanska kola, uz frktanje konja i prasak biča.

Iz mraka.

U mrak.

"Mrzim te", reče ona sanjivo.

On progundā nešto.

Ona se pomeri, približi. "Zbog čega te se plaše?"

Nije znao kako da odgovori, pa je oćutao, u nadi da ovog puta, sa ovom ženom, neće biti drugog vremena osim onog koje im pripada.

Tako mlada, tako brzo stara.

"Mislila sam da se sutra odvezem na taj skup pod šatorom."

"Oh?"

Ona se nasmeja, tek toliko. "Žao mi je tog propovednika, to je sve. Tako je sitan. Ne znam ko će ga ozbiljno shvatiti."

Svi; znao je da hoće.

Uvek je tako.

I uvek pogreše.

Ona se odmaknu i okrenu da se ponovo nasloni na stub, dok je svetlost fenjera njeno lice bojila mekom senkom i blažim godinama. "Znam ko si ti, znaš?"

On ne reče ništa.

Ona se isceri, godine iščeznuše. "Ja sam učiteljica, sećaš se? Umem da gledam, čitam, pišem, radim takve magične stvari."

On ne reče ništa.

"Ti si odmetnik."

On duboko udahnu, sporo ispusti vazduh.

Ona zavrte zapanjeno glavom. "Praktično smo na sredini veka, a imamo tik izvan grada odmetnika od krvi i mesa." Svetlost fenjera u njenim očima. "Mislila sam da su svi mrtvi."

Kojoti su pevali.

"I jesu", šapnu on.

Nalet vetra, fenjer zakrcka zanjihan, njeno lice načas u senci, načas izvan nje.

"Da li te se zbog toga toliko plaše? Zato što misle da ćeš..."

Automobil sa dugačkim prednjim delom zaustavi se iza Ejminog karavana sa stranicama obloženim drvetom. Farovi posekoše noć i zamreše. Motor grmnu. Vrata se zalupiše. Ona popravi suknju, namršti se na uljeza, pogleda u njega ne bi li otkrila šta treba da učini, šta da kaže, ali on samo odmahnu glavom, taman toliko da ona to primeti, i malčice klonu, dodavši naglo teške decenije svom telu.

Ona trepnu, pa se osmehnu i okrenu kada neki čovek zakrcka po dvorištu.

"Gospodine Garland, dobro večer."

Rob klimnu glavom. "Gospodine Mičel."

"Ah, konačno me poznajete. Shvatiću to kao kompliment." Mičel stade na rubu domašaja svetla, diže nogu na verandu i nagnu se napred, oslonivši se o ruku. Zabaci šešir, dodirnu bradu. "A vi ste učiteljica, ako se ne varam? Gospođica...?"

"Rasel", reče ona zvanično.

On klimnu glavom. "Naravno." Osmeh za Roba, ne ajkula, samo vuk. "Čini mi se, gospođice Rasel, da imamo slavnu osobu tu, među nama."

"Nije valjda?"

"Pa, svakako. Gospodin Garland je ono što mi u televizijskom poslu zovemo persona."

Pogled mu nije skretao.

"Zar je on zaista to?"

"Ma, dajte, gospođice Rasel. Zar hoćete da kažete da niste znali?" Vučji zubi. "Robert Garland, datum rođenja nepoznat, datum smrti neprimenjiv, bez otmenih nadimaka kao što su Bili Kid ili Morgan Šest Pištolja, služio kaznu u nekoliko kaznionica i zatvora širom Zapada. Zbog ubistva. Nažalost, izgleda da nema tog zatvora koji bi ga zadržao."

"Ma nije valjda?"

Mičel prestade da se osmehuje. "On je ubica, gospođice Rasel. Spreman sam da se kladim da postoji deset važećih naloga za njegovo hapšenje u svakoj državi istočno od Stenovitih Planina i zapadno od Misisipija. Šta kažete, gospodine Garland, da li sam u pravu?"

"Budi pravi heroj", reče Rob promuklo. "Pozovi policiju i reci im da uhapse umornog starca koji jedva može da sedi na svojoj staroj rahi. Pravi đavolski heroj."

"Ne želim da vas uhapse, gospodine Garland. Samo želim vaše zemljište."

Fenjer i dalje zanjihan, i dalje škripi.

Mičelovo lice, načas u senci, načas izvan nje.

"Da li znate", reče on, ne obraćajući više pažnju na Ejmi, "da u zemlji postoji već više od milion televizora? Imate li ikakvu predstavu o tome koliko ljudi svake nedelje vidi moje lice? Imate li ikakvu predstavu o tome koliko bi ljudi videlo vaše lice svake večeri kada bih pustio vest o vama?" On pognu glavu, ponovo diže pogled. "Nema pajkana u zemlji koji ne bi znao vaše ime."

On se uspravi, poravna kravatu bridom dlana.

Ejmi reče: "Zašto?" Mahnu u noć. "Možete otići u deset gradova. U stotinu. I svaki od njih veći je od našeg. Do đavola, šta ćemo vam mi? Zašto zlostavljate Roba?"

On nabi šešir na čelo i udalji se, pogleda preko ramena i reče: "Zato što mogu."

Poljubila ga je za laku noć.

Kojoti su pevali.

Ležao je na krevetu, sa mesečinom na prsima.

Nije sebe smatrao glupim; video je previše toga da ne bi znao da se svetovi menjaju i sudaraju, da ljudi poput njega, Solomona, Dajne i Kleja, ili ostanu sa strane na svome, ili budu pomereni - gurnuti ili oterani, nije važno. Tako to ide. Mladi vuk će ranije ili kasnije izazvati starog; mladi bizon će se ranije ili kasnije pobrinuti za sporog bika.

On pruži ruku i uze limenu šolju, shvati da je prazna, zamišljeno zatvori jedno oko, pa baci šolju u stranu. Uze bocu.

Otpi.

Upoznao ih je sve, malobrojne je zavoleo, i jahao je sve dok više nije bio u stanju da posmatra kako umiru, dok više nije mogao da istrpi pogled njihovih očiju, slabašne poljupce ili drhtavi dodir njihovih prstiju na koži, trenutke kada bi počeli da se pitaju, da mu postavljaju pitanja i konačno, da mrze njegov lik ili glas, da bi ga na kraju napustili.

Sve dok nije uvideo kako to ide.

Na nebu su bile zvezde, mesec i senke koje su letele s jedne padine na drugu.

Tako je to išlo.

Sve dok se jedne noći na nebu nije pojavilo sunce.

Nije potrajalo, ali bilo je tamo, kao i vetar koji je ošinuo padine, opržio zemlju i ništa što je tuda hodalo više nije ponovo prohodalo, i ništa što je tamo letelo više nije disalo.

Pio je.

Odjahao je tamo te noći, u noći sunca, osetio vetar i video crnilo koje je sunce ostavilo za sobom. To ga nije ni preplašilo niti uzbudilo.

Ali ga je rastužilo, tek toliko.

Navikao se na to, tek toliko; na mesta, lica, ubijanje i spasavanje; na viski, medovinu, vino i vodu; na straćare, kule, dugačke drumove i planinske prevoje.

Jahanje.

Pio je.

A opet, nikada nije bilo kao danas, nikada nije konačno mogao da vidi završetak puta. Zemljani ili od makadama, betonski ili sa kaldrmom, uvek je skretao, prelazio preko reke, obilazio planinu, zavlacio se u dolinu koju on nije primetio dok je putovao.

Rastužilo ga je to.

Tek toliko.

Ne zbog završetka puta. Već zbog njih i njihovog neznanja.

Bio je star.

Bio je spor.

Pretpostavio je, dok je mesečina bledela, da konačno dolazi to vreme.

Ali rastužilo ga je to.

Tek toliko.

Iskapio je bocu do dna.

Spavao je.

Nije sanjao.

Probudio se pri kraju sunčevog uspona, prevrnuo se i seo, zagnjurio glavu u šake i zagledao se u pod.

Zato što mogu.

Prišao je vratima i pridržao se za dovratnik, začkiljivši u zamiruće svetlo dana, zagledavši se u kamione i kočije, zavrtevši glavom sa blagim, jednostavnim osmehom zbog tog klizanja napred-nazad, nekad i sad. Kada je dugački, sivi autobus prošao bez zaustavljanja, okrenuo se i upitao kako to da su jedino Dimon i Ejmi mogli da vide. Nije ih smatrao toliko posebnim, jedan prevarant i jedna učiteljica, ali nije toliko posebnim smatrao ni ono noćno sunce.

I dalje nije bilo.

Ne onako kako su oni mislili.

Okrenuo se ponovo i izišao na verandu, okusio vazduh, oslušnuo, i shvatio da njegovi prijatelji večeras neće doći. To ga je na trenutak zbunilo; bio je gotovo siguran da će stići, sve dok nije

prohujao neki kamion sa par sanduka pozadi. Šablonski natpisi sa strane. Televizori. Jedan od njih, bio je siguran, išao je Kleju Poplaru i njegovoj ženi.

Tamo nema bombi

Ali svejedno, kraj.

"Tako", reče on tiho. Odluka je konačno doneta.

On krenu po velikoj sobi, birajući stvari koje je mislio da bi voleo da sačuva, samo da bi ih vratio natrag kada je shvatio šta radi. I dok se kretao, dizao prašinu, disao je duboko i pevušio bez melodije, dodirivao, uvek dodirivao, sve dok dan nije prošao. Onda je posegnuo ispod kreveta i izvukao stari parni lonac, sa krtim kožnim remenima i potamnelim mesinganim delovima. Koža se pokidala kada ju je dodirnuo, poklopac se raspao kada ga je podigao. Iz crne unutrašnjosti obema rukama izvukao je crno na madrac.

"Tako", reče on odeći koju tako dugo nije nosio. "Tako."

Svukao se.

Obukao se.

Uzeo je šešir, širokog oboda i crn, i izišao na verandu.

Kojoti zapevaše.

On odgovori.

Roj meteora bleštao je i goreo, bleštao i goreo, dok je beznadežno vukao za sobom svetlosni trag.

Obišao je oko brvnare i ušao u štalu, iako nije bio sasvim siguran da večeras mora da jaše sve dok nije ušao i video da kobila leži na boku u svom boksu.

"Oh, gospode", šapnu on, koliko za sebe, toliko i za čilaša. Kleknu kraj nje i pomazi joj topli bok, nagoveštavajući joj šapatom da će sve biti u redu, stara curo, bolje da nisi ovde, ne sada, ne u ovo vreme.

Kada je ustao, uz pucketanje zglobova, ukrućenih leđa, tiho rzanje u susednom boksu nagna ga da se okrene, digne obrvu i ćutke izvede gipkog vranca na dvorište da ga osedla. I dok je to činio, posmatrao je nebo, posmatrao je drum, pomišljajući na još nekoliko stvari koje može da uradi pre nego što bude morao da uradi ono što mora da uradi.

Jednim korakom, glatko i lako, vinu se konju na leđa.

Frktanje, dodir, i bili su na drumu, jahali po sredini, bez ičega iza njih, bez ičega iznad.

Kojoti su prestali da pevaju.

I za tili čas, zaustavio se kod vrata štale, ugledavši unutra svetlo.

Vranac je prešao nepokriveni deo bučno, gotovo poskakujući, i Solomon iziđe, namršten, da bi ugledao Roba.

"Oh, Isuse", reče starac. Obazre se mahnito, i svaki trzaj i uzdah govorio je Robu da ovaj pomišlja da pobegne, želi da se sakrije, prestravljen toliko da je mogao samo da stoji ukopan. On onda prekri lice šakom i ostade tako sve dok nije prestao da drhti. "Mislio sam da odem na skup pod šatorom, ali imao sam toliko posla... Prokletstvo, trebalo je da odem." On se nagnu da pogleda iza vranca, namršti se ponovo i pretraži pogledom dvorište. "Sam si?"

"Još malo", reče Rob. "Ne moraš da brineš."

Solomon umalo nije klonuo, toliko je bilo njegovo olakšanje. "Smem li da pitam, koliko dugo?"

Rob se nasmeja. "Prava si napast, Solomone. Želiš da znaš previše."

"Imam prava."

Rob razmisli, i osmehnu se. "Ne dugo, kako već stvari idu. Ali predugo za tebe. U redu?"

"Do đavola, ne. Ja ću da živim večno."

Čovek na vrancu se nagnu i rukova sa crncem, dugo i snažno, pa okrenu konja da pođe prema Glavnoj ulici.

Jahao je po sredini.

Ulična svetla, kućna svetla i svetla u prodavnicama tamnela su dok je prolazio i sjaj im se nije vraćao.

Zaustavio se drugi put kada je stigao do gostionice 'Potkovicica.' Sjahao je i gurnuo leptir-vrata, ne mareći za tišinu koja je presekla klaviristu usred tona, niti za poglede muškaraca za stolovima pozadi, blizu džuboksa. Otišao je pravo za šank i seo na stolicu kraj Dimona. Šanker je bio neki mladić, kome je jedva uspelo da ne zine kada je video Roba kako seda, a iznenađenje je brzo zamenila podrugljivost i obraćanje dvema ženama koje su sedele na kraju šanka. One digoše pogled, zakikotaše se.

"Do đavola, šta hoćeš?" upita Dimon.

Rob posegnu u džep košulje i izvuče umotane novčanice vezane uzicom. Uze čovekovu ruku, stavi mu novac na dlan, sklopi prste oko njega.

"Odlazi, Mate", reče on, spustivši glas. "Sedi u tog tvog lepog 'Gospodara druma' i nosi se do đavola."

Dimon se zapilji u novčanice, trepnu jednom, i ustade. "Kuda?" reče, pošavši prema vratima.

"Nije važno", reče mu Rob dok je bacao novčanicu na šank za Dimonovo piće, pa se diže i krenu za njim.

Napolju, lako i brzo, seo je na vranca i posmatrao kako Dimon žuri, zastaje kao da se setio nečeg ključnog, pa hita natrag da posegne, ali ne i da se uhvati za uzengiju.

"Zašto ja?" upita on.

Rob mu se isceri. "Klej je na skupu."

"Bitango."

"Možda. Možda i nisam."

Dimon klimnu glavom i ode, bez osvrtnja, zađe za ugao gde je drvo sa plakatom stajalo samo usred svog raštrkanog, opalog lišća.

Vranac zabaci glavu i frknu.

Nastaviše dalje.

Svetla su tamnela, gasnula, jedno ili dva prsnuše u kratkotrajnim varnicama.

Odjeci kopita, metalna kopita, odbijali su se od kamena i drveta još dugo pošto je ostavio grad za sobom.

Video je svetlost u daljini, jarkobelu, još jaču zahvaljujući tome što je noć bila tako mračna.

Nastaviše dalje.

Skrenuše kroz prolaz u priručnoj ogradi od konopca, iza koje je nekoliko desetina automobila i pregršt karavana bilo parkirano oko izbočine velike cirkuske šatre. Baklje na motkama gorele su oko ulaza visokog taman dovoljno za visokog muškarca. Zastave obmotane oko potpornih žica. Barjaci oklembešeni oko vrha.

Čuo je glas iznutra, ali nije čuo reči. Nije ni bilo važno. Znao je šta su govorili: greh, iskvarenost, spasenje, prokletstvo, uspenje i pad u crni ponor oivičen vatrom.

Ujahao je unutra, primirivši vranca kada je stotinu ili više njih na tvrdim stolicama na sklapanje shvatilo da je on tu.

Ispred njega, na visokoj pozornici, niski propovednik u crnom odelu držao je podignutu Bibliju, prekinuvši stih usred recitovanja, otvorenih usta, razrogačen, prsta uperenog u platnenu tavanicu.

"Ti!" uzviknu propovednik. "Ti se... usuđuješ!"

Rob nije obraćao pažnju na njega.

Pustio je vranca napred, središnjim prolazom, tražeći među licima ono koje mu je trebalo.

"Ti! Usuđuješ se! U Kući gospodnjoj!"

Ejmi je sedela kraj prolaza.

On je vide, osmehnu se i projaha.

"Gubi se, Sotono!" zapovedi propovednik.

Kada je vranac stigao do pozornice, frknu, položi uši, lupi jednom nogom i okrenu se.

Niko nije progovarao, niko nije vikao, niko se nije molio, niko se nije pomerao.

Rob pođe natrag prolazom, sporo, bez ijednog zvuka, dok ponovo ne ugleda Ejmi.

Ona se pridigla sa sedišta, a onda spustila natrag kada je stigao do nje, nagnuo se i rekao: "Kaži Džin i Pitu da bizoni dolaze."

Uspravio se pre nego što je stigla da progovori, stao da pretražuje pogledom lica sve dok ga nije ugledao, samozadovoljnog i kočopernog u novom prugastom odelu, sa šeširom u krilu, kao da ceo svet poznaje njegovo lice.

"Sotono!" uzviknu propovednik, i to je bio prvi zvuk posle nekog vremena.

Drugi je bio zvuk vetra koji je počeo da nadima i cima zidove šatre, a barjaci i zastave zalepetaše, puščana paljba i grmljavina.

Rob izvuče pištolj i uperi ga u Klarka Mičela.

"Sa mnom", reče jednostavno.

Mičel se nasmeja i slegnu ramenima.

Otponac je bio nategnut.

"Sa mnom."

Mičel poravna kravatu, nesiguran i začuđen.

Neka žena zacvile, muškarac zamrmlja, vetar ugnu zidove i zaurla u pustinji.

"Neću više ponavljati", reče mu Rob.

Mičel mu je prkosio jedan jedini sekund pre nego što je ustao i probio se uz izvinjavanje prema prolazu. "Izvinite, velečasni", doviknu on dok je stavljao šešir na glavu. "Neće ti ovo proći", reče Robu.

Vranac krenu napred.

Mičel uzmaknu.

"Sotono, dalje od ovih ljudi!" kriknu propovednik.

Rob se osvrnu, diže glavu, i propovednik se ukoči.

Ti znaš, pomisli Rob, kao da propovednik može da ga čuje, znaš, ali nećeš da im kažeš.

Mičel se tada dade u trk, zapomažući, zaždivši iz šatre.

Rob krenu za njim bez žurbe, zastade jednom napolju da mu vetar kaže gde je čovek otišao. Na drum, izgleda, i vranac zakaska, oblačići prašine pretvoriše se u varnice, para mu krenu iz nozdrva, para mu se diže sa kože.

Barjaci su pucketali; platno se otimalo; noseća žica puče i krov poče da tone.

Na drumu, Rob okrenu vranca prema istoku i pusti životinju da zagalopira. Nije mogao da vidi Mičela, ali to nije bilo važno. Taj čovek nije imao mašte; potražiće zaklon u noći, a onda pokušati da se vrati kada bude siguran da je Rob prošao kraj njega.

Vranac je galopirao.

Vatra i dim.

I usporio je kada se Mičel ukazao pravo napred, bez šešira, u uzlepršanom sakou; on se osvrnu i pokuša da potrči brže kada vide da mu se Rob približava.

Potera nije dugo trajala.

Rob ga pristiže, pruži ruku i udari čoveka po ramenu. Mičel se prući po makadamu i odskoči, prevrnu se i uskobelja na kolena, sklopivši molećivo ruke, sa krvlju među prstima, a Rob se okrenu i sačeka.

Pištalj je još bio izvučen.

Desna strana Mičelovog lica bila je prekrivena krvlju koja je tekla i klizila, komadići oblutaka i pesak bili su mu usađeni u obraz i čelo, kosa mu je bila počupana, scalp odran.

"Ne smeš ovo da radiš", reče Mičel, drhteći toliko da se umalo nije preturio. "Ne znaš ti ko sam ja."

Rob ne reče ništa.

"Tvoje lice će biti u svim novinama, na svakom ekranu. Ne smeš ovo da radiš!"

Vranac pognu glavu, odmahnu njom.

"Znaće ko si, bitango glupa!" On zajeca i prekri lice.

Zimski vetar i počupani korov.

"Ne", reče Rob. "Neće."

Mičel spusti ruke, i čak su mu i usne i zubi bili umrljani krvlju. Nije razumeo; ispružena ruka je molila: Šta sam ti to kog đavola uradio?

Čovek na vrancu osvrnu se prema šatri, prema plamenu koji je upravo počeo da puzi uz bokove, brišući neke zvezde, prema majušnim prilikama koje su bežale od vatre.

"Pokazao si im Bombu", reče on, okrenuvši sporo glavu natrag. Ponoćne oči.

Mičel proguta knedlu, zagrcnu se, ispljunu. "Pa šta?"

Čovek na vrancu trznu glavom prema šatri. "Propovednik im veli da to znači smak sveta."

"Isuse Hriste, pa šta onda, do đavola?"

"Nije u pravu."

Mičel pokuša da ustane, pade natrag na dlanove i kolena, pa zacvile. "Lud", šapnu. "Isuse Bože, on je lud."

"Ti si", reče mu čovek.

Povuče obarač.

Mičel se ukoči i uspravi, ukrućenih leđa, sve dok ga vetar ne obori.

Rob sačeka da novi nalet otkotrlja leš u jarak, sačeka da bude siguran da je Ejmi izmakla požaru.

Sačeka da se vranac umori od stajanja.

A onda nastavi dalje.

Ovog puta, put je bio kratak.

I to ga je rastužilo.

Tek toliko. Tek toliko.

Pol Dž. Mekoli

SEDAMNAEST

Sedamnaest je mislila da je njena porodica odvajkada radila u Fabrici. Njena majka je tvrdila da su njeni čukun-čukun-čukun-deda i baba radili u prvobitnoj Fabrici i da su pomagali pri rekonstrukciji posle Velikog udara; njena najveća dragocenost bila je fotografija muškaraca i žena u prnjama koji su stajali u blatu do kolena ispred brda na kojima su stabla sva bila oborena u istom smeru.

Sedamnaest je radila otkad je prohodala, kada ju je majka naučila kako da gradira otpadnu hartiju. Onda je vozila bicikl sa klincima iz njene stelaže, u poteri za ostacima teških metala u cevima rafinerija, kupila mušule u kanalizaciji zbog njihovih oklopa bogatih metalima, prebivala po hrpama otpadaka. Deset godina je trčala u istom čoporu, u poslednje tri bila je glavna, ali na kraju je shvatila da je više ne zanimaju. Bili su to samo obični klinci. I tako je zapodenula kavgu sa sledećim najstarijim, vižljastim dečakom po imenu Vulf, izubijala ga od batina i rekla mu da je od sada on glavni, a onda se udaljila.

To je bilo prošle zime. Od tada je bila slobodna radnica i svakog dana je dolazila na raskršće kanala kod hladnjaka i čekala na ostale sve dok predradnici smene ne bi stigli i odabrali. Bio je to težak, opasan rad. Muškarci su odlazili u rafinerije ili livnice. Sedamnaest je uglavnom čistila predilice, zgodne mašine koje su pravile na stotine različitih stvari koristeći ramove i celulozni sprej. Predilice se nikada nisu zaustavljale, njihove mlazne glave brbljale su tik iznad nje dok je ona iskopavala hrpe smrdljive celuloze koja se nataložila ispod ramova. Krvni crvi živeli su u toj materiji, tanki crveni bičevi dugački jedan metar, koji bi vas gadno opekli ako bi vam ošinuli kožu. I pacovske krabe, bubašvabe i crni zrikavci.

Njena majka se protivila. Bilo je vreme da se skrasi, govorila joj je majka, vreme da nađe sebi muškarca i pravi bebe.

Strašno su se posvađale oko toga. Sedamnaest je tvrdila da može da radi šta god poželi, ali znala je da će, ako ostane slobodna radnica, ranije ili kasnije nastradati. A ako gadno nastrada, poslaće

je da radi u rezervoarima gde se drvena pulpa rastvara u kiselinu. Većina ljudi tamo nije dugo izdržavala; isparenja su im izjedala pluća, oslepljivala ih, izazivala čireve na koži sve dok ih ne zahvati gangrena. Ali mogla je da bira hoće li raditi to ili završiti u ulozi rasplodnice, kao njena majka, naduvena od uzastopnih porođaja, ili će pak postati drolja nekom tipu. To je već probala, zahvaljujući Dimu, glavnom frajeru u njenoj stelaži. Petljala se i sa drugim klincima iz čopora, ali Dim joj je pokazao kako izgleda pravi seks. Zaklela se da će ubiti njega ili sebe ako on ili bilo koji drugi muškarac ponovo to pokuša.

Onda je došao Dok Roberts, i sve se zauvek promenilo.

Dok Roberts bio je bivši pripadnik Službe i došao je u Fabriku da bi zaradio još malo preko penzije prakticanjem lečenja pijavicama. Zakupio je šupu na krovu jedne od stelaža na rubu kvadranta. Napunio ju je sunčanim svetiljkama i biljkama i okačio ploču sa cenama svojih usluga.

Sedamnaest je otišla da ga poseti u drugoj dekadi po njegovom dolasku.

"Nisi bolesna i nisi trudna", rekao je Dok Roberts posle grubog, površnog pregleda. "Zbog čega si ovde?"

"Ti si išao gore", reče Sedamnaest, zagledana drsko u njega. Videla ga je kako šepa po pijaci u svom egzo-ramu, ali u maloj šupi izgledao je mnogo viši. Bio je veoma mršav unutar rama, kao Čiča-Gliša sa karikatura. Bez kose, skalpa prošaranog kvrgavim ožiljcima, lica opaljenog, mrkog i uštavljenog; izgledao je kao jedna od kornjača koje su plivale u kanalu kod odvoda hladnjaka.

U njegovoj šupi bilo je vrelo i vlažno. Glatko lišće biljaka sijalo je živom zelenom i narandžastom bojom pod nizom ljubičastih sunčanih svetiljki. Nad krevetom mu se nalazila polica sa knjigama, klozetska šolja bila mu je povezana sa rezervoarom spirulina, a lekove je držao u ormariću sa staklenim vratima.

Dok Roberts reče: "Išao sam gore, iznova i iznova. Više od dvadeset godina, devojko. Zbog toga sam sada ovakav."

"Hoću da idem."

"To je težak put. Ostani na zemlji. Nađi muškarca. Rađaj bebe."

"Ne! Radije ću se ubiti!" Iznenada, zapanjujuće, plakala je. Stegla je pesnice, obrisala suze zglavcima. "Kaži mi. Kaži mi kako. Kako da iziđem i odem gore!"

Dok Roberts se nekako nagnu u svoj ram, kao što bi običan čovek klonuo na fotelji. Pogleda je - stvarno pogleda. Ona mu uzvratila pogledom. Znala je da on nema mnogo mušterija. Rasplodnice su se brinule jedna o drugoj, i o deci; slobodni radnici plaćali su da im se čvoruge i rane vidaju i šiju u ambulanti Fabrike.

On reče: "Kako se zoveš?"

Ona reče prkosno: "Sedamnaest."

Sama je odabrala to ime. Dopadalo joj se kako time zajebava sistem. Službenici bi je pitali da li je to ime koje je dobila po rođenju, a ona bi rekla da nije, već da ga je sama sebi nadenula. Je li bila sedamnaesto dete svoje majke, želeo bi da zna službenik, a ona bi rekla ne. Je li to njen uzrast? Nije znala, ali imala je možda petnaest godina. Kako se onda zaista zove? Sedamnaest, rekla bi, tvrdoglavo, prkosno. To je bila. Sedamnaest. Počela je tako sebe da zove nešto pre nego što je napustila biciklističku bandu, i tukla je svako dete koje bi je nazvalo drugačije, sve dok se nije ustalilo. Majka ju je zvala 'Est, u znak kompromisa.

Dok Roberts je nije ispitivao. Pomerio je glavu nalik na kornjačinu u stranu i rekao: "Plati mi, Sedamnaest, a ja ću te malo podučavati. Kako ti to zvuči?"

Tako je počelo. Ponovo je počela da vozi bicikl kako bi mogla da mu plaća. Najbolje su bile potere za živom. Poznavala je tunele ispod Fabrike koliko i bilo ko drugi. Znala je gde se sakuplja srebrnasta materija, i uvek se vraćala sa dvostruko većom količinom od ostalih. Ali to je bilo opasno. Ne samo zato što je od žive i drugih teških metala mogla da dobije drhtavicu ili padavicu, već i zato što će je ranije ili kasnije banda otimača ili čopor klinaca pronaći tamo dole, prebiti je ili možda ubiti zbog onoga što je napabirčila.

Iznenadila je Doka Roberts sa time što je bila u stanju da čita (učila je iz kratkih potpisa ispod plakata sa karikaturama koja su bikovi svuda lepili), i ubrzo je otkrio njenu sposobnost da množi i deli dugačke brojeve bez ikakvog razmišljanja.

"Ti si idiot savant", rekao je on.

"Misliš, kao neki glupan? Ja nisam glupa."

"Možda i nisi. Ali imaš taj trik u glavi. Možeš da radiš nešto od čega većinu ljudi zaboli mozak, prirodno kao što dišeš."

"Hoće li mi to pomoći da prođem testove?"

"Bistra si, Sedamnaest. Podučavaću te dok god mi budeš plaćala. Kada budeš spremna, moći ćeš da kupiš testove na osnovu kojih ćeš saznati koliko si zaista bistra. Inteligencija je dragocena, dragocena koliko i živa, srebro, bakar ili hrom. Možda ima i boljih stvari od odlaska gore."

"Misliš, da se kurvam? Ne bih rekla."

Nekoliko devojaka i jedan momak sa njene stelaže upustili u to. Ponekad su se pojavljivali i obilazili porodice. Poslednja koju je Sedamnaest videla, devojka, nosila je srebrne čizme, srebrne gaćice i vrlo kratku otvorenu mrežastu haljinu, ništa više. Sedamnaest se posle toga pogledala i shvatila da u tome nikada ne bi uspela - široki kukovi, bez grudi, kvrgavi nos. Osim toga, najviše čemu su kurve mogle da se nadaju bilo je da postanu igračke nekog od fabričkih bikova dok ih ne izda dobar izgled i dok ih ne pošalju na rad u Kasapnicu.

Dok Roberts pogleda Sedamnaest oštro. Reče: "Od tebe želim samo novac, Sedamnaest. Ja sam išao gore, iznova i iznova. Radijacija se pobrinula za takve želje."

Ona reče: "Hoće li to koštati više od učenja o izlasku gore?"

"Možda. Ako si zaista bistra, gazde će možda poželeti da za to malo plate. Trebaju im bistri ljudi."

"Platiću. Želim napolje, Dok. Strašno to želim."

Dok je nije podučavao samo matematici. Pokazao joj je kakav je svet izvan Fabrike. Sedamnaest nikada nije izišla iz Fabrike i sada je bila gladna za tim kao što narkos gladije za riplom, metom ili smekom. Dok ju je naučio pravom imenu sveta i pravom imenu sunca, objasnio njegovu istoriju.

Sedamnaest je mislila da se svet zove Svet; da se sunce zove Sunce. Dok joj je rekao da se svet zapravo zove Tjera; sunce je bilo zvezda po imenu Delta Pavonis.

"Došli smo izdaleka", rekao je Dok. "To je tako daleko da udaljenost mora da se računa u godinama." Bilo mu je potrebno dva dana da joj objasni ajnštajnovsku relativnost, i razlog za to da ništa

ne može da putuje brzo kao svetlost. "Zbog toga su naši preci došli kao zigoti na brodu-sejaču", rekao je on.

"Je li bio velik?" Sedamnaest je imala nejasnu zamisao o nečemu velikom poput Fabrike što pada kroz svemir prema zvezdi koja se nadima kao balon da bi postala sunce.

"Oh, ne. U putnom modusu, nije bio mnogo veći od tebe ili mene. Imao je svetlosno jedro za kočenje koje se širilo hiljadama kilometara, ali ono je bilo debelo samo nekoliko molekula."

Objašnjavanje svega toga potrajalo je danima, u dodatnim lekcijama posle lekcija koje je Sedamnaest kupila svojim biciklističkim novcem.

Dok joj je rekao: "Kada je sejač pao na tle, sazdao je prvu Fabriku, a ona je sazdala nas, i krave, žito i sve druge stvari koje jedemo."

"Kao što su žitna kaša i kvasac?"

"Žitna kaša je zapravo jestiva plastika. Kvasac - ne znam otkud on. Možda smo ga doneli ovamo, možda je već postojao. Neke od mojih biljaka stigle su brodom-sejačem, Sedamnaest. Vidiš ono zeleno? To je žitna trava. Gnječim je i pijem sok. To je sa Zemlje, kao i ti, i ja, i krave. Druge biljke, narandžaste i crvene, potiču odavde. Otarasili smo se najvećeg dela postojećih vrsta, ali toga ima još dosta okolo, po uglovima u koje niko ne gleda."

"Bube i utvare."

"Da. Verovatno si viđala neke od njih, s vremena na vreme."

"Videla sam dosta buba, ali nikada nisam videla utvaru. Ali kažu da sada u tunelima ima jedna. Nekoliko klinaca je nestalo. Ali krvni crvi. Za njih znam." Ona mu pokaza masnice.

"Pretpostavljam da utvare ulaze kroz ventilaciju glavnih pogona za hlađenje, ili duž cevi za odvod nečistih metala iz rudnika", reče Dok. "To su otporna stvorenja, zato što je ovde bilo teško živeti. Znaš zašto?"

Sedamnaest klimnu glavom. Naučila je to prošle nedelje. "Zato što u sistemu nema čistača. Nema Jupitera da čisti komete koje padaju iz Ortovog Oblaka. Zbog toga su važne Služba i Kometna Straža, inače bi svet svakih sto godina trpeo teške udare. Ali zašto je to tako, Dok? Zašto su sve velike planete blizu našeg sunca?"

"Niko to zaista ne zna. Možda se praiskonski disk iz kog su se planete kondenzovale obrtao sporo, pa su se velike planete obrazovale blizu i u svoju koru vezale većinu teških metala. Ali to je samo teorija."

"Pa, trebalo bi da znaju zašto. Zbog toga je posao biciklista toliko važan, kao što nam uvek govore. Zbog toga su teški metali tako skupi. Ipak, ne plaćaju dobro za prikupljanje. Trebalo bi, šta misliš?"

"To je već ekonomija, Sedamnaest, a ne orbitalna mehanika. Ali pretpostavljam da se sve to uklapa."

Dok je neprestano bio zapanjen njenim neznanjem i njenim revnosnim učenjem. Znala je za Veliki udar, ali mislila je da je on razorio samo Fabriku, a ne čitav svet. Nije znala za naselje zvano Tjera, za uspon Sindika, niti za razlog zbog kog su ljudi išli gore, nije znala čak ni da je svet samo jedan od stotinu svetova. Bila je kao biljka koja će se probijati naviše kroz beton i razvaliti šavove između čeličnih ploča da bi došla do svetlosti. Bila je gladna svega što je on mogao da joj dâ. Posmatrao je kako uči od osnovnih načela zbog čega su orbite elipsaste. Upijala je njutnovsku mehaniku, tenzorski račun, interakciju n-tela. Nije potrošio ništa od novca koji mu je davala. Zatrebaće joj kasnije, kada ode u svet.

Ljudi su počeli da primećuju da ona provodi mnogo vremena sa Dokom Robertsom. Majka joj je rekla da ne bi trebalo da se uobrazi, pa su se žestoko posvađale, a majka je neprestano mešala supu od kvasca, dok je najmlađa beba puzila oko njih. Sedamnaest je izjurila napolje, a onda ju je Dim priklještio na tržnici.

"Reci mi šta ćeš kod tog matorog bogalja", reče on. Bio je sam, i to je za nju bila jedina srećna okolnost. Imao je tetovaže posvuda, nosio je samo iskidani šorts i remenje da bi se njima razmetao i da bi se razmetao mišićima napumpanim pomoću steroida. Zaudarao je na znoj i sluz kojom je mazao osip na koži. Ljudi su izbegavali da ih gledaju. Dim je bio na lošem glasu.

Dim reče: "On nije pravi muškarac." Njegova pljuvačka poprska je po obrazima. "Odseku ti ga kad te pošalju gore. Ili to radite pomoću njegovog rama?"

"Glup si k'o crv", reče mu Sedamnaest. "A i visi ti tako. To što imaš ne vredi ništa. Nisam ga čak ni osetila."

"Počela si da pričaš k'o prostakuša, curo. Precenjuješ se."

Dim pokuša da joj prekrije usta rukom, ali ona ga ujede za palac i pobeže od njega. On doviknu za njom: "Pronaći ću te sa svojim pajtosima u tunelima, droljo. Sredićemo te s oba kraja!"

Sutradan, neko je primetio utvaru u kanalizaciji, pognutu nad detetom koju je upravo ubila. Dan kasnije, Dok joj je saopštio da nekoliko šefova dolaze zbog lova na bube, i da će to biti prilika bolja od bilo kog testa.

"Ako zablistaš u tome, Sedamnaest, primetiće."

"Možeš da mi obezbediš posao mamca? Odgovara mi. Dobro poznajem tunele. Bolje od bilo koga."

"Imam neke veze. Pripadam Sindiku, Sedamnaest, ali na niskom nivou, otprilike kao i fabrički bikovi. Bikovi rade za šefove teritorija. Iznad njih su šefovi blokova, a iznad njih velike gazde. Što je veća visina, više toga vidiš. Gazde vide nadaleko. Daju ponešto od onoga što imaju kako bi obezbedili da svet ostane čitav, i kako bi oni mogli da zadrže ono što imaju. Zato imamo Kometnu Stražu i sve ostalo."

"I jedan od njih će mi pomoći?"

"Oni ovamo dolaze da love bube, a ne genijalne devojčice. Ali ako zablistaš, možda će neko od njih to da primeti i da me priupita za tebe."

"Hoće li me primiti u Službu? Hoće li me poslati gore?"

"I bolje od toga. Ti imaš mozak, Sedamnaest. On ne bi trebalo da bude straćen napolju i gore." Dok diže ruku uz zujanje servomotora. Mlitava koža visila je sa kosti kao kod starica koje su razvrstavale prnje. On reče: "Pogledaj me. Evo šta se dešava ljudima napolju i gore. Propadanje mišića, gubitak kalcijuma u kostima, cirkulatorni kolaps. Radijacija prži polne žlezde tako da Služba sterilise svoje regrute. Od radijacije dobiješ rak. Ovi ožiljci na mom licu, to su mesta gde su mi odsekli keloidne izrasline. Izgubio sam i metar creva."

"Ali i to je bolje od Fabrike."

"Tačno", reče Dok. "Postao sam građanin, obučili su me za medicinu i pružili ostalo obrazovanje. Ali ne možeš neprestano da

ideš gore. Sindikar ne želi da ljudi stalno žive napolju i gore, jer ne želi da izgubi kontrolu. Šta ako nekome padne na pamet da gađa svet kometama umesto da ih skreće? Odeš gore, i ako si dobra, možeš to da ponoviš, ali posle te bace u bunar. Meni je četrdeset dve, Sedamnaest. Ostalo mi je možda još pet godina."

Sedamnaest zausti da kaže da je to deset godina više od bilo koga u Fabrici, ali vide da je on ne sluša.

"Um kao tvoj", reče on, "trebalo bi da bukti stotinu godina. To je ono što šef može da ti pruži, ako uvidi šta si zaista."

Gotovo svi slobodni radnici i nadzornici prijavili su se za lov; jedva da je iko od njih prošao. Ali Sedamnaest jeste, i naučila je dovoljno da zahvali Doku, mada je smatrala da bi uspela i bez njegove pomoći. Dim nije bio na spisku; nije bio niko od njegovih. Videla ga je jednom posle toga, i nije odolela da ga ne zadirkuje. Biće bezbedna od njega sledeću dekadu, zbog dugotrajne obuke.

Za njih je bio zadužen jedan od mlađih bikova. Podelio ih je u grupe od po troje, rekao im da su sada trkači-mamci. Oni će ići ispred svakog šefa, isterivati sve što je veće od pacovske krabe i goniti prema puškama. Naučio ih je signalima koji su se sastojali od dugih i kratkih zvižduka iz pištaljke, upotrebi radara i fleš-pištolja. Ali najviše vremena proveo je obučavajući ih pristojnom ponašanju.

"Nikada ne gledajte šefu u oči", rekao je bik. "Nikada ne progovarajte osim ako vam se ne obrati, i uvek smesta odgovarajte. Ako ne znate odgovor, recite to. Recite: Ne znam, šefe. Hajde, pokušajte."

Trkači-mamci oglasiliše se neusklađenim mrmljanjem.

"Bolje. Brže."

Ne znam, šefe!

"Jebote, grozno", reče bik. "I grupa zrikavaca bi bolje zvučala." Bio je to visoki muškarac sa trbuščićem i celom koju je pokušavao da sakrije češljanjem sjajne crne kose postrance. Ispod pazuha videle su mu se mrlje od znoja na beloju košulji. Koračao je duž linije, šibao pogledom muškarce i žene, udarao svakoga ko se usudio da ga pogleda u oči. Sedamnaest je gledala svoja stopala i drhtala od straha i besa. Kada je stigao do kraja, on se okrenu i dreknu: "Slušajte svi! Ljudi koji dolaze ovamo neki su od najvažnijih ljudi na

planeti! Mogu da zbrišu Fabriku ako im je ćef. Imam deset dana da vam utuvim iole civilizovano ponašanje u glavu. Daćete svoj život za njih ako bude neophodno. Daćete sve što imate, smesta, dobrovoljno. Odseći ćete sebi đoku, išćupati srca svoje dece! I pevaćete jasno i glasno kada vas budem pitao, inaće ću vas poslati natrag u rudnike. Da ćujem još jednom!"

NE ZNAM, ŠEFE!

Dok je dao Sedamnaest privatne informacije o šefovima koji dolaze u posetu. Obuka je bila toliko naporna da je morao da je posećuje pred povećerje. Prvi put ga je videla izvan njegove šupe. Imao je slike svih šefova i rekao je Sedamnaest kojoj porodici koji pripada, i gde stoji u složenoj hijerarhiji. Sve su to bili muškarci, veoma mladi. Kao da niko od njih nije imao pravi posao. Planinarili su oko Severnog Pola, jedrili katamaranima po južnom okeanu, provodili zime na širokim, belim plažama Arhipelaga. Za Sedamnaest, svi su izgledali isto. Preplanula koža, široki beli osmesi, kratko podšišana plava kosa, dobre jagodice, ćvrste vilice. Ona se dobro snalazila s brojevima, ne i sa ljudima. Još im nije upamtila imena kako treba, kada su stigli.

Ćitava Fabrika dobila je slobodan dan. Prvi put za stotinu godina, mašine su napuštene. Tišina je zujala Sedamnaest u glavi. Pitala se da li je takva tišina i napolju i gore. Predradnici su podelili barjake i trake, a ljudi su njima mahali dok je kavalkada limuzina jurila glavnom štraftom prema naselju bikova.

Te noći bilo je vatrometa, lepeze šarenih zvezda eksplodirale su pod kupolom. Kalcijumski crvene, bakarno zelene, natrijumski žute, kobaltno plave. Sutradan, počeo je lov na bube.

Sedamnaest je bila u grupi sa dva starija muškarca, koji su joj jasno stavili do znanja da za nju nemaju vremena. Nije marila. Znala je da može da zablista samo sama, a ne kao deo grupe. Poznavala je i poslednji delić kanalizacionih tunela i nije morala da gleda zarđale ploće kojima je svako raskršće bilo obeleženo dok je prelazila perimetar oblasti dodeljene njenoj ekipi i pravila široki luk oko jednog od fabrićkih pogona za preradu otpadaka. Tamo je uvek bilo puno mušula i gnezda kraba, i ona je smatrala da utvara mora da jede još nešto osim tri deteta koja je ugrabila.

U tunelima je bilo mračno i toplo. Radilo je samo nekoliko svetiljki, isprekidani lanac mutnih crvenih zvezda koji se protezao u daljinu ispod niske zaobljene tavanice. Sedamnaest je gacala kroz prljavu vodu koja joj je dopirala do kolena. Voda se gromoglasno stropoštavala u jednom od tunela; ogromna ostrva skorene pene obrtala su se na strujama. Tamo je ivica vode bila načičkana gnezdima kraba, sazdanim od plastičnih i metalnih otpadaka. Ulazna rupa svakog gnezda bila je zaprečena natečenom kandžom njegovog stanovnika; očajni biciklisti rizikovali su ujed ili trovanje kako bi razvaljivali gnezda u potrazi za otpacima. Pernati čičkovi plutali su po vodi, čupkali njenu vlažnu odeću. Provukla se kraj grebena mušula oštih kao brijač, zastala na račvastoj raskrsnici.

Jedan put vodio je prema kompleksu za skupljanje rashladne vode, drugi prema lavirintu kanala ispod rezervoara sa pulpom. Nešto je išlo prema njoj, nailazilo na raskršće. Ona pognu glavu uz vodu, začu sporo gacanje, pribi se uz zid, spremna da dune u pištaljku. Ali bilo je to nešto neobičnije i strašnije od svake utvare ili bube.

Bio je to jedan od šefova.

"Hej", reče on bez daha. "Video sam tamo pozadi neki trag. Paralelne ogrebotine na ciglama tavanice? Nove, prosečene kroz onu crnu sluz. Moj radar pokazuje previše signala zbog struja, ali mora da je blizu, zar ne?"

Sedamnaest klimnu glavom. Zaboravila je sve one lekcije bika o lepom ponašanju.

Šef se isceri. "Zato si ovde, je l' da? Nisi u mojoj ekipi, ali pretpostavila si da će ovuda da se mota."

Ona ponovo klimnu glavom. Bio je viši od Doka, mišićav i vitak, i nemoguće mlad. Njegov crno-ružičasti nepropusni kombinezon bio je čist i nov, bez ijedne poderotine ili zakrpe. O jednom širokom ramenu visila mu je puška, o drugom aparatura za disanje. Osmeh mu je bio veoma beo na preplanulom licu; kosa toliko svetla da je bila bela kao čist papir. Osećala je miris njegove kolonjske vode u smradu tunela.

On reče: "Kladim se da poznaješ svaki centimetar ovde. Ima da ih počistimo. Rejf će da popizdi. Šta misliš, gde je?"

Sedamnaest pokaza niz tunel koji je vodio prema ulaznom kanalu za rashladnu vodu.

"Ti kreni prva", reče šef. Nastavio je da priča dok su gacali po vodi, u smeru struje. "Dugo već ovde živiš? Ne, čekaj, kladim se da si čitav život provela ovde. Znaš, bio sam ja i severnije, ali ovde je turobnije nego oko pola. Samo šume i more, a more je prekriveno ledenom korom. I rudnici dublje u kopnu. Video sam iz vazduha cevi koje prenose rudni rastvor, kao crne zmiје kroz šumu. To je bilo pre nevremena. Susnežica i munje? Verovatno zbog gvožđa u stenama. Ne čudi me ova kupola ovde; samo utvare, zlodusi i bube mogu da žive napolju. E, sad, kuda dalje?"

Stigli su do sledećeg račvanja. Oba tunela strmo su se uspinjala dalje od njih. Ulazni kompleks dovodio je morsku vodu do rashladnog sistema od betonskih brana i bio je velik kao polovina same Fabrike. Sedamnaest nikada ranije nije bila toliko blizu spoljašnjosti, i nije znala kuda dalje, ali nije želela da ispadne glupa, pa je pokazala prema levom tunelu. Ali išli su vrlo kratko do novog račvanja.

Šef je video da je zbunjena i rekao blago: "Idem ja desno, a ti idi levo. Nađemo se ovde za deset minuta. Oh, kladim se da nemaš sat. Evo ti."

On joj namaknu crni hronometar na ručni zglob. "Ja imam čip", reče on. "Ovo je samo nakit."

Sedamnaest ga uze. Bio je težak. Kućište je bilo od titanijuma ili hromiranog čelika, ili neke druge nemoguće retke legure. A kristal ispod kog su crni brojevi obeležavali sekunde bio je svakako kultivisani dijamant.

Šef reče: "Ne znam ti ime."

"Katrina."

Rekla je to bez razmišljanja.

Šef izvede smešan mali naklon. "Katrina, zadovoljstvo mi je da lovim sa tobom. Ako išta vidiš, jako duni u pištaljku i ja ću se smesta stvoriti."

Dva minuta pošto je ušla u tunel, znala je da je utvara blizu. Gnezda kraba bila su smrvljena. Na tavanici i na zidovima bile su sveže brazgotine koje su ostavile bodlje stvorenja. Lahor joj je hladio

lice. Mirisao je sveže kao šef, čisto i divlje. Mirisao je na napolje. Svetlost pred njom bila je dnevna.

Utvvara je bila kod mreže na kraju tunela. Već je izvalila prvi deo i cimala je drugi. Obrisi su joj bili ocrtni spram slabe, sive dnevne svetlosti. Hiljade belih pahulja - snežnih - kovitlale su se oko nje.

Okrenula se brzo, sa tečnom gracioznošću, i širom razjapila vilice. Bila je visoka kao šef i mršavija od Doka. Dugačko telo bilo joj je zglavkasto na deset mesta. Lub joj je bio zlatnocrven. Bronzane malje rasle su joj u gustim pramenovima na zglobovima i u podnožju bodlji. Imala je deset udova tankih poput žice, nemoguće dugačkih.

Bila je stravično lepa.

Sedamnaest se ukoči, sa rukom na opasaču. Buktinje, radar, fleš-pištolj beskoristan na dnevnom svetlu, pištaljka. Ništa više, čak ni šipka za odvaljivanje. Mogla je da je oprži buktinjom, ali znala je da bi je to samo razbesnelo, ne i ubilo. Nije važno ako nekoliko trkača-mamaca pogine, važno je da se šefovi zabave.

Pošto se nije pomerala, utvara se okrenu natrag i ponovo poče da odvaljuje mrežu. Radila je na klinovima, vide ona, i pokušavala da ih okrene u zarđalim navojima. Pokušavala je da iziđe.

Iznad glave, o tavanicu su bile okačene prepletane cevi. Trula oplata visila je sa njih u gubavim krpama. Sedamnaest jurnu napred, skoči kada se utvara ponovo obrnula, zgrabi cev obema rukama i zanjiha se za devedeset stepeni, pravo iznad glave stvorenja. Đonovi njenih čizama tresnuše u mrežu i ova se ugnu napolje uz škripu. Utvara zamahnu da je zaseče i zakači joj nepropusni kombinezon nekolicinom tankih udova sa kandžom na vrhu. Mahnita od straha, ona se izvi i ote, dok je stvorenje kreštalo ispod nje, oslobodi nogu i ritnu zarđalu mrežu. Utvara čučnu i baci se na prepreku.

Mreža i utvara se preturiše. Viseći naopako o cevi, Sedamnaest je videla kako utvara pada, ali nije mogla da veruje da je više nema. Sneg i vetar kovitlali su se oko nje. Još je tako visila kada se šef vratio i pronašao je.

Pomogao joj je da se spusti. Video je tragove utvare i nagnuo se sa ivice razbijene mreže, pogledavši ispod sebe. Sedamnaest je drhtala od hladnoće i ispoljenog straha. Bila je ubeđena da će je šef ubiti, ali kada se okrenuo, on se cerio. Rekao je da je sam lov

zabavniji od ubijanja nekakve jadne bube, a onda je nestao, odjurivši u mrak ispod Fabrike. Sedamnaest ga je pratila što je bolje mogla. Uganula je gležanj kada je ritnula mrežu.

Nije ga više nikada videla. Kada se vratila do zbornog mesta, šefovi su već leteli natrag u grad. Razdužila je opremu i otišla da pronađe Doka i saopšti mu da nije uspela, samo da bi otkrila najgoru stvar od svih.

Dok je ležao izubijan i krvav u slomljenom i izlupanom egzoram, usred ruševina svoje kućne bašte. Bio je mrtav. Motor egzorama neprekidno je pokušavao da mu podigne levu ruku, zujao i odustajao, zujao i odustajao. Sedamnaest stade da mu kida žice sve dok nije prestao da radi. Knjige su ležale posvuda, iscepane i natopljene vodom koja je curila iz polomljene cevi za navodnjavanje. Sve sunčeve svetiljke bile su porazbijane. Staklena vrata ormanića sa lekovima bila su smrskana; police su bile prazne.

Sedamnaest je spasla nekoliko knjiga, odabravši ih nasumce, i ostavila Doka da ga pronađu fabrički pajkani. Došli su po nju nekoliko sati kasnije, ali znala je da ne mogu da joj prikače Dokovu smrt zato što je bila dole, u tunelima. Svejedno su je ispitivali - na kraju krajeva, Dok je bio građanin - ali batine su bile rutinske i na kraju su je pustili. Jedan joj je rekao da je Doka verovatno ubio neki narkos u potrazi za drogom, ali ona je znala da nije tako.

Znala je i pre nego što je videla Dima. Bilo je to sutradan. Zviždukao je i podvriskiavao među svojim pajtašima dok je ona čekala sa ostalim radnicima.

Posle smene u kojoj je skidala penu u cevima koje su nosile celulozni mulj iz jednog taložnika u drugi, platila je da je dobro operu, kupila šminku i miris u prodavnici. Koža ju je pekla od parfema. Mirisao je na ruže jače nego što je ijedna prava ruža ikada mirisala.

Dim se motao sa svojim pajtašima u istoj staroj kafani. Ignorisa ga je, ali znala je da će joj prići.

I jeste.

"Čujem da je neki narkos sredio tvog ljubavnika-bogalja, devojčice. Ne brini ti ništa. Dim će se pobrinuti za sve tvoje potrebe."

Sedamnaest je otpela prštanje pljuvačke po licu, njegov miris i vrelinu. Ustanovila je da zapanjujuće lako može da se osmehne.

Dim reče: "Kako te je bogalj radio, a? Kladam se, loše. Kladam se da si došla da ti pokažem ponovo kako to izgleda." Ovo poslednje rekao je glasno, kako bi ga čuli pajtaši. Odmahnuo je nehajno na njihove zvižduke i podvriskivanje. "Imam ono što želiš", reče on Sedamnaest promuklo u uho. "Prvoklasno radničko meso, vrelo i tvrdo."

Sedamnaest stavi ruku među njegove noge, stisnu ono što se tamo nalazilo i iziđe pravo napolje, dok joj je srce udaralo brzo kao kada se utvara okrenula prema njoj.

Dim ju je pratio kroz pijacu, da bi je ugurao u servisni prolaz iza tezgi. "Ne ovde", reče ona. "Znam jedno mesto."

"Kladim se da znaš. Ali nećemo da idemo na ta tvoja tajna mesta."

Teško je disao. Pustila je njegove ruke da je pipaju.

"Nisi došla naoružana", reče on. "Znaš šta je dobro za tebe."

"Znam."

"Taj narkos koji je sredio bogalja učinio ti je uslugu. Sačekaj ovde."

Vratio se dva minuta kasnije, sa tubama votke. "Idemo kod mene", reče on i čvrsto je uhvati za ručni zglob. Nije se opirala.

Bio je to gornji ležaj u muškoj spavaonici. Osećala je na sebi oči svakog muškarca koji se okrenuo da posmatra kako je Dim vodi uskim prolazom. Popela se na ležaj. Madrac je zaudarao na Dima i užeglu marihuanu. Na nosaču u jednom uglu visio je TV, a kod uznožja madraca nalazila se kasete.

Počela je da cima kaiš dok je Dim zatvarao zavesicu i pričvršćivao je čičak-trakom. Kada se okrenula, trznula je ručnim zglobom i istovremeno gurnula šaku napred; dugačak plastični iver koji je otkinula sa kaiša ukrotio se kad ga je trgla, ušao mu u oko i probio tanku kost iza njega. Vrela krv prsnu joj po prstima. On uzdrhta i pade preko nje čitavom težinom, mrtav kao jadni Dok. Pronašla je karticu za otvaranje kasete, gurnula njegovo telo kroz zavesu i posula ga bočicama, kapsulama i špricovima, spustila se sa ležaja i izišla, zagledana pravo ispred sebe.

Niko nije pokušao da je zaustavi.

Trideset dana kasnije, bila je pet hiljada kilometara daleko, pod vrelinim plavim nebom na krovu regrutne zgrade Službe. Stajala je u stroju sa dve stotine novih regruta i čekala šatl-koptere koji će ih odneti u logor za obuku. Nosila je najčistiji kombinezon koji je imala u životu, uštirkan i plav kao nebo, uglačane čizme, postavljenu protivudarnu kacigu sa podignutim posrebrenim viziorom.

Dok Roberts je želeo da izmeni njenu orbitu bliskim susretom sa jednim od šefova, onako kako su brodovi postizali delta-v u prolazu kraj planete, ali ona je znala da je ovo bio njen pravi vektor. Leteće njime pošteno i pravo, koliko god bude mogla, popeće se onoliko visoko koliko to bude moguće. Imala je samo svoju glad. Ostalo je ostavila za sobom. Više nije bila Sedamnaest. Bila je regrut, novorođenče u novom svetu.

Narednik se obrati stroju. Bio je to veteran i lice mu je bilo kao uštavljena maska, sa jednom praznom očnom dupljom. Njegov egzo-ram bio je baš kao Dokov. "Sada ste u Službi!" dreknu on. Njegov pojačani glas odjeknu pod nebom. "Idemo gore i napolje, izvan sveta smrtnih ljudi! Vi ste obično meso u konzervi. Sve ljudsko u vama biće sprženo. Ako to ne želite, sada istupite iz stroja!"

Niko to ne učini. U Službi su dobro procenjivali psihološki profil.

"Zatvorite kacige i uspravite se", dreknu narednik.

U jednoobraznom pokretu kao i njeni drugovi regruti, ona škljocnu viziorom kacige. Više nije bila Sedamnaest. To je ostavila za sobom zajedno sa svojim pravim imenom. Iznad vizira šablonom joj je bilo ispisano 518972. To je sada bio njen broj. U jednoobraznom pokretu kao i njeni drugovi regruti, ona škljocnu viziorom kacige. Više nije bila Sedamnaest. To je ostavila za sobom zajedno sa svojim pravim imenom. Iznad vizira šablonom joj je bilo ispisano 518972. To je sada bio njen broj.

Elizabeth Saurbat
POSLEDNJI FALUSNI SIMBOL

1.

Džordž skinu kacigu i umorno protrlja oči. Posle petnaest godina, još ga je uznemiravala nefokusirana agresivnost u beskrajnom nizu projekata. Holoi dečaka bili su mešavina groteskno zamišljenog uništenja i nasilničkog seksa, začinjena povremenim golim upadom sećanja. Za te momke sa ulice, svet je bio opasno mesto puno bandi i nestalne lojalnosti, ilegalnog esida i žice, i učestale, brutalne smrti. Škola za besprizorne bila je, izgleda, jedino obrazovanje koje će ikada steći, a sasvim moguće i prva sigurnost.

On pogleda kroz prozor, u park preko puta ulice. Sada, okupan bledim prolećnim suncem, bio je miran i tih, ali noću čak i tu, na Vest Endu, ubistva nisu bila neuobičajena.

Džordž uzdahnu. Posle pedeset četiri godine povlastica, sa oknom od stakla otpornog na metke između njega i sveta, bio je lud ako je mislio da može tim dečacima da pomogne.

Odgurnuo je od sebe gomilu traka i posegnuo za svojom, sa punim spektrom osećanja. Bilo je proleće; London se vraćao u život posle nedelje oluja i strmoglavljene temperature, a on je osetio kako mu krv reaguje na to i ubrzava. Dvanaesti mart. Godišnjica. On podesi kacigu, i Valina slika pojavi se pred njim.

Traka je bila njegovo delo, snimio ju je početkom njihove veze, deset godina ranije. Vraćanje njoj bilo je puki mazohizam, ali on je ipak utonuo u ljušturu onoga što je nekada bio, i miris njene kože ispuni mu nozdrve. Osmehnula se njegovim očima, duž čitavog tela osećao njenu toplotu. "Hriste", promrmljao je, dišući teško. "Nedostaješ mi."

Sa sećanjem je pomešao i nedozvoljenu fantaziju. Sada im se pridružila i Triš, Valina kćerka koja je tada imala sedamnaest godina. Bila je to njegova verzija Triš, za zadovoljenje želja, i ona je revnosno posegnula za njegovim penisom.

Uskladio je svoje postupke u stvarnom svetu sa njenim, i erekcija mu je otvrdnula u šaci, vrela i puna. Mazio se prstima, nežno stiskao. Tada, najednom, strahoviti, vreo bol prodre u njegov zamišljeni svet, i penis mu ostade u ruci.

On strgnu kacigu, i za trenutak, on i njegov penis gledali su jedan drugoga. Tada se penis strese, skliznu mu iz prstiju i otrča niz butinu na majušnim nogama. Skoči na pod i jurnu na drugu stranu sobe.

"Hej!" dreknu Džordž, i glas mu puče u falseto. Penis zastade i osvrnu se prema njemu. Kožica mu se razdvoji u smežuranom kezu i on nestade kroz otvorena vrata.

2.

Triš je vozila sporo posred ulice, provlačeći se svojim drevnim kombijem sa pogonom na četiri točka kroz praznine između trulih gomila otpadaka.

"Jebote, jebote, jebote!" psovala je. "Gde je to?"

Kerol, koja je pažljivo gledala kroz prozor suvozača, obazre se i pruži ruku prema njoj. "U redu je", reče ona. "To ti je kod sledećeg skretanja."

Trišine šake klizale su se na volanu. Ona ih obrisa o farmerke, jednu pa drugu, dok su joj oči strelovito pretraživale zamandaljene zgrade. U retrovizoru je načas ugledala bandu dečaka koji su ih još pratili.

"Ovde", pokaza Kerol i Triš skrenu ulevo na uski trg sa oronulim trospratnim terasastim zgradama. U sutonu koji se zgušnjavao, drum se gubio u gomili starog gvožđa. Triš uspori, upravi vozilo kroz procep, i točkovi sa druge strane zakrckaše po srči.

"Oh, sranje." Triš izvi vrat napred, zagledajući kućne brojeve. "Hajde, ženo, nemoj da nas teraš da čekamo."

Kerol je otkopčala sigurnosni kaiš, odškrinula vrata, spremna. Nešto se kretalo usred posivelog niskog žbunja na sredini trga. Dva muškarca se uspraviše, zapiljiše.

"Eno!"

Kratak zov, i neka žena istrča iz senki koje su vodile prema stanu u suterenu. Stiskala je bebu uz grudi i vukla kofer.

Kerol skoči na tle i širom otvori zadnja vrata kombija. Zgrabi kofer, ugura uplakanu ženu unutra i ubaci kofer za njom.

"Kreći!" dreknu ona i Triš nagazi u rikverc kada njena partnerka uskoči na sedište.

"Hej!" dreknu jedan muškarac. "To je Pitova žena!" On potrča prema njima i Triš skrenu. Zadnji branik se zabi u spaljeni auto i sve ih baci na sedišta.

"Oh, jebote." Ona promeni brzinu i pokrenu kombi napred. Njihov progonitelj se baci u stranu dok je ona nemarno okretala vozilo i klizala se.

Žena zastenja pozadi. "Ubiće nas. Ubiće nas."

Obličja u pokretu pred njima - banda dečaka, raspoređena po ulici. Triš uključi svetla, punom snagom, i omladinci se trgoše i prekriše oči, sklanjajući joj se žurno s puta dok je vozila pravo na njih. Iznenađene oči, širom otvorena usta, skaredni povici.

"Pite! Odvode ti ženu! Pite!"

Kombi je poskakivao po ciglama i daskama, a onda se put pred njima raščisti. Triš ubrza tamo, primetivši krajičkom oka priliku koja je trčala prema njima.

Kombi se zatrese, kada se neki muškarac prućio preko haube, stisnuvši vetrobran jednom ogromnom šakom. Režao je dok su mu prsti klizili.

"Poginuće!" reče Triš. "Oh, Bože, poginuće."

Ona brzo skrenu za ugao i čovek odlete sa vriskom na tle. Kerol je zurila pozadi dok su grmele ulicom.

"Mislim da je ustao", reče ona.

Njihova putnica poče da se histerično smeje. "To je bio Pit. Neće mu ostati čak ni modrice." Ona klonu uz naslon sedišta i zajeca. Beba se držala za nju, uplakana.

Kerol se provuče u zadnji deo kombija do njih i poče sa ohrabivanjem, a to je bio dug i težak posao. Triš je gledala drum. Šake su joj se tresle na volanu. I ona je želela da je neko ohrabri. Umesto toga, nastavila je da psuje, iznova i iznova, dok ih je vozila gradom do jedne druge oronule kuće sa terasama, čežnjivo nazvane utočište.

3.

Pritiskala ih je sparna vrelina Floride. Električne oluje palacale su na horizontu, a vazduh je pucketao od statičkog naboja i iskrio se između njihovih oznojenih tela.

Kroz otvoren prozor, mogli su da vide zvezdani brod. Reflektori su mu osvetljavali elegantne linije na potezu od sfernih motora do osporavane kugle osmatračke palube na vrhu. Dve stotine pedeset metara preciznog inženjeringa paralo je noćno nebo.

Džejson joj gricnu uho i šapnu: "Ja sam brod. Osećaš li me uz sebe, hladnog i tvrdog?"

Pet se zakikota i pomazi mu telo. "Mmm. Rezervoari sa gorivom i motori. Evo vazdušne komore, a unutra, posada, zaleđena i usnula. A ovde", poljubi mu čelo, "kompjuteri i navigacioni sistem."

On joj gurnu šaku niže, do penisa, a ona poče da ga mazi dok je uzdisao i stenjao. "Ležim na lansirnoj platformi", reče on, zatvorenih očiju, tela napetog od zadovoljstva, "a ovo je brod, prvi zvezdani brod, što jezdi nebom, tvrd, dugačak i moćan, čeka da pohrli prema zvezdama, dalje nego što je iko ikada otišao, na vatrenom repu, sve brže i brže."

Ona ga uzjaha, gurnu niže i proguta svojom toplom vlagom. "A ja sam nebo. Primiću te u sebe, štiti, voditi dok putuješ kroz mene."

"Posejaću seme čovečanstva..."

"Na devičanskoj planeti!"

Klonuše jedno uz drugo, u smehu i napinjanju, klizanju, zabijanju, sa slikom zvezdanog broda među njima, meso, čelik, žena, nebo, zvezdani brod, muškarac, eksplozija zvezde, smrt i novi život.

"Aaahhh..."

Ležali su zajedno, dahtali i drhtali, zagrljeni najsnažnije što su mogli, nozdrva ispunjenih smešanim mirisom znoja i seksa.

"Volim te", promrmlja Džejson. "Voleo bih da te povedem prema zvezdama."

"Osećala sam kao da sam zvezda", reče ona. "I vasseljena."

"A ja sam brod."

Zgledaše se, nasmejaše i poljubiše, kotrljajući se po izgužvanim, znojem natopljenim čaršavima, mladi i zaljubljeni.

"Ostalo je manje od nedelju dana", reče Džejson, zagledan kroz prozor u brod. "Možeš li da zamisliš sebe kao nekoga od onih unutra, hladnu i krtu? Mogao bih da ti odlomim ušnu školjku." On je povuče za uho i isceri se.

"A kada ožive", reče ona, "biće na drugačijem svetu, grejaće ih drugo sunce. Kakav će to biti osećaj?"

"Voleo bih da odemo. To je ostvarenje naših snova. Odlazak do zvezda."

Pet uzdahnu. "Nova planeta. Druga prilika. Možda ćemo se ovog puta ponašati prema njoj kako treba." Ona okrenu prozoru leđa i zagnjuri glavu u njegovo rame. "Volim te."

Džejson je ležao budan dugo pošto je ona zaspala, i zurio kroz prozor sa zvezdama u očima.

4.

Rejmondova ordinacija bila je topla i proветриrena, a malo je mirisala i na trešnjiin cvet. Džordž ju je neumesno uporedio sa sopstvenom mračnom ćelijom u školi za besprizorne. Ti 'blagi' metodi bili su na zalasku, i sve više su ih zamenjivale infuzije sa sredstvima za umirenje i revolucionarna elektro-neuralna hirurgija. Ali on je i dalje svake godine imao po nekoliko čudesnih uspeha, iako su dečaci znali da nema pravu podršku. Tih nekoliko uspeha teralo ga je da radi i dalje.

Seo je u jednu od dve istovetne anatomske fotelje. Rejmond je seo u drugu, ukoso od Džordža, nagnuo se malo napred i osmehnuo.

"Dobro, Džordže, kako da ti pomognem?"

Džordž je zurio u šake. "Moram da nekako, nekako... da ispravim sliku o samom sebi", reče polako.

"Aha", reče Rejmond. "A kako to u ovom trenutku vidiš sebe?"

"Bespomoćnog." Osećao je da mu suze ponovo naviru. "Impotentnog."

"Koliko se već tako osećaš?"

"Dva dana."

Rejmond klimnu glavom, prihvativši to. "Da li znaš šta je izazvalo ta osećanja bespomoćnosti?"

Džordž se zagleda u tepih. Poznavao je Rejmonda nekoliko godina, i verovao je da taj homoseksualac iskreno podržava druge muškarce, da ume da čuva tajnu, ali ipak mu je trebalo hrabrosti da odgovori.

"Pre dva dana", reče on veoma sporo, "penis mi se odvojio od tela i otišao napolje kroz vrata."

Zavlada kratka tišina. Džordž diže pogled. Rejmond je zurio pravo u njega. "Kroz koja to vrata?"

"Vrata moje radne sobe. Bio sam u svojoj radnoj sobi i ocenjivao projekte."

"Voleo bih da zamisliš sebe sada u radnoj sobi."

"U redu." On zatvori oči i prizva sliku svoje radne sobe, stola kraj velikog prozora na zatvorenom balkonu, policu sa knjigama, CD plejer, aparat za reprodukciju snimaka sa osećanjima, sve baš kao što je video tog jutra, dok je prolećno sunce naviralo kroz prozor.

"Kako se osećaš?"

"Oh, udobno, sigurno, bezbedno." On prekinu, setivši se u tom trenutku neizdrživog bola i šoka zbog gubitka. "Oh, sranje." On odvrti pogled, boreći se sa suzama.

"I penis ti se odvojio od tela i izišao kroz vrata, iz tvoje bezbedne, sigurne radne sobe, i... Šta misliš, Džordže, kuda je otišao?"

"Ne znam!" zavapi on. "Hoću da se vrati!" I zaplaka.

Nekoliko trenutaka kasnije, Rejmond se nagnu napred i spusti šaku na Džordžovo koleno. "U redu je", reče. "I odrasli muškarci mogu da plaču."

"Znam", šmrknu Džordž i potraži maramicu. "Ali to je tako teško. Proveo sam toliko godina u borbi protiv stereotipa, pravila koja vele da nije muževno ispoljavati bilo kakva osećanja osim požude i gneva. A sada gledam kako pokolenje za pokolenjem mladih dečaka raste sa istim starim pogledom na svet, na ulici su sve mlađi i mlađi, previše uplašeni da priznaju svoj strah, prže sebi mozak žičanim tripovima. Priključuju se na Bog zna kakav uvrnuti svemir, uče da ubijaju. Kada mi dođe neki mladi probisvet, kočoperan i pun psovki kako bi pokazao da je muško, pogledam ga u oči i ponekad mogu da vidim uplašeno dete, taj najbolji deo njega, duboko unutra, u očajničkoj potrebi za ljubavlju. I iznova i iznova, pokušam da dođem do tog deteta, a da pri tom ne poginem. Ponekad sve to prekardaši, i onda sedim kraj prozora svoje radne sobe i gledam kako ljudi šetaju parkom."

"Siguran i bezbedan u svojoj radnoj sobi", reče Rejmond. "Trebalo ti penis kada si u radnoj sobi?"

Smlavio ga je jad i osećanje velikog gubitka. "Teorijski, ne. Muškarac ne može da se svede na penis. Ali ja se tako ne osećam. Osećam se kao odbačena ljuštura. Zašto? Zašto je otišao?"

Rejmond tiho progovori u tišini. "Svakodnevno se hrveš sa konceptom muževnosti. Dečaci koji dolaze kod tebe očeličeni su životom na ulici, ali ti vidiš druge potencijale, kako u njima, tako i u

sebi. Muškarac ne može da se svede na penis. Ali ti sada imaš fantaziju o tome da te je rođeni penis fizički napustio i izišao kroz vrata radne sobe.

Šta bi to tvoj penis mogao da traži, što mu ti već ne pružaš, Džordže?"

Džordž je zurio u svog psihijatra, sa osećanjem izdaje. "To nije fantazija", reče. "To je stvarnost. Moj penis je otišao."

Rejmond se ugrize za usnu. "Dobro", reče on. "Zaista je otišao. Zamisli da si svoj penis. Kuda bi otišao?"

"Ma, nosi se sa tim tvojim geštalt sranjima!" dreknu Džordž. "Pokazaću ti da je to stvarnost. Gledaj!" On skoči na noge i strgnu pantalone i donji veš. "Gledaj!"

Rejmond se zapilji. Onda ustade, raskopča pantalone i spusti šorts da bi otkrio par smežuranih testisa i parče ružičaste nove kože tamo gde bi trebalo da je njegov penis. "Hvala Bogu", šapnu. "Nisam jedini."

5.

Kada je u stanu porazbijao sve što je pripadalo njegovoj ženi i maloj kćerki, Pit je otišao da se napije. Čitava leva strana bolela ga je od pada sa kombija koji ih je odvezao. Odjeci sopstvenog krika zvonili su mu u glavi, na njegovu sramotu. Ako ikada ponovo bude video svoju ženu, ubiće je.

Pab je bio njegov lokalni, još iz tridesetih godina, i nalazio se na uličnom uglu iza jednog napuštenog skladišta. Unutra je bio zadimljen i klaustrofobičan, a sumoran plesni ritam otežavao je razgovor. Pit ode do šanka. Drugi muškarci se pomeriše da mu naprave mesta, uz pozdrave. Svi su znali šta se dogodilo. Niko to nije ni pomenuo. Pit je trgovao polovnim kolima, a radio je i kao izbacivač tri večeri nedeljno. Nosio je nož, ali mu uglavnom nije trebao. Muškarci su ga poštovali.

Protegnuo je bolna ramena i naručio pintu. Gnev je još bio blizu površine.

"Daj mi stolicu", reče muškarcu kraj sebe, posegnavši prema priključku koji je njegova žrtva imala iza uha.

Riki, mršavi žicoglavac, trže se. "Naravski", reče i odvuče se dalje od Pita. Izgledao je bolesno čak i za jednog žicoglavca. Pit ga odmeri dugim, nelagodnim pogledom. Previše muškaraca je poprimilo taj suvi, krti izgled u proteklih nekoliko nedelja. Riki odvrati pogled i uze čašu, udaljivši se na drugi kraj šanka.

Pit se podrugljivo nasmeja i uzjaha barsku stolicu. Bol mu se spusti niz nogu i krsta kao vatra. Priklešteni živac. Verovatno i istegnuće mišića. Ponovo je video kako visoko vozilo juri prema njemu, sa bleštavim farovima. Mislio je da će moći da se zadrži, ali nije skočio dovoljno daleko. Šake su mu skliznule niz staklo, tako da nije imao nikakve prilike kada je kombi naglo skrenuo. Ali upamtio je lice vozača, ženine izbuljene oči, njenu stravu. Nasmeja se.

"Pizda", reče.

"Ideš za njom?" upita Majk, elektroničar koji mu je nabavljao najveći broj kola.

Pit otpi pivo. "Ne", reče. Svi su tu znali da bi imao veoma malo izgleda da je pronađe. "Nema potrebe. Videće me u svakoj senci. A kada joj dojadi da se jebe sa senkama, vratiće se." Dokrajčio je pivo dok su se drugi muškarci smejali. "Ali ja neću biti tu. Idem u Mongoliju."

To je bio prevelik izazov. Svi muškarci iz kraja išli su u kasarnu da se prijave. Ekspedicija u Mongoliju. Zajemčena pustolovina. Visoke plate.

"Oh, stvarno?" reče Majk. "Šta ćeš im ti?"

Pit se isprsi kočoperno. "Traže krupne muškarce", reče, naglasivši poslednje dve reči. "Jeste li ikada videli ovako krupnog muškarca?"

"Što, nameravaju da pojebu sve na svom putu po Aziji?" nasmeja se podrugljivo Majk.

To je za Pita bio dovoljan izgovor. On skoči sa stolice, uze Majka za ramena i prodrma ga. "Traže muškarce", riknu, "a ne crve."

"Hej, hej", produha sitniji muškarac. "Polako. Trebam ti za kola."

"Odlazim", reče Pit. "Serem ti se na kola, baš kao i na taj kržljavi vrat."

Ali njemu se dopadao pametan, hrabar lopov. On ga ispusti na pod, ne znajući šta još da uradi. To je bio oproštaj. Da nije polazio ujutro, on i Majk bi krenuli po Londonu u potragu za tim kombijem i za njegovom ženom.

Majk odbaulja dalje od njega, a onda skoči na noge, spreman da beži. "Šta ćeš uopšte u Mongoliji?" upita. "Čemu sva ta frka? Šta to ima u jebenoj Mongoliji?"

Pit se okrenu i krupnim koracima iziđe iz paba. "Ništa za pizde kao što si ti!" dreknu preko ramena. Vratio se kući, povređen i besan.

Pred napuklim ogledalom, skinuo je odeću i izvio se da pogleda duboke modrice koje su mu se širile po mišićima ramena, ruke i noge. Znao je da je imao sreće što nije slomio neku kost. Iscerio se sebi u ogledalu, mišićav muškarac sa ogromnim penisom. Ekspedicija će poleteti ujutro, specijalnim čarter letom do Ulan Batora. Posle toga, nije imao pojma, ali znao je da mora biti bolje nego ovde. Oni koji ovde ostanu završiće kao Riki. Mongolija je bila mesto za muškarce.

6.

Velika brana je pukla i sve je nestalo. U jednoj haotičnoj noći zemljotresa i poplave, Amirin svet iščupale su bujice vode koje su se sručile u dolinu.

Probudio ju je zveket sudova i dečja vriska. Kao da se čitava kuća pomerala. Iskočila je iz kreveta, nabacila haljinu i izgurala decu napolje, uplašena da se zidovi od drveta i lesonita ne sruše na njih.

Napolju, jak vetar nosio je pramenove oblaka preko meseca. Na nestalom svetlu opazila je susede koji su, poput nje, stajali pred vratima. Pribila je decu uz telo i okrenula se da pogleda nizbrdo. Vetar je bio hladan, a sivobela mesečina bacala je teške crne senke na selo.

Tada se zemlja još jednom zatrese i oni popadaše na tle. Jača od vriske prestravljene dece, strahovita rika ispuni vazduh, vetar se pojača u oluju, a ona vide kako zid vode nadire niže, kroz dolinu. Brana je pukla i oslobođena voda veštačkog jezera Sudan hučala je prema njoj, daveći sve na svom putu.

Udarni talas je udario u niže delove sela i zapljusnuo brdo. Kuće su se rušile kao dečje igračke, a ona se nekako osovila na noge i pokušala da pobegne. Tada se nađe pod vodom, zagrcnu i uhvati za zemlju. Voda ju je tumbala još nekoliko metara, a onda se povukla, usisavši u sebe i njena dva sinčića.

Ona krenu nespretno za njima, što trčeći, što padajući nizbrdo, vrišteći njihova imena. Ali oni su nestali, udavljeni sa stotinama drugih.

Sada je sedela i drhtala u bledom osvitu, stiskajući bebu uz grudi, dok su joj još dva preživela deteta krila lica u košulji i plakala.

Dok se sunce dizalo iznad uništenja, seljani su se zgledali u očajanju. Voda se povukla sa brda, ali njive u dolini, tako suve juče, sada su ležale pod prljavom vodom, a nekoliko stabala žalosno je štrčalo iznad poplave. Kuće su nestale, zamenila ih je divljina blata, krša i razbacane imovine.

Amira reče sebi da je imala sreće što je preživela, ali kako sada da žive bez kuća, njiva, stoke i njena dva sinčića koji su se udavili?

Upitala se nisu li muškarci nekako znali da će se to desiti. Možda su zbog toga napustili selo jedan po jedan, krišom, ostavivši žene da se brinu o svemu.

Ozeble i iscrpljene, žene iz sela su se okupile da zajedno tuguju. Toliko su se trudile da ponovo stanu na noge pošto ih je vlada preselila iz starih kuća uzvodno od visoke brane, a sada je njihova sigurnost još jednom bila razorena.

Sele su zajedno i zapevale žalopojke, pesme koje se pevaju posle rata, pesme pomoću kojih će još jednom početi iznova.

7.

Bleda svetlost obasjavala je odeljak za zamrzavanje. Obazrevši se prema otvorenoj vazdušnoj komori, Džejson vide spoljni svet, kao previše osvetljenu fotografiju, zapljusnut sunčevom svetlošću. U daljini su se kretali kamioni i čuo je slab zvuk mašina i viku glasova. Ali ovde, unutra, bilo je hladno, tiho i nepomično. Dah mu se kondenzovao, zamaglio ekran kada se nagnuo iznad prve kriogenske jedinice. Obrisao je površinu rukavom i zadržao dah dok je čitao podatke.

Jedinice su bile naslagane po šest u visinu, ladice koje su mogle da se otvore za slučaj da nešto krene naopako. Unutra, naga tela stelanauta ležala su nepomično, jedva disala, a koža im je bila prekrivena ledenom čipkom mraza. Očiju zatvorenih, lica opuštenih i mirnih, ležali su kao leševi, na početku dugog sna. Sna koji će možda potrajati hiljadu subjektivnih godina dok budu hitali prema zvezdama gotovo brzinom svetlosti.

Džejson zadrhta i pomisli na Pet, na njeno vruće, znojavo telo priljubljeno uz njegovo, na užurbano kucanje njenog srca. Nije mogao da zamisli da ove divne mlade ledenice vode ljubav; ni sada, ni bilo kada. "A opet, idete do zvezda", šapnu, zagledan u zgodnog Japanca čiji su dobro formirani mišići bili obloženi ledom, krti kao zamrznuta guma. "Mogao bih da te prelomim nadvoje. Ali ti ćeš gajiti decu na nekom novom svetu dugo pošto od mene ostane samo prah."

Pet je gledala kroz jednosmerno ogledalo dok je sledeća grupa od šest mladih bogova i boginja ulazila u kriogensku komoru. Dajen, njena tehničarka, čekala je kraj vrata dok su stelanauti skidali odeću i grlili se. Ovo su bili visoki, vitki Istočnoafrikanci, i glavama su gotovo dodirivali tavanicu male prostorije. Svi su fiziološki savršeno dejstvovali, i među njima nije bilo niti jednog gena sa manom. I mada bi zračenje tuđinskog sunca moglo lagano da ošteti DNK budućih pokolenja, kolonisti će početi savršeni.

Stelanauti polegaše na ležajeve, a Dajen krenu između dva reda, povezujući pažljivo monitore i opremu, proveravajući ekrane. Nije ništa govorila; stelanauti su se već pripremali za stanje transa, usporavali telesne funkcije do tačke kada će proces zamrzavanja moći bezbedno da počne.

Dajen pokupi odeću i napusti odaju, zatvorivši za sobom teška nepropusna vrata. Kao i uvek, Pet oseti da joj se srce blago grči od prigušenog udarca zatvorenih vrata. Pomisao na ležanje u toj goloj, beloj prostoriji, uz saznanje da nikada više nećeš videti Zemlju ili bilo šta poznato, bila je za nju zastrašujuća. A opet, činilo se da ovi stelanauti nisu time tronuti. Možda su bili toliko zauzeti pripremama za novi svet, da nisu osećali privrženost prema ovom.

Duboko je udahнула i priključila se na Mrežu. Obavi je struja podataka i njena svest uđe u kriogensku odaju. Podaci iz monitora na ležajevima zapljusnuše joj nervni sistem, zamenivši osećaj njenog sopstvenog tela.

Postala je zasebno svesna svakog od šest tela spram svog, njihovih obrisa ugneždenih bliže od ljubavnika dok je njena kinestetska svest prihvatala svoj zadatak. Oči, uši, vrhovi prstiju i koža upijali su priliv podataka dok je ona sva čula usmeravala na zadatak tumačenja mnogostrukih stimulansa. Puls, disanje, krvni pritisak, telesna temperatura, hemija kože, moždana aktivnost, sve je to pratila, pazeći na sve što bi bilo nenormalno, a njen sopstveni identitet bio je dalek i tanušan dok je postajala inteligencija mašine.

Stelanauti su zajedno skliznuli u trans i moždani talasi su im se postepeno izmenili. Telesne funkcije su počele da im usporavaju, i Pet je pri tom naložila kompjuterima da počnu umanjeње temperature u prostoriji. Svetla su polako tamnela, i činilo se da život ističe iz sobe.

Zbog osećaja sve veće hladnoće i nepomičnosti, ovaj posao je za Pet bio opasan. Morala je da spreči da se njene telesne funkcije previše ne prepliću sa podacima. Da bi vodila računa o daljini, usredsredila je deo svoje svesti na vizuelne monitore, na to da ih vidi spolja. Lica stelanauta bila su opuštena, oči zatvorene. Dok je temperatura padala, bogata mrka boja njihove kože poprimala je sivi preliv. Mraz im se pojavio na jagodicama i vrhovima noseva. Led je ostavljao finu šaru na šakama i stopalima, širio se postepeno uz

udove sve dok im tela konačno nisu bila obavijena belom čipkom. Svetlost je oslabila u bledoplavi sjaj, i prizor je ostao lišen i poslednjih ostataka boje.

Slučajnom posmatraču to je moglo da liči na mrtvačnicu, ali podaci su saopštavali Pet da su oni taman dovoljno u životu, sa telesnim funkcijama usporenim do delića normalnih. Ovako, stariće samo po jedan sat za svaku godinu sna. Praktično, bili su besmrtni.

Kada se uverila da su stelanauti stabilizovani, Pet se vratila sebi i isključila iz sistema.

"Dakle", reče Dajen, koja je ušla u prostoriju da joj se pridruži, "to je poslednja grupa. Spremni su za polazak."

Pet klimnu glavom, ne želeći da prihvati tu činjenicu. Napetost koje je retko bila svesna nestajala joj je između lopatica. Više nikada neće morati da prođe kroz to. "Postaraj se da ih ukrcaju", reče ona odsečno. "Ja se vraćam u svoje odaje."

Kasnije, kada je ostala nasamo sa Džejsonom, plakali su i ležali zagrljeni. Mada nije bila sigurna zbog čega bi trebalo da sažaljevaju same bogove.

8.

Džordž je bio na dužnosti. Dečaci nisu mogli da razlikuju nastavnike koje bi sreli tako odevene u crnu plastiku, sa čeličnom opremom za suzbijanje nereda, glave pokrivene civilnom verzijom vojnog datakoma. Za Džordža je to predstavljalo posebnu prednost. Kada bi dečaci znali da on patrolira hodnicima, izgubio bi svaki kredibilitet saosećajnog savetnika koji je želeo da sačuva.

Bio je toliko zaokupljen sopstvenim mračnim mislima da umalo nije nagazio na penis. Ovaj uzmaknu dalje od njega i zareža. On zaprepašćeno kroči unazad dok je penis frktao i pljuckao. Onda ovaj protrča kraj njega i nestade u jednoj praznoj učionici.

Džordž priđe vratima u dva brza koraka i zaviri unutra. Njegov infracrveni senzor ugleda ga kako se provlači kroz procep između podnih dasaka, i on opsova.

"Nije bio moj", reče sebi. "Bio je premalen." On pruži ruku da zatvori vrata i shvati da mu šake drhte. Zar je moj postao agresivan? - zapita se. Siguran sam da je ta stvar imala zube.

Dok je išao dalje hodnikom, njegov datakom registrovao je neki poremećaj u prostoriji za igre. On potrča.

Kada je upao na vrata, buka poprimi formu skandiranja.

"Peško! Peško! Peško! Peško!"

Šest dečaka stajalo je u polukrugu na suprotnom kraju prostorije i šutiralo dečka koji je ležao na podu, lica okrenutog prema zidu.

"Prekinite smesta!" grmnu Džordž, glasom veštački pojačanim i profiltriranim tako da se viši registri izgube.

Skandiranje prestade i dečaci se okrenuše. Izgledali su prkosno i malo uplašeno. Datakom mu izlista njihova imena crvenom bojom pred očima.

"Đoka mu je pobegao, ser", reče Sanderson.

"On je jedan jebeni peder."

"Dosta s tim", zagrmu Džordž. "U svoje učionice."

"Nismo mi to uradili, ser", reče Dod. "Skočio je i sam otrčao."

"To je zato što je on peškir, zar ne, ser?"

Džordž najednom oseti miris njihovog straha. "U redu je, dečaci", reče, pokušavajući da mu groteskni glas zazvuči blago. "Ja ću se pozabaviti time. Idite u svoje učionice."

Oni pođoše kraj njega u koloni, ali poslednji se okrenu i dreknu: "Peško!" pa svi pobegoše hodnikom, uz smeh i larmu.

Džordž kleknu na pod, nespretan u teškom plastičnom oklopu. "Kako si, Toni?"

Dečak je reagovao tako što se još više sklupčao. Bio je nag od struka naniže, a pantalone i donji veš ležali su u iscepanoj gomili nekoliko stopa dalje.

"Šta se desilo, dečko?"

Ne dobivši odgovor, on spusti šaku u rukavici na Tonijevo rame i povuče ga na leđa. Dečak se uhvati za međunožje i vrisnu, a onda se uskobelja na kolena i poče da udara glavom u obloženi zid.

"Toni, prekini." Džordž pruži ruku da ga obuzda, ali Toni ga gurnu u grudi, skoči i pobeže. Izgubivši ravnotežu, Džordž se preturi na leđa, i dok je uspeo da se osovi na noge, dečak je nestao.

Hriste, pomisli, zapiljivši se niz hodnik. Toni Evans? Šta god da je razlog za ovo, nije u pitanju saosećanje sa ženama. On jezikom dodirnu alarm i sirena zatrešta. "Jadnik mali. Šta li će učiniti?"

9.

Dženetini košmari uznemiravali su čitavo utočište. Osoblje nije imalo običaj da tamo prespava; četvorospratnica u starom delu grada uvek je bila prepuna odbeglih žena i njihove dece, tako da za osoblje nije bilo prostora. Ali Triš i Kerol su protekle tri noći provele ulogorivši se u kancelariji u prizemlju, sa palicom za bezbol i sekirom pri ruci.

Na prozorima su bili teški kapci, a vrata su imala reze i duple brave. Nisu morale da se brane samo od osvetnički nastrojenih muževa i ljubavnika. Ovo je bio loš kraj, i svi su znali da je broj sedamnaest kuća puna žena.

Kerol se vrati u sobu. Izu cipele i zavuče se pod prekrivače, ušuškavši se uz Triš. "Brr, baš je hladno."

"Kako je ona?"

"Sada se malo smirila. Opet je u pitanju bila ta ruka na vetrobranu. Probije staklo i zgrabi je za grlo."

Triš progunđa nešto i okrenu se na leđa. Madrac je bio neudoban, nazebla je, a ulica je bila previše bučna. Strah niskog nivoa u dnu njenog stomaka nije joj dopuštao da zaspi. Želela je da vrisne, ali Dženet je to izobilno radila za sve. "Koliko je sati?"

"Skoro tri." Kerol se ponovo pribi uz nju, i Triš zagrlji toplo, poznato telo svoje ljubavnice. Pomazi Kerolinu kičmu, štipnuvši je za salce oko struka. Kerol se zakikota i one se poljubiše.

"Napeta si", reče Kerol. "Da ti izmasiram leđa?"

"Ne." Triš se otkotrlja od nje. "Dobro sam."

"Ovo je poslednja noć. Sutra dolazi Sandžula."

"Znam." Triš je ležala nepomično i osluškivala zvuke ulice. Verovatno su ovde bile bezbednije nego u svom stanu, kod kuće, ali zbog uviđanja da su sve žene ovde u kući da bi umakle nasilju muškaraca nasilje joj je izgledalo bliže, opipljivije.

"Jutros sam pronašla nekog mrtvacu na ulici", reče ona. "Žicoglavca. Ubijaju se kao životinje. Ne želim više ovde da živim."

"Šta nije u redu, Triš?"

"Ništa." Ona zagnjuri glavu u Kerolina nedra. "Sve."

Držale su čvrsto jedna drugu, nemo se tešile. Tada Kerol reče: "Ne mogu da zaspim. Idem po šolju čaja. Hoćeš i ti?"

"Poći ću sa tobom."

Obukle su džempere i cipele i otišle u kuhinju. Dok je voda ključala, Triš je pobrisala prostoriju i sklonila igračke koje su deca ostavila razbacane po podu. Ispod stola je pronašla model zvezdanog broda. Onog zvezdanog broda.

Ona opsova. "Gledaj ovo. Dolaze ovamo, beže od muškaraca, a šta daju deci za igranje? Falusne simbole."

"Obučavaju sledeće pokolenje", reče Kerol suvo. "Ili to možda pripada nečijoj mamici. Đavolski dobro bi poslužilo umesto prave stvari."

"Jao!" Triš ispusti igračku na sto i zapilji se u nju. "Zbog čega svi ne vide vezu, ili sam ja možda samo paranoična?"

Kerol nasu čaj. "Nema svako majku feministkinju."

Triš frknu. "Ona je običan tunjavi liberal."

"Val te je odgajila tako da uvidiš vezu."

"Da, da, znam." Ona ponovo uze zvezdani brod. "Pogledaj ovo. 'Kulminacija nauke Zapada.' Direktan potomak rakete V2. Silovali su planetu da bi razvili tehnologiju i to sagradili. Ne možemo da hranimo ljude, hiljade umiru svakodnevno od zemljotresa, poplava i gladi, ali ne brini - oni mogu da stignu do zvezda. Zašto? Zašto muškarci prenebregavaju ono što ovde treba da se uradi? Kakva ih to slepa nadmenost nagoni da uništavaju živote žena širom sveta zbog nečeg tako bezvrednog?"

Kerol joj pruži šolju čaja i nežno je poljubi. "Kada to jednog dana konačno odleti, ima da nastane đavolska postskoitalna depresija", reče ona. "Dobro, znači, šalju brod do zvezda, ali on će tamo stići tek za nekoliko hiljada godina. Pitam se kako će naše divne tehnokrate to da nam prodaju. Sav taj novac, resursi, umeće, vizija, sve će to nestati, bez vidljivog rezultata. Možda će tada javno mnjenje preći na našu stranu."

Triš se nasmeja. "Postskoitalna depresija. Aha, nisam pomislila na to. Pa, nadam se... Do đavola, šta je to?"

Ponovo začuše kreštanje, odmah ispod zamandaljenog prozora. Kerol potrča na drugu stranu sobe i virnu kroz razmak između

dasaka. "U dvorištu je neka mačka", reče ona. "Ali, pobogu, šta je ono?"

Triš joj se pridruži. "To su penis!" uskliknu ona. Zapiljiše se jedna u drugu sa oduševljenjem koje je postepeno raslo.

"Auh", reče Kerol. "Istina je!"

Triš podvrisnu. "Hajde!" dreknu. "Da ih sredimo!"

Ona zgrabi palicu za bezbol, povuče reze na vratima i jurnu u dvorište.

Mala crnožuta šarena mačka bila je saterana u ugao, okružena dvadesetinom režećih penisa, među kojima su neki bili ljudski, a neki mnogo manji. Triš pojuri prema njima, povika, pa obema rukama zamahnu na najbliže stvorenje. Palica ga udari i penis šljisnu i rascepi se po dužini, poprskavši je krvlju. Ostali se razbežaše dok je zamahivala oko sebe mahnita od gađenja, satirući beskičmenjake na betonskom podu dvorišta. Krv je prskala, natapala zidove i njene šake i odeću, potpirivala njeno mahnito gnušanje.

Zaustaviše je Keroline šake na mišici. "Mrtvi su", reče ova tiho. "Sada možeš da prestaneš."

Triš umorno spusti palicu i zagleda se u razmazanu kožu i krv kojom je dvorište bilo uprljano. Onda se ispovraća.

Kerol je bila veoma bleđa. "Volela bih da nikad nisam bila heteroseksualna", reče ona slabašno. "Puštala sam takve stvari u sebe." Ona okrenu lice i nasloni se na zid, drhteći.

Oprezno, Triš podiže jedan mrtav penis. Glava mu je bila smrvljena, ali je inače bio nedirnut. "Ovo ću sačuvati", reče. "Kao dokaz."

"Dokaz za šta? Šta se dešava?"

"Ne znam. Ali dok su na slobodi, možemo da ih lovimo. To znači da će na svetu biti manje silovatelja. Da vidimo koliko još možemo da ulovimo."

10.

Val se priključila na Mrežu i čula su joj se zgusnula u kompaktan mehur kiber-persone. Definisala je sebe kao amorfnu mrlju ružičastog mastila, što je iritiralo uredne umove nekoliko akademskih kocki, tetraedara i sfera koje je poznavala. Ali njoj je tako bilo udobno, i nije uvek koristila isti oblik.

Okusila je VESTI i njena persona je ušla u predvorje sa stubovima. Pretražujući redove indeksnih blokova kodiranih mirisom i bojom, odabrala je geografski indeks i ušla u njega pomoću jednog ožičenog prsta. Stub se otvori da je apsorbuje i ona se zatumba na sledeći nivo.

Blokovi za zemlje oglašavali su se zvonjavom, suptilni mirisi su je vodili dok je tragala za Sudanom. Prošavši kroz šareno kupatilo, ona se pojavi u gotovo praznom hodniku. Načas, mrlja mastila se pretvori u čvrsti čvor, svezan sopstvenim gnevom dok je ona, u stvarnom svetu, psovala. Globalna Mreža bila je podjednako neravnomerna kao i bilo koja druga struktura, mestimično gusta i slojevita, mestimično raširena tanko kao paučina nad prazninom nepostojanja podataka. Bogatstvo afričkog iskustva bilo je tako mračno i prazno mesto za data-hakere praznih pogleda.

Ipak, pucanje brane je bilo tamo, i ona sada krenu željno napred, u potrazi za pothodnicima i vestima o prijateljima.

Bilo je vrlo malo toga. Satelitske slike, vizuelno pojačane kako bi prikazale noćnu scenu vode koja kulja kroz branu i guta nova sela, dok stara ponovo izranjaju iza, u potopljenoj dolini. Na ekranima su se videli numerički podaci: vreme, trajanje, kubikaža vode, brzina, visina talasa, procena broja žrtava. Glas nekog muškarca je komentarisao - u 'pristupačnijoj' prezentaciji suvih podataka, sa jakim uticajem nepromišljenog ličnog suda.

Ozlojeđena, Val prekinu glas, zacrne figure. Glasovi koje je želela da čuje nisu imali pristup Mreži, niti globalnoj kiber-stvarnosti. Dok joj je srce prebrzo tuklo, a persona brzo menjala oblik, ona zapliva kroz struju slika, u potrazi za jednim selom, jednom kućom.

Amira, koja je bila tako ljubazna prema njoj dok je radila na terenu; šta se dogodilo sa Amirom i njenom srećnom, debelom decom?

Ali za satelit na geostacionarnoj orbiti, jedna Afrikanka i njena porodica nisu bili zanimljivi. Kamere tu nisu zumirale i ona je preletela selo dok se plimni talas obrušavao na dolinu. Zaustavila se, vratila film, zamrznula snimak, zagledala se, ali nije mogla da vidi. Bilo je prekasno da plati za kontrolu u stvarnom vremenu. Prošle noći, Amira je poginula, ili je preživela, a Mreža nije mogla da pomogne Val da ustanovi šta se desilo.

Negde u dubinama Mreže, u jednoj sporednoj sobi u koju se ulazilo iz malog hodnika, njena naučna knjiga sijala je bledim svetlom.

Potopljene zajednice, poremećeni životi: Istorija visokih brana iz perspektive jedne žene. Bio je to poslednji od dvanaest naslova, plodova trideset godina mučnog istraživanja. Mrlja ružičastog mastila sporo se i tužno probijala kroz indeksni sistem Mreže, da bi stala ispred knjige.

"Amira."

Svrab u središtu njene persone prekinu njeno sanjarenje. Pozvana, ona se povuče kroz višeslojni sistem, natrag u matični mehur svog znaka za pozivanje, pa se isključi. Svrabu je, kao i uvek, trebalo nekoliko trenutaka da mine.

Bleskanje svetla pokazivalo je da je neko pred vratima. Ona uključi ekran.

"Džordže!"

"Zdravo, Val." Glas mu je bio slab, i izgledao je mršavo. "Izvini..." On zastade i spusti pogled. "Smem li da uđem?"

"Da. Biću u sobi za sunčanje."

Aktivirala je vrata u prizemlju i ustala, zbunjena i malčice nervozna. Malo su se viđali pošto su šest meseci ranije raskinuli, i povremeno joj je nedostajao njegov topli humor i velikodušna humanost. Tu odluku je bilo teško doneti, i ona je i dalje mrzela neophodnost da izabere između partnera i posla, ali njen posao sada je bio važniji, pa ga je zamolila da ode. Još ga se sećala sa dovoljno ljubavi i privrženosti da bi želela drugačiji ishod, i bila je ozlojeđena kada je ustanovila da joj srce brzo udara kada ga je čula na vratima svog stana.

Njegovi koraci u hodniku bili su neuobičajeni - oklevajući, lakši nego što je pamtila. Okrenula se da ga pozdravi kada je ušao u sobu, ali njen osmeh dobrodošlice zgasnuo je kada ga je ugledala; suvonjavog, bledog, pogurenog. "Džordže! Šta se desilo?"

On joj priđe u zagrljaj i uhvati je čvrsto, kao preplašeno dete. "Val, izvini. Raspadam se. Moram da budem sa nekim."

"Zar si bolestan?"

On uzdahnu i pusti je. "Možemo li da sednemo?"

Ona klimnu glavom i oni sedoše na suprotne krajeve sofe, pa se zгледаše. Tražeći neki način da izrazi svoj šok zbog njegove pojave, ona konačno reče: "Smršao si."

On se zagleda u šake, u prste koji su mu se preplitali neobičnim pokretima. "Sve sam izgubio", reče on.

"Hoćeš da razgovaramo o tome?"

Oklevao je. "Ne znam. Voleo bih da mogu da ti kažem, ali ne znam šta bi pomislila."

On je pogleda sa takvim očajanjem da se uplašila. Šta je Džordž mogao da uradi, što bi bilo toliko loše? "Kaži mi, molim te", reče ona.

"Možda si čula. Nije bilo na vestima, ali mora da se svuda dešava. Moji dečaci su... Jesi li bilo šta čula?"

Ona odmahnu glavom. "Istražujem materijal za novu knjigu, malo sam van toka. Šta to nije u redu sa dečacima?"

"U poslednja tri dana imali smo dva samoubistva i jedno ubistvo. Svi su primili sredstva za umirenje i zaključani su u sobe radi sopstvene bezbednosti. Naprosto ne mogu sa time da se nose. I to me ne iznenađuje. Ne mogu ni ja, a mislio sam da sam muškarac koji sebe ne svodi na to."

"Džordže, nemam pojma o čemu to pričaš."

On raširi ruke u očajanju. "Naši penisi su se nadigli i pobešli."

"Šta?"

"Ostali smo bez penisa. Otišli su, odvojili se, sada su samostalna stvorenja."

Oči mu nevoljno pogledaše u međunožje. On prekri šlic šakama, a onda ih ukloni i slegnu ramenima.

"To je smešno", reče ona. "Ta zamisao je izmišljena kao izgovor za silovanje. To je deo vas i pod vašom je kontrolom. Ali..." Najednom šokirana, ona upita: "Zar te je neki dečak napao?"

"Ne. Ne, sam je sve to uradio. Kao u najgorem košmaru. Baš dok sam... Pa, ostao mi je u ruci."

"I pobegao?"

"Da. Nasmejao mi se."

Izgledao je toliko žalosno, a slika penisa koji trčkara po podu bila je toliko apsurdna, da je ona prsnula u smeh. Džordž se zguri na svom mestu i uhvati između nogu. Val prekri usta rukom, ali nije mogla da prestane da se smeje.

"Izvini", reče kroz smeh. "Naprosto... ne mogu... Oh!" Ona se ponovo zacereka.

On ustade. "Idem ja."

"Ne." Ona prestade da se smeje. "Žao mi je. Naprosto je zvučalo... Je li to istina?"

"Pokazaću ti, ako to želiš."

"Ne, nemoj." Nije želela to da vidi, ne sada, ne kao da je u pitanju neki nepoznati egzibicionista. Oči su joj bile na njegovom međunožju. Ona ustade, pruži ruke i oni se snažno zagriše. "Možeš slobodno da ostaneš ovde, Džordže, ako ti to treba." Ponuda joj se svalila svom težinom na pleća kada je dodala ono što se činilo neizbežno: "Ja ću se brinuti o tebi, dok god ti to bude potrebno."

11.

Babe su pazile na decu kako bi mlađe žene mogle da tragaju za hranom i drvetom za ogrev. Neki bezimni avion je prethodnog dana izbacio džakove pirinča, dugotrajnog brašna i mleka u prahu, pre nego što je odgrmeo prema severu, ali pirinač je ipak morao da se kuva, a nije ga bilo dovoljno da čitavo selo izdrži duže od nekoliko dana.

Amira je hodala miljama i vraćala se u sklepano selo sa naramkom granja na glavi, kada je ugledala ljudsko stopalo kako viri iza jednog kamena. Stala je i zagledala se u njega obazrivo, ali nije se pomerilo. Posle par minuta, krenula je oprezno napred i zavirila preko kamena.

Telo je ležalo sklupčano, sa licem okrenutom prema steni. Bilo je mršavo i koščato, kože suve poput uvelog lišća. Amira spusti naramak i prevrnu priliku na leđa.

Mrtve oči su zurile, očne jabučice bile su okrenute u lobanji tako da su se videle samo beonjače, a vilica je opuštено visila. Uz poteškoće, Amira je prepoznala Šiluka, mladića iz njenog sela. On je nestao tri dana pre zemljotresa i ostavio ženu i malu bebu.

Amira je bila zbunjena; nije mogla da vidi od čega je umro. Nije bilo nikakvog traga povredi, ovde gore, iznad linije poplave, nije mogao da se udavi, a za četiri dana teško da je mogao da izgladni. Otvorila mu je dželabu da ga detaljnije pogleda i trgla se u čučnju, uzdahnuvši glasno. Nije imao genitalije.

Pogledavši detaljnije, ona vide dve prazne kožne kesice koje mora da su mu nekada bile testisi, ali penisa nije bilo. Znala je da je Šiluk bio potentan zato što nije samo oplodio svoju ženu, već i Amirinu sestru, tokom silovanja posle koga se muž razveo od nje.

Amira se isceri mrtvacu. "Zar si umro od šoka kada ti je pobegao najbolji drug, a?" upita ga. Ali njegova žena će želeti da vidi telo. Ona mu ponovo prikopča odeću i nabaci ga na rame. Bio je jedva nešto teži od naramka granja, kao da je preostala samo ljuštura muškarca, i ona ga je lako nosila.

Upitala se ne leži li i njen muž negde mrtav. Možda su svi muškarci doživeli istu sudbinu. Pa, ona je rodila već petoro dece, a troje je još bilo živo. U dvadeset šestoj, bila je umorna od trudnoće, a muž nikada nije bio dobar prema njoj. Shvatila je da je očekivala njegov povratak, iščekivala ga neprestano, strepeći od onoga što bi mogao da zatraži kada dođe. Korak joj postade duži, i ona zapeva.

Kada se vratila u selo, njena vest nije bila jedina, pa čak ni najvažnija. Druge žene koje su tragale za hranom pronašle su zrele dinje i divlje bokvice, kao i palme urmi krcate plodovima. Vratile su se sa punim korpama, i selo je bilo ispunjeno uzbuđenim brbljanjem.

Amirino otkriće privremeno je stišalo uzbuđenje. Šilukova žena bila je zgromljena žalošću i bacila se na telo, jecajući neobuzdano. Volela je svog zgodnog muža; bili su jedva godinu dana u braku.

Šilukova majka i svastike preuzele su stvar u svoje ruke i Amira se udaljila, poželevši da ga je ostavila iza kamena.

"Amira!" Zaustavi je glas neke starice. Stara Naandi, Šilukova baba, ćopala je za njom. "Da li si ga pogledala?" upitala je dok joj je prilazila.

Amira klimnu glavom.

"Jesi li omirisala vazduh?" upita zatim Naandi. "Danas je veoma sladak. I, znaš, deci će se smučiti, toliko su se najela dinja."

Amira se namršti. Naandi nije imala običaj da trabunja. "Ne razumem, baba."

"Večeras će Luna biti puna. Ona voli da igra, znaš. A mislim da će Zemlja igrati sa njom." Nandi je gledala bistrim očima. "Zemlja je žensko, svi to znaju. Muškarci je ne razumeju. Ali sada nema muškaraca - a mi imamo dinje." Ona se osmehnu. "Branja je bila delo muških ruku."

Ona odšepa odatle, smejućajući se sebi u bradu. Amira ju je gledala kako odlazi, pa je počela i sama da se osmehuje. Onda ode da potraži kćerke.

12.

Džordžova četkica za zube ponovo je bila na polici. Lavabo je bio pun ostataka obrijanih čekinja. Val ih je isprala, razmišljajući o svom istraživanju. Tri dana nije koristila Mrežu, i vraćalo joj se staro osećanje da je u zamci. Pogledala je u ogledalo i odraz se zapiljio u nju. Izdajnice, rekao joj je. Obećala si mi: više nema kompromisa.

"Bolestan je", reče, okrenuvši leđa sopstvenom pogledu. "Potrebna sam mu. To neće dugo trajati."

I zaista je bio bolestan. Džordža je znala isključivo kao energičnog, uposlenog čoveka; sada je po čitav dan ležao pred vatrom, sklupčan oko svog bola. Spavali su zajedno, kao majka i uplašeno dete, i videla je kako izgleda njegov gubitak. Nije znala kako da reaguje, osim da ostane sa njim i drži ga za ruku.

Dok je išla hodnikom prema svojoj sobi, začula je ključ u bravi.

"Ćao, Val!" doviknu Triš i zalupi vrata za sobom.

Val diže obrve na kćerku. "A čemu to dugujem zadovoljstvo ove posete?"

Triš stisnu usne. "Oh, žao mi je što se nisam prethodno najavila, majko, ali ovo je važno."

"Važna je i moja samostalnost", započe Val, pa popusti. "Zapravo, nemam mnogo posla. Šta je u pitanju?"

Triš posegnu za vratima sobe za sunčanje, ali Val brzo kroči da je spreči. "Ne tamo." Oklevala je. "Džordž... Džordž stanuje ovde. Hodi u moju radnu sobu."

"Džordž?" Triš pođe za njom u radnu sobu ispunjenu artefaktima. "Šta će on ovde?" Tada joj se oči raširiše i ona se širom iskezi. "Auh! I on?"

"Triš, šta se dešava?"

Triš slegnu ramenima. "Zapravo, ne znam. Želela sam da razgovaram s tobom o tome. I donela sam ovo da ti pokažem." Ona otvori kutiju u ruci i sasu njenu sadržinu na tepih.

Val ustuknu. "Uh!"

U smrti, penis je izgledao jedno. Mali, zbrčkan, bez kičme, sa majušnim nogama uvučenim u telo i napućenim kružnim ustima na

završetku spljeskane glave. Val oseti snažan poriv da ga ugazi u tepih. Naglo diže pogled. "Odakle ti? Nije valjda... njegov, a?"

"Ne. Bio je u našem zadnjem dvorištu, sa čitavim čoporom. Pobila sam ih, a ovog sam sačuvala kao dokaz. I Džordž je ostao bez svog, zar ne?"

Val nevoljno klimnu glavom. "Jeste."

"Mora da se to svuda dešava." Triš stavi penis natrag u kutiju i baci se u fotelju. "Treba mi tvoj intelekt, Val. Zar nije tačno da su, biološki, muškarci oštećene žene?"

"U neku ruku, da, ali..."

"Pogledaj šta se dešava. Zar nije moguće da te stvari, šta znam, mutiraju, ili bivaju odbačene? Možda ženski rod konačno uzvraća udarac, da bi se otarasio te... izrasline, tog raka. Šta misliš?"

Val odmahnu glavom. "Ne verujem da iz Džordža pokušava da iziđe žena", reče ona. "Ljudska biologija je malo složenija od toga, Triš."

"Znam to", odbrusi Triš. "Ali događa se nešto zaista važno, i za svaki slučaj, da se ne bi pretvorili u nešto još odvratnije, ubiću sve koje bude mogla da nađem."

"Ne smeš to da radiš!" uskliknu Val.

"Zašto ne? Već sam dobro počela."

"Oni su ljudski..."

"Oni nisu ljudski, majko. Oni su gamad." Triš ustade. "Gledaj, poštujem ono što radiš, i nisam došla ovamo da zatražim da se pridružiš osvetničkoj grupi, niti išta slično tome. Ali molim te da uradiš koliko možeš. Razmisli o tome. Odakle su došli, i kada? Šta su oni? I šta su sada naumili?"

Ona ode do vrata. "Molim te, Val. Treba to da znamo." I ode.

"Triš!" pozva je Val, ali začu da su se vrata zalupila. Počeša se po glavi, zaintrigirana i protiv volje. Fascinantno pitanje; nikada ranije nije pomislila da ga postavi. Odakle je penis došao, i kada? Prišla je terminalu, pomislivši odmah na moguće reference.

Načas se seti Džordža, i zastade. Ali on će verovatno prespavati ceo dan, a zna šta je gde u stanu. Ona namaknu kacigu i uključi se u Mrežu.

13.

Zapadno od Ulan Batora, put je postao težak. Dva dana se njihov konvoj vojnih kamiona i džipova vukao zemljanim putevima kroz brdoviti predeo žbunaste trave i mestimičnog snega. Vazduh je bio redak i hladan, oštar u njegovom bolnom grlu. Pit je sedeo na klupi u otvorenom zadnjem delu kamiona, sa puškom uspravljenom među kolenima, šakama zabijenim ispod pazuha, i zurio napred u planine koje su se sporo primicale.

Pit je pošao u potragu za pustolovinom, ali do sada je uspeo da pronađe samo dosadu, neudobnost i oštru disciplinu. Bilo je vlažno. Odeća mu se ubuđala u snu, a dosta hrane je bilo plesnivo. Imali su problema da zadrže kamione na putu: mahovina je preko noći izrastala na krajevima, a rezervoari hladnjaka pretvarali su se u gustu zelenu čorbu algi. Juče su se probijali kroz mećavu, žestok unakrsni vetar bombardovao ih je kuglicama ledenog snega skoro šest sati.

Danas je nebo bilo vedro, ogromno prostranstvo dubokog plavetnila, veće od ogromnog predela ispod njega. Između, njihovi kamioni su mileli, izloženi kao mravi na haubi automobila, bez skrovišta. Ogromnost divljine činila ga je nervoznim, a nervi su ga činili agresivnim. Uzvrpoljio se od pukog sedenja, dok je želeo samo da se bori i da jebe.

Nešto ranije tog dana, učestvovao je u pljačkaškom pohodu. Pronašli su neko selo i bacili se na njega sa divljačkom rikom. Ali tamo nije bilo nikoga. Nije bilo muškaraca za borbu, ni žena za jebanje, samo par životinja koje su pobili, prodavnica žita i tragovi žurnog odlaska. Neko vreme su divljali okolo, lomili po kućama, da bi se zatim sastali na seoskom trgu, ne znajući šta da čine. Dvadeset podivljalih muškaraca, čije su domaće inhibicije bile sljuštene samo nekoliko sati po dolasku u tu divlju, praznu zemlju, nisu imali koga da terorišu. Zato su zapalili selo i otrčali natrag do kamiona, ponevši opljačkanu hranu.

Pit je zadremao i probudio se, sa drhtavicom. Samo što se nije smrklo, i najednom su ih okružile strme, šumovite padine. Put je

sada vodio strmo uzbrdo, i bio je čak i gori nego pre. Probudila ga je puška koja mu je pala na pod. Sagnuo se da je uzme, a onda duboko udahnuo bogat, smolast miris šume. Planine. Konačno su stigli do planina.

Šoferi su uključili farove i šuma je nestala u senci. Traka ljubičastog neba videla se gore, oivičena oštrim zubima planinskih vrhova. Vetar je šibao dolinom, produvavao ga, nagonio da se oseća življe nego ikada pre.

Napred se začu neki povik, i njihov kamion se zaustavi s trzajem. Pit skoči preko ivice i potrča napred duž kolone vozila, teško lupajući čizmama po zaleđenom tlu. Jedan džip se prevrnuo na krivini i prosuo svoj tovar hrane, oružja i muškaraca u nisko rastinje. Senke su tekle i provlačile se po olupini dok su muškarci trčali pred farovima konvoja. Glasovi su vikali, čizme lupale, a usred svega toga neko je jaukao, bespomoćnim bolnim zvukom. Dok je Pit prilazio, kroz buku odjeknu pucanj, i za trenutak se sve ukoči.

Tada neki oficir poče da izvikuje naređenja i Pit se pridruži petorici koja su upravljala džip. Ruke u rukavicama zgrabile su okvir, trzaj i povik, i džip je ponovo bio na točkovima. Bili su to krupni muškarci, mišićavi, muževni. Najzad je bio među sebi ravnima, pravim muškarcima.

Džipu je bila slomljena osovina, pa su ga odgurali s puta i razdelili opremu i ljudstvo po preostalim osam vozila. Onda su položili mrtvog saputnika sa puškom sa strane i prekrili njegovo telo kamenjem.

Dok su nekoliko trenutaka stajali pognutih glava oko tog na brzinu napravljenog groba, napred i sa leve strane poče da zavija planinski vuk.

Nastavili su dalje polako. Polovina ljudi hodala je kraj brekćućih vozila. Put se suzio u sasušeno korito rečice, posuto kamenjem. Ali sada su znali da se približavaju odredištu. Svi su to osećali, praiskonsko prisustvo pred njima, nešto veoma staro meškoljilo se i budilo.

Duboko u planinama, Kralj Penis ih je zvao. Promeškoljivši se konačno posle svog dugog mirovanja, pošao je prema površini. Zov mu se probio napolje, okupljajući Njegovu vojsku. A oni koje je On

zvaio išli su prema njemu, ogromni skup medveda, vukova, risova i muškaraca, koji su se sastali da bi Njega pratili tokom putovanja.

Ulogorili su se u dolini daleko od svih drumova i sačekali. Na hiljade muškaraca i zveri, odabranih zbog svog dvostrukog Y-hromozoma. Terani gospodarima koje su nosili između nogu, sa viškom testosterona koji im je goreo u krvi, čekali su da služe svog Boga.

A Bog je došao.

14.

"Ako posmatramo penis kao posebnu vrstu, izučavanje istorije dobija sasvim novu perspektivu", reče Val. "Pretpostavka je da je njegov odnos sa drugim stvorenjima simbiotski. Parazit nesposoban, donedavno, da preživi sam, tako da mora da pruža nešto svom domaćinu u zamenu."

"Testosteron", reče Džordž tužno. Bio je sklupčan duboko u fotelji, umotan u ćebe, i zurio je kroz prozor Valine sobe za sunčanje. "Dodatnu fizičku snagu", dodade. "Seksualno zadovoljstvo. Oh, gde li je otišao?"

"Ne treba ti penis za seksualno zadovoljstvo", odbrusi Triš. Ona je nemirno koračala sobom i pokušavala da suzbije nestrpljenje zbog majčinih odmerenih misaonih procesa.

"To je tačno", saglasi se Val sa njom. "Šta je onda penis dao za uzvrat kako bi opstao? Šta je tako posebno u muškarcima?"

"Bolje biti muškarac nego evnuh."

"Ali je li to bolje nego biti žena? Mora da postoji neka evolutivna prednost."

Džordž se osvrnu. "Reprodukcija?" predloži suvo.

Triš zareža. "Jebote, dokle više s tim kurčenjem?" uzviknu. "Vaši feromoni su sve živo sjebali. Blokiralni ste ženske energije! Bez tog crva među vašim nogama, žene bi mogle sasvim lepo da se i same reprodukuju. A ako ih pobijemo, tako će ponovo biti."

Ona i Džordž piljili su jedno u drugo. Onda on skrenu pogled.

"Pitam se", mrštala se Val, pokušavajući da to shvati. "Odakle ti ta zamisao, Triš?"

"Znam to. Muškarci su mutanti, paraziti, nemaju nikakvu korisnu ulogu. Njihovo postojanje nema nikakvog smisla."

"Možda", reče Val. "Pitam se koliko je dugo penis sa nama? Oduvek smo pretpostavljali da su dva pola prirodno stanje, ali savremena biologija uviđa da je ženski pol osnovni, dok na muški gleda gotovo kao na oštećen ženski. U čemu je svrha postojanja muškarca? Kada svedeš sve na to, niko, zapravo, ne zna."

"U čemu je svrha života?" reče Džordž.

"Tačno, ali život bi mogao sasvim lepo da se odvija gotovo sasvim bez muškaraca. Šta će nam toliko njih? Samo se tuku i jedu dragocene zalihe hrane."

Triš se nasmeja. "Samo tako, majko. Još malo pa ćeš pod stare dane postati radikalna. Ali nemoj zaboraviti na ubistva. Zašto muškarci ubijaju žene? Zašto nas muškarci toliko mrze? U sva vremena, na svim mestima, muškarci su pokušavali da unište žene. Oni nas mrze. Mrze sve živo. Samo bi mutant mogao toliko da mrzi život."

Val klimnu glavom, i dalje obuzeta mislima. "Je li osnovna pretpostavka tačna? Da li su muškarci bili ovde od nastanka života, ili su se pojavili mnogo skorije? Znamo li da su postojali muški dinosaurusi, ili to samo pretpostavljamo?"

Džordž je ponovo zurio kroz prozor. "Gde si otišao?" zavapi. "Šta si to želeo što ti nisam pružao? Imali smo pristojan seksualni život, redovno sam te prao i utopljavao. Gde si?"

"Razmišljaj, Džordže, razmišljaj!" uskliknu Val. "Oko tri i po hiljade godina pre nove ere došlo je do promene. Širom sveta, muški nebeski bogovi počeli su da uzurpiraju Majku Zemlju. Obično se tvrdi da su muškarci iznenada shvatili svoju ulogu u reprodukciji i zgrabili moć koju im je to saznanje pružalo. Ali zašto se to desilo posvuda, u kulturama koje nisu imale dodira jedna s drugom? Osim ako se u to vreme nije izmenila biologija. Šta ako pre toga nije bilo muškaraca, ili makar ne toliko da poremete prirodne ženske funkcije? Šta ako žene jesu dolazile do začeca partenogenezom?"

"Misliš da je Isusa zaista rodila devica?"

"Ne", reče ona nestrpljivo, "ni njega, ni Montezumu, ni Platona, niti bilo koga od onih koji su to tvrdili. Tako se rađaju samo ženska deca. Možda je žensko stanje prirodno, a vaš parazitski penis nam je poremetio biologiju."

"Dakle, hoćeš da kažeš da ću ja sada, pošto sam ostao bez penisa, postati žena?"

Triš se podrugljivo nasmeja, a Valine oči najednom ispuni sažaljenje prema krkoj ljušturi čoveka koga je nekada volela. "Oh, dragi moj, sumnjam u to", reče ona. "Da bi neko bio žena, nije dovoljno samo da nema penis."

Dve žene se zgledaše kada je Džordž tiho zaplakao. Triš se isceri. "Hvala za teoriju, Val", reče. "A sad, hoćeš li sa mnom na teren?"

Val odmahnu glavom. "Ne, ja ne mogu da mrzim kao ti. Znam za teoriju o ugnjetavanju žena i znam da si u pravu, ali ne mogu da ubijam. Mislim da je ubijanje pogrešno."

Triš stisnu usne i Val najednom vide koliko je na nju uticala borba duža od deset godina, borba autsajdera u društvu koje ju je mrzelo samo zbog onoga što je bila. I Val je znala da nema prava da sudi o izboru svoje kćerke.

"Celog života mi pričaju da žene ne smeju da budu nasilne", reče Triš. "Ali previše je mržnje, previše nepravde. Moramo dovesti stvari u ravnotežu da bismo mogli da živimo u miru. Zato, da, idem da ubijam. Vreme je da žene ubijaju."

15.

"Eno, gledajte!" Kerol pokaza preko polja, na levu stranu. Kroz zelene izdanke nove pšenice talasao se sada već poznati prizor čopora penisa u punom trku.

Sandžula zaustavi minibus i šest žena iziđoše. Naoružane bezbol palicama, sekirama i industrijskom let-lampom, raširiše se po polju. Penisi su trčali iz sve snage, ali izgledali su umorno i nožice su im teško savlađivale vlažno, glinasto tle. Dok su se žene približavale, zaskičali su u znak upozorenja i pokušali da se raštrkaju, ali žene su bile nemilosrdne. Palice i sekire dizale su se i spuštale, a zeleno žito postalo je crveno.

Penisi su se izvijali i izmicali, pokušavali da izbegnu oštra sečiva, teške palice. Ali žene su sada već imale iskustva. Kerol je zamahnula pet puta uzastopce, brzo, odsecajući komade mesa da bi ogolila drhtave unutrašnje organe, sve dok stvorenje nije ostalo nepomično. Onda se obazrela i prišla sledećoj žrtvi, udarajući brzo i sigurno. Ubij jednog, pređi na sledećeg.

Dženet je mahnito mahala palicom. "Ovo je za moju majku, moju majku, moju majku! To je za moju majku, moju majku. A ovo za mene!"

Neki penisi bili su majušni, pripadali su malim poljskim sisarima, i izbegli su prvi pokolj. Ali Triš je obišla oko poprišta sa let-lampom i rezervoarom privezanim za leđa, pa je ugljenisala tle žestokim plavim plamenom. Penisi u bekstvu smežuraše se i pocrneše, koprcajući se načas dok je plamen palacao preko njih. Ubrzo, ništa se više nije kretalo izuzev šest žena i nekoliko pramenova dima. Osećao se jak zadah krvi i spaljenog mesa.

"Svi muškarci moraju umreti!" uzviknu Triš, zamahujući pesnicom kroz vazduh.

"Smrt svim muškarcima!" povikaše ostale. Ispustiše oružje i počеше da se grle, nasmejane i uplakane.

Kerol uze Triš za ruku. "Dobro nam ide", reče.

Triš odmahnu glavom. "Tek smo počele. Koliko smo ih pobile? Par hiljada? U ovoj zemlji ima preko trideset miliona muškaraca, a

šta je tek sa konjima, psima, mačkama i lisicama?"

"Ne možeš sve da ih pobiješ bez pomoći."

Triš je bila rasrđena i odlučna. "Zato moramo da saznamo šta smeraju."

Ponovo u minibusu, raširile su mapu i locirale svoj položaj.

"Išli su ovamo", reče Sandžula. Nacrtala je liniju na mapi. Sve su pogledale mesto u kom se ta linija spajala sa još pet-šest drugih. Triš zabi prst u mapu.

"Definitivno", reče ona. "Hitrou. Ali kuda posle toga?"

16.

Konvoj koji se sporo spuštao sa planina bio je veličanstven. Akoliti Kralja Penisa sazdali su ogromnu platformu na kojoj će Ga preneti, i On je tu ležao, izložen pogledima Svojih vernika prvi put posle više milenijuma. Bio je dugačak petnaest metara, visok pet. Njegov ogroman glavić neprestano se okretao s jedne strane na drugu, Njegove oči videle su sve. Koža Mu je bila mutne sivobele boje i visila je u mlitavim naborima. Mnoštvo manjih penisa obitavalo je u tim prevojima i jelo vaši koje su milele po Njegovoj koži, čisteći Ga, podmazujući svojim izlučevinama. Meso Mu je drhturilo i mreškalo se, maženo mongolskim vetrom, a senzualni drhtaji pružali su Mu se neprestano čitavom dužinom.

Polako, taj Bog koji je ulivao strahopoštovanje, nošen je u moćnoj procesiji po neugaženim stazama prema stepama, zaštićen Njegovom armijom razuzdanih muških stvorenja. Pljačkali su zemlju kojom su prolazili i ostavljali za sobom sluzavi trag uništenja i zadah smrti.

Konačno, Pit je iskusio radost. Pređašnji život izbledeo mu je iz sećanja. Oduvek je bio tu, uživao u Božjim feromonima, nosio platformu na smenu, išao u izvidnicu, lovio. Mogao je da radi šta god poželi. Bio je Božji Izabranik.

Posle jednog i po dana, vratili su se na rub travnate ravnice. Sa svog mesta nosača prednjeg dela platforme, Pit je video da ih čeka njihova letilica, teretni avion za Kralja Penisa lično, i dva nosača trupa za Njegove telohranitelje. Preko sopstvenog ogromnog penisa, Pit je osećao bratske vibracije onih koji su ih čekali, pilota, ekipe i tehničkog osoblja koje je sada trčalo prema njima, da bi se zaustavilo i prućilo pred Bogom Muževnosti.

Avioni su doneli i televizijsku opremu i snimače za Mrežu. Kralj Penis je okrenuo ogroman glavić, u potrazi. Pogled mu pade na Pita. "TI." Glas grmnu kroz Pitove kosti. "TI."

Tamo, na vetrovitim stepama, Kralj Penis se konačno prikazao svetu. Pit, ispunjen radošću zbog toga što služi kao Božji glasnogovornik, objavi sledeće: "Kralj Penis se digao. Vreme je.

Posle tako dugog izgnanstva na ovom svetu, vreme je da krenemo kući. Trebalo je toliko vekova, toliko borbe da se zemaljska stvorenja oblikuju prema Našim potrebama. Ali sada je to okončano. Čeka Nas vrhunac Naše nauke. Konačno su Naši robovi sazdali zvezdani brod, zvezdani brod koji će Nas odvesti kući.

Mi smo jedno, jedan um, jedna duša. Hodite, deco Kralja Penisa, o verne sluge. Sve Nas čeka put kući."

17.

U ovo doba, kada je visoka tehnologija bila jevtinija od vode i sveprisutnija od čistog vazduha, teško da je bilo sela na planeti bez makar jednog televizora. Svi su čuli poruku. Stotine miliona žena videle su sliku Kralja Penisa, tuđinskog idejnog tvorca njihove potlačenosti. Žene koje su ropski radile celog života na rubu opstanka da bi im porodice bile nahranjene; žene koje su odrastale i gledale kako njihova braća stiču obrazovanje umesto njih, kako ih služe za stolom umesto njih, kako nasleđuju bogatstvo i moć umesto njih; žene koje su preživele ratove i suše; i druge žene, koje su ostavile porodicu i prijatelje da bi sledile muževe, služile muževe, pazile muževe; žene koje su volele muškarce, žene koje su mrzele muškarce, žene za koje su muškarci predstavljali granicu i supstancu života; stotine miliona žena videle su sliku Kralja Penisa i počele da shvataju.

"Zašto ga neko ne skine u letu?" besnela je Val. "On je središte svega toga. Ubijte ga, i svi ostali će umreti. To je um-košnica, pobogu!"

Džordž je vapio i nije mogla da ga uteši. "Oh, Bože!" vrištao je. "Ja sam bio više od toga. Ja sam čovek. I ja sam ljudsko biće!"

Ali umirao je i znao je to. I jecao je i jecao. "Bože, oprosti nam što smo čuvali takvo čudovište. Hoću i ja da budem ljudsko biće!"

Kada je čula, Triš je nakratko pomahnitala. "Sve to, sve to hiljadama godinama samo zato što se neki puž ovde nasukao. Sav taj bol, patnja, tlačenje, samo zbog toga! Vrhunac nauke. Silovanje planete, samo zbog tog jebenog puža!"

Besnela je po svom stanu, udarala pesnicama po sofi i vrištala. Onda je najednom prestala i klonula na pod. Sela je i zapiljila se prazno u zid.

Kerol uđe i sede kraj nje, zagrli je i lako poljubi u slepoočnicu. "Uradile smo koliko smo mogle", reče tiho.

Triš poče da se trese. "Tuđinci", šapnu ona. "Tuđinci." Onda stade da se smeje. "NASA je potrošila milijarde u pokušaju da stupi u kontakt sa tuđincima, a oni su im sve vreme visili među nogama. Oh, Bože." Ona zagnjuri glavu u Kerolino rame. "Oh, Bože, kako je to grozno."

Stara Naandi je plesala na mesečini. "Majka se budi!" povikala je. "Osećaš li Njenu snagu?"

Amira je stajala veoma mirno na svežem noćnom vazduhu, puštala da joj ogromnost zemlje prodire u kosti. Lagano klimnu glavom. "Da", reče ona. "Da, osećam."

18.

Kiša je pljuštala. Voda je dobovala po oplati zvezdanog broda i slivala se po lansirnoj rampi, nošena oštrim, hladnim vetrom. Džejson nikada nije video tako jaku i dugotrajnu kišu. Stajao je u vazdušnoj komori i zurio u vodeni zid dok su Kralja Penisa prinosili podnožju zvezdanog broda.

On je podigao glavu na kiši i pogledao naviše, a kožica mu se razdvojila u ogroman kez. Čak je i On izgledao patuljasto u poređenju sa tim ogromnim veštačkim falusom, i to Mu je prijalo.

"A sada", oglasi se naređenje duboko iz Džejsonove unutrašnjosti, "uklonite ljudski teret. Mi ćemo ih zameniti."

Kao lutka, Džejson odmaršira u brod da poslušaju. Ostali tehničari mu se pridružiše, i oni zajedno otvoriše prvu kriogensku jedinicu pa podigoše čoveka iz nje. Krut i krt, stelanaut je zračio hladnoćom. Čak i kroz rukavice, Džejson je osećao jezu dok su on i još jedan muškarac iznosili svoj tovar iz broda.

Kiša ih je smesta nakvasila, a vetar pokušao da im otme tovar iz ruku. Upinjući se da dišu usred tog potopa, oni podigoše stelanauta do ograde oko platforme lifta i baciše ga na tle, duboko dole. Stelanaut udari o beton i polomi se kao staklo; zubi, prsti, čašica kolena i polovina ruke razleteše se po mestu lansiranja.

U daljini, Džejson je pamtio san. Petin glas i njegov, smeh.

"Voleo bih da te povedem do zvezda."

"Osećala sam se kao zvezde. Ja sam vasseljena."

"A ja sam brod."

Suze mu ispuniše oči kada je preturio sledeću stelanautkinju u smrt. Ali onda mu se misli zamagliše, upamćeni smeh iščeznu, i već sledećeg trenutka više se nije sećao ko to beše Pet.

Jedno po jedno, izbacili su malobrojne izabranike. Krem čovečanstva ležao je razbacan po lansirnoj rampi gde je počeo da se otapa na kiši, sve dok beton nije postao klizav od krvi.

19.

Valina nova istorijska knjiga poprimala je oblik u njenoj glavi. Naslov joj je bio Zemaljska istorija sveta; nameravala je da ispriča istinu o tuđinskom prinudnom spuštanju i potonjoj dominaciji nad planetom, prateći niti prinude koja je uobličila događaje u proteklih pet hiljada godina. Ali sada je imala preče stvari.

Džordž je umirao, i ona je poslednji put odložila svoj rad da bi se brinula za bolesnog muškarca.

"Hoću da živim", promrmljao je slabo. "Ali ne zaslužujem da živim. Tuđinac. Čudovište. Ne. Ne, bio sam više od toga. Bio sam ljudsko biće. Jesam."

"Jesi, Džordže", reče ona. "Bio si ljudsko biće. I jesi ljudsko biće. Ti si dobar i nežan muškarac, i ja te mnogo volim."

Ali dok je to govorila, ugrizla se za usnu i zapitala se - zapitala se kako bi zaista izgledala ljudska istorija. Ako je čitava ludačka pomama za kontrolom i dominacijom nad prirodom bila nametnuta spolja, ako je čitav zapadnjački naučni pogled na svet služio samo tome da pomogne izgnanom tuđincu da pobegne, nije nikakvo čudo što je sve to izgledalo neljudski. Šta je Kralja Penisa bilo briga ako svojim postupcima uništi planetu? Nije to njegov svet. On je mario samo za to da razvije nauku toliko da može da napravi zvezdani brod; ništa drugo mu nije bilo važno.

Ona stegnu Džordžu šaku i sagnu se da mu poljubi čelo. "Uprkos svemu", reče ona, "neki od vas zadržali su svoju ljudskost."

Džordž zastenja na zvuk njenog glasa, ali više nije mogao da je razume. Oči su mu bile izvan žiže, zurile su unutra, kao da više nisu pripadale razumnom biću.

Ona mu pogladi kosu i pomilova jadan, deformisani trup, lišen ljudskih dojki. "Oh, Džordž", šapnu ona, "tuđinac ti je izopačio telo, ali duhom si bio ljudsko biće, koliko i svaka žena."

On šmrknu i trže se, pa izdahnu dugo, glasno, nemoguće dugo. Čekala je na udisaj, ali njega nije bilo.

Ona tiho zaplaka.

20.

I poslednja kriogenska jedinica bila je dupke puna nanizanih penisa. Džejson zatvori ladicu i vide da im koža bleedi ispod mraza koji je počeo da se obrazuje.

Napolju, Kralja Penisa su podizali pomoću vitla, a nosiljka u kojoj je ležao opasno se njihalala u sve žešćoj oluji. Neobično projektovana kuglasta osmatračnica na vrhu broda sada je dobila smisao, kada se otvorila da Ga primi. Džejson je duboko u sebi osećao Njegov kikut dok je Živi Bog gmizao u Svoj kokpit, uvijao se da bi se konačno sklupčao i udobno smestio.

"Sada", grmnu duboki glas u Džejsonovoj utrobi. "Sada je gotovo. Otpočnite ponovo odbrojavanje. T-manje trideset minuta."

Sa ostalim tehničarima, Džejson požuri prema izlazu. Nije želeo da ode, želeo je samo da ostane u Božjoj blizini, ali više nije posedovao volju. Zajedno, šest muškaraca siđoše u lift i spustiše se niz skele, duž dugačkog tela zvezdanog broda, do lansirne rampe gde su pre samo nekoliko sati ranije poginula sto četrdeset četiri stelanauta.

Džordžovo telo više nije bilo tu i Val je ponovo bila sama u stanu. Tumarala je besciljno iz prostorije u prostoriju, još pomalo uplakana. Prošla je ponoć i još malo pa će lansiranje. Ona ode u radnu sobu i priključi se na Mrežu.

Etar je te noći bio pun, veoma aktivan. Dosta je ljudi izišlo da vidi događaj. Ona okusi SATELIT i povede svoju personu u dvoranu satelitskih stubova, u potrazi za slobodnom kamerom. Želela je kontrolu u stvarnom vremenu, sedište kraj pozornice.

Ali sve su kamere bile zauzete. Dosta persona je lebdelo u blizini, polubestelezne šarene mrlje, u potrazi za slobodnom kamerom baš kao i ona. Val nije nameravala da gubi vreme. Želela je da zna šta se dešava, i za to će joj poslužiti i naskakanje na nečija leđa.

Odabrala je veliki geo-sinhroni meteorološki satelit i uskočila. "Izvinjavam se", rekla je kada je stigla, ali tamo nije bilo nikoga.

Kamere su svakako bile pod kontrolom, ali odnekud spolja. Ipak, gledale su u ono što je želela da vidi, i megabajti podataka su pristizali. Ona uroni.

Pala je noć i brod je još jednom bio obasjan reflektorima, uspravljen gordo spram teških, nagomilanih oblaka. Kiša je prestala, ali vetar je jače duvao (63,7 km/h) a svuda duž horizonta narastale su električne oluje (24 OLUJE; DOSEG VARIRA; 11,4 DO 22,3 KILOMETRA. SVE SE PRIBLIŽAVAJU). Val je posmatrala, opčinjena. Gotovo je mogla da oseti snagu oluja. More se sada valjalo i talasi su se slamali o obalu samo nekoliko kilometara od broda. Đavolska noć za uzletanje, pomislila je zadovoljno.

Munja blesnu i sva se svetla pogasiše. Trgnuvši se iz očajanja, Pet pritrča prozoru i pogleda kompleks koji se najednom našao u haosu. Desno od nje, hangar je goreo. Do zuba naoružani muškarci trčali su unaokolo i izvikivali jedan drugome naređenja. Uključi se pomoćno svetlo, slabo, ali dovoljno.

Pet onjuši vazduh. Mirisao je na ozon, kao da je bio nabijen elektricitetom. Ona baci pogled na zidni sat. T-manje petnaest minuta; i dalje je odbrojavalu.

Začu se prigušena eksplozija iz zapaljenog hangara, praćena gotovo odmah novim bleskom munje. Prostorija se zatrese i staklo prsnu oko nje kada se sagnula. Zar je to bio zemljotres? Vika spolja postade glasnija. Negde, neki muškarac je vrištao.

Laboratorija u kojoj su je držali nalazila se na prvom spratu, ali visina od četiri metra najednom joj nije izgledala tako strašno kao ranije. Pažljivo se popela preko slomljenog stakla, prebacila preko prozorskog praga i pustila.

Začuše se još dve eksplozije, mnogo bliže, kada se požar proširio na jedan depo sa gorivom. Upitala se šta se dogodilo Džejsonu; setila se kako je užasnuto posmatrala na laboratorijskom monitoru kako baca stelanaute u smrt. Onda se seti kako su vodili ljubav, kako je njegov tuđinski penis udobno i intimno bio ugnežđen u njoj, pa najednom stade i povрати kraj zida, dok joj se utroba okretala.

"Tuđinac, tuđinac, tuđinac!" povikala je i počela da udara pesnicom o zid. "Tu-đi-nac!"

Podaci su sada brže pristizali. Izgleda da se Valin satelit priključivao na druge. Vizuelni prikaz bio je mozaik slika, od udaljenog snimka čitave Floride do krupnog plana kontrolne palube broda. Podaci o oluji trepereli su po slikama; udaljenost od broda, elektricitet u oblacima, visina oblaka, napon, pritisak... išlo je to u nedogled, kraj nje. Neko mora da ovo snima; niko ne može toliko toga da primi odjednom. Val isključi brojeve i slova i usredsredi se na vizuelni prikaz.

Požar se brzo širio. U potrazi za bekstvom kroz gusti dim, Pet je shvatila da su joj put zaprečili plamenovi. Tri tela ležala su sklupčana tamo gde ih je bacila eksplozija. Na njene oči, ispupčenje se promeškolo i počelo da se koprca niz nogavicu jednog leša. Kada mu je njuška provirila kraj potpetice, ona uze njegovu pušku i udari ga kundakom, zaurlavši jarosno. Penis zaskiča i pokuša da umakne, ali ona udari po njemu i spljeska ga, izvikujući psovke.

Iza nje se začuše koraci u trku. Ona se obrnu i pripuca. Meci se zariše u muškarčevo telo i baciše ga na zapaljeni džip. Kada je pao, ona nanišana niže i opali još jednom.

Tada odjeknu nova ogromna eksplozija i nebo se sruši na nju.

U T-manje pet minuta, grom je udario u glavni kompjuterski kompleks. Val je to videla iz desetak različitih uglova kada su se sve glavne kamere uperile u jednu tačku pre udara. Kao da je grom udario u nju, Valina persona se zatetura unazad, izvan priliva podataka, shvativši konačno ko kontroliše kamere.

"Gea!" viknu ona u stvarnom svetu, pa prsnu u oduševljeni smeh.

Njena persona se protegnu i strese. "Gea!" Trideset godina je Mreža rasla, nove stanice podataka priključivale su se neprestano. A među njihovim mnogobrojnim funkcijama bilo je i detaljno praćenje planetnih procesa.

Val se priključi ponovo na kamere, drhteći od uzbuđenja. "Mreža ju je probudila, a Ona tačno zna šta radi!"

Dole, na mestu lansiranja, muškarci koji su još bili pod kontrolom Kralja Penisa pokušavali su mahnito da ugase plamenove u kompjuterskom kompleksu. Ono što je preostalo od glavnog

kompjutera pokušalo je da zaustavi odbrojavanje, ali premošćavanje komande bilo je isključeno.

T-manje jedan minut. Val je po podacima videla da oluje gube snagu. "Još jedan udar", molila je. "Moraš pogoditi brod. Ne smeš mu dozvoliti da umakne."

T-manje trideset sekundi, i glavni brodski motori grmnuše i oživeše. "Nemoj ga pustiti da pobegne. Molim te, ne puštaj ga da pobegne."

T-manje dvadeset sekundi, i Kralj Penis se sklopča, pripremivši se za drugi dugi san. Svuda okolo, muškarci prekinuše ono što su radili i pogledaše brod, omamljeni, zbunjeni.

T-manje deset sekundi, i drhtaj prože Zemljinu koru. Čitavom dužinom Floride, zgrade se zatresoše, mostovi zaškripaše.

Pet.

Zemlja zadrhta jače, i zvezdani brod se zanjiha uz skele.

Četiri.

Podaci preplaviše Valinu personu. Ružičasta mrlja se zažari, razloži u atome i nestade.

Tri.

Kralj Penis, Jedini Pravi Nebeski Bog, sanjao je svoj dom. Sada je bio tako blizu.

Dva.

A Zemlja se diže i rascepi kada ogroman potres stiže do površine, iskidavši stenje koje je izdržalo milenijume.

Jedan.

Zvezdani brod se nagnu u stranu kada se Zemlja otvori pod njim. Veoma sporo, on poče da pada.

Nula.

Glavni motori grmnuše punom snagom dok se brod njihao na rubu ništavila. Sporo, on se pokrenu, dok su se motori upinjali da ga podignu, a onda se preturi u bezdan. Kralj Penis se trže i probudi, osetivši kolaps poslednjeg falusa. Tada brod nestade, proguta ga pukotina u Zemljinom omotaču. Začu se poslednja, ogromna eksplozija kada su se motori zapalili, i širom sveta preostali penisi zadrhtaše, uzdahnuše i umreše.

Munje prestaše i oluje minuše. Tišina se spusti na Zemlju, u iščekivanju, čekanju.

Za svojim stolom, Val se pomeri i probudi. Terminal joj je sagoreo. Nije mogla da uđe. Protrljala je čelo i zapitala se kako će nastaviti da piše knjige bez Mreže. Ali možda će sada postojati drugi način za sticanje znanja. Oslušnula je, i čula tišinu. Za svojim stolom, Val se pomeri i probudi. Terminal joj je sagoreo. Nije mogla da uđe. Protrljala je čelo i zapitala se kako će nastaviti da piše knjige bez Mreže. Ali možda će sada postojati drugi način za sticanje znanja. Oslušnula je, i čula tišinu.

Dejvid Kils

PRVI PUT

Rod Tejlor ubaci plastičnu identifikacionu karticu u prorez i ukuca svoje ime na tastaturi. Onda pogleda monitor i pusti mašinu da mu skanira rožnjače, prodre do mozga i uporedi ga sa karticom.

Kartica. Čitav njegov život bio je na toj kartici. Posebno, u jednom jedinom mikročipu koji je sadržao sve, od njegovog koeficijenta inteligencije, preko činjenice da je levoruk, do sećanja na školske odmore u četvrtom razredu. Tri sekunde kasnije začu se pištanje, njegova kartica iskoči, vrata se otključaše i Rod Tejlor stupi u kafeteriju.

Mnogo obezbeđenja za običan sendvič sa ćuretinom, pomisli Rod. Njegov poslužavnik kliznu po metalnim cevima i on uze činiju jabukovog sosa pored sendviča. Ali najpre ga prinese nosu i omirisa ne bi li ustanovio da li je svež. Rod je mrzeo jabukov sos koji odstoji jedan dan. Na njemu je bila nevidljiva opna koja se dala namirisati i okusiti. Mirisao je na metalnu posudu u kojoj se nalazio, a takav mu je bio i ukus. Prva činija koju je uzeo bila je sa jabukovim sosom koji je odstojao jedan dan. Rod pođe da ga vrati, ali Gari iz računovodstva udari otpozadi u njegov poslužavnik i reče mu da požuri. Rodov poslužavnik kliznu prema kasi.

Bila je ljudsko biće. Rod je to video po raskupusanom ljubiću koji joj je stajao na jednoj butini. Droidi nisu nalazili zadovoljstvo u čitanju. A čak i da jesu, Rod je pretpostavljao da u pitanju ne bi bili ljubići. Možda sheme polimera.

Ona mu se osmehnu i Rod oseti vrelinu na licu. Požele da joj kaže nešto, ali usta nikako da mu se otvore. Ona diže prst i pokaza na njegovo lice. "Imate jabukov sos na naočarima."

Rod pocrvene, skinu naočari i ugleda gromuljicu jabukovog sosa veličine gumice na olovci, zakačenu za ram ispod levog sočiva. Rod to pažljivo obrisalo salvetom. Onda se ponovo okrenu devojci.

Ona pogleda kasu. "Ćuretina na belom hlebu, jabukov sos i belo mleko. To vam je 4,3 kredita."

Rod joj plati i zausti da joj kaže nešto, kada mu Gari iz računovodstva udari u poslužavnik i reče da požuri.

Ime mu je bilo Rod Tejlor, ali nije ni najmanje ličio na onu staru filmsku zvezdu koja je glumila u omiljenom filmu njegovog strica, Ptice. Rod mora da je odgledao taj film sto puta kada je bio dete. Čika Hari ga je puštao kada su mama i tata bili odsutni, pa je Hari morao da ga čuva. Mali Rodni je gledao iza svoje ogradice za igranje, satima opčinjen, sve dok se film ne bi završio, a Rodniju bi se najednom pripiskilo. Onda bi zaplakao. A Hari bi došao iz susedne sobe, sa mirisom piva, zakikotan. Zbog nečega u vezi sa Hičkocom, bešikama i savršenim tajmingom.

Rod je trebalo da dobije ime kao što je Kaspar Milkvetost ili Filding Meliš, ime koje bi bilo prikladnije njegovom izgledu: bio je mršav, sa naočarima, proćelav. Ali ovo je bio pravi život, a ne film, tako da je, sve u svemu, Rod Tejlor bio najšmokljanskiji Rod Tejlor u okolini. Da bi sve bilo još gore, imao je trideset devet godina, nije bio oženjen, a u petak će mu biti rođendan.

Rod spusti poslužavnik na svoje uobičajeno mesto za stolom broj šesnaest. Banda je već bila tamo i raspravljala o temi numero uno: o seksu.

Bio je tamo Džim Kolins, tridesetšestogodišnjak. Imao je više riba nego Rod fantazija. Džim je bio vođa čopora kada su žene bile u pitanju. Onda je tu bio Tim Blek, tridesetosmogodišnjak, dvometraš, oženjen, ali nipošto gadljiv na zezanje sa strane. Pričalo se - a ta glasina je potekla iz Timovih usta za ručkom - da je Tim jedini uspeo da 'smota' novu sekretaricu u otpremnom. "Loži se na visoke muškarce", smejuljio se Tim. "Veruje da je sve srazmerno veće. Pa zar da je razočaram?" Konačno, bio je tu Skot Bolton, tridesetpetogodišnjak, dvaput ženjen, dvaput razveden. Skot se ložio na droide.

Skot pomeri svoj poslužavnik da bi Rodu napravio mesta.

"I tako, bio sam sa Karlom u magacinu", pričao je Tim dok je žvakao rolnicu. "Znao sam da će me ponovo poželeti posle onog prošle nedelje. Zatvorila je vrata za sobom, kako bismo bili sami. Ja sam ustuknuo, tobože iznenađen. Prišla mi je i raskopčala bluzu."

"U magacinu?" Skotove oči bile su iskolačene kao kod nekog tuđinskog stvora. "Kresnuo si je u magacinu?"

Tim mahnu rukom da ih utiša. "Još nisam završio." Zastade. "Gde sam ono stao? Oh, da. Prišla mi je i otkopčala bluzu. Šaputala je nešto, kao, da me želi ponovo, tu, na licu mesta."

"Pa jesi li je kresnuo? Jesi li?" Skot je izgledao kao dete u krilu Deda Mraza.

Tim se namršti. "Nisam. Rekao sam joj da je ono prvi put bilo greška, i da ne želim da tu grešku ponavljam. Rekao sam joj da sam ja oženjen muškarac i da nemam tu praksu da varam svoju ženu."

"Nisi valjda", reče Skot.

"Jesam", reče Tim i osmehnu se nedužno.

Džim konačno progovori. "Tako treba. Ne smemo dozvoliti tim ženama da misle kako mogu da nas iskoriste kad god im se prohte. Je l' tako?"

"Tako je", reče Skot.

"Nego šta", reče Tim.

Tada se sva trojica okrenuše Rodu. Ponekad nije znao zbog čega se druži sa njima. Sva ta mačo sranja o ženama kao predmetima, o njihovom osvajanju i odbacivanju. Ali onda Rod podseti sebe da su Džim, Tim i Skot njegovi jedini prijatelji. "Naravski", reče Rod. "Naravski." Ponovo zagriže u sendvič sa ćuretinom, pa poče da žvaće zalogaj sedamnaest puta. Jedan, dva, tri...

"Drago mi je što smo to utvrdili", reče Džim, "pošto imam nešto novo za vas, momci, nešto što sam lično sinoć probao. Od dobre raje iz DataSpojki."

Tim napravi grimasu. "Čekaj malo. Zar to nisu oni sa defektnim droidima?"

"Aha, otpadaju im stopala pri simulaciji orgazma", dodade Skot. "I moraš da ih iznosiš iz kamiona tako da te vide sve komšije."

Tim pogleda Skota. "Vidim da si i ti jednom to probao."

"Zapravo, dvaput", reče Skot. Onda brzo dodade: "Ali samo zato što su me uverili da su ugradili sve moguće perverzije."

Džim poče da se kikoće. Tim se pridruži. A Rod se pravio da čini isto.

"Pa", reče Džim konačno, "mogu da vas uverim da su sada stvarno ubacili sve perverzije - a dodali su i nešto specijalno." On otpi malo đumbirovog piva iz zamagljene čaše. "Ne znam zašto se niko toga nije setio mnogo ranije, koncept mi izgleda tako... tržišno."

"Šta?"

"Aha, šta to?" Skot je bio napet.

To je izazvalo čak i Rodovo interesovanje. On se nagnu malo bliže grupi.

"Evo", reče Džim, "da vam pokažem." On izvuče brošuru iz džepa košulje. "Zove se Prvi put." Pruži je Timu, a ovaj je razvi.

Rod pogleda pamflet preko Skotovog ramena.

DA LI BISTE VOLELI DA STE TADA ZNALI ONO ŠTO ZNATE SADA? - zadirivala je uvodna rečenica velikim, masnim slovima. I nastavljala se: "Pa, sada to možete, zahvaljujući uslugama službe Prvi put." Ispod je nešto bilo odštampano sitnim slovima, uobičajeno obaveštenje da se zahteva moždana kartica. Ali tada Džim progovori.

"Bilo je neverovatno. Došla je na vrata i mogao sam da se zakunem da je to bila ona."

"Ko?" upita Skot.

Džimove oči omekšale samo na sekund. "Beki Milton, predvodnica navijačica iz gimnazije Kvejl u Indijanopolisu."

"Tvoja stara ljubav?" Tim otkinu novi komad rolnice i ubaci ga u usta.

"Tako nešto", reče Džim. "Ja sam bio drugi razred, ona maturantkinja. Čoveče, koje noge. Beki Milton." Izgovorio je to ime lagano, uživajući u sećanju kao u čaši skupog vina. "Mora da sam te godine išao na svaku utakmicu samo da bih gledao njen nastup u poluvremenu. Ekipa je bila truba, ali meni to nije bilo važno. Ona je bila boli glava."

"Pa?" reče Džordž.

Džim nastavi sneno: "Pa, kada su maturanti pravili žurku, ja sam tamo upao sa nekim drugovima. Pili smo pivo napolju, na parking, kada je Beki izletela sva u suzama. Ona i Čip Tomson, bek glavnog tima, žestoko su se posvađali. Beki je plakala i zamolila nas je da je povezemo kući. A pošto nisam bio glup, znao sam da je to moja velika prilika, pa sam se dobrovoljno javio. Odvezao sam je kući, ali

ona nije želela unutra - ne još. Rekla je da bi volela malo da se vozi okolo. Pa sam je vozio malo okolo, dlanovi su mi se znojili, usta sušila, i sve to. Konačno, rekla je da stanem. Onda me je pitala da li bih da se provučem sa njom na zadnje sedište."

"Nikada nam to nisi pričao!" reče Skot, malo ljut.

"Znam", reče Džim pa zastade. "Zato što sam uprskao stvar. Nisam imao pojma šta da radim. A bilo je očito da je želela nekoga ko zna te stvari. Ali odradio sam to. Nije bilo lepo, ali odradio sam."

"To ti je bilo prvi put?" upita Tim.

Džim klimnu glavom i otpi malo đumbirovog piva.

Skot se nakašlja. "I tako je sinoć neki droid koji izgleda kao Beki... Beki..."

"Milton."

"Neki droid udešen tako da izgleda kao Beki Milton došao je kod tebe i ti si sve to ponovo odradio."

"Tako je", reče Džim. "Samo što to nije bio tek tamo neki droid udešen da liči na nju. To jeste bila ona. Uključujući istu onu suknju, suze i reči, da više nikada ne želi da vidi Čipa Tomsona. Baš kao što sam to upamtio."

"I onda si je povalio?" upita Tim. "Razbio si je od tucanja u svom stanu?"

"Ne", reče Džim, iscerivši se. "Beki Milton je želela da se malo provoza."

Skot sačeka da svari to, a onda proguta knedlu.

Rod spusti pogled na brošuru. Baš kao i Skot i Tim. Džim se smešio kao mačor.

DA LI BISTE VOLELI DA STE TADA ZNALI ONO ŠTO ZNATE SADA?

Rodov stan je bio beo poput njegovog odeljka na poslu. Beli zidovi, beli nameštaj, čak i beli tepih. Jedino što je remetilo jednoličnost bile su slike ptica na zidovima.

Džim je tog popodneva napravio kopije brošure i jedna od njih je sada ležala na Rodovom belom kuhinjskom stolu. Dok je podgrevao večeru u mikrotalasnoj rerni, Rod je ponovo listao brošuru i razmišljao kako je njemu bilo prvi put - sa Tami Vilson, i o tome šta se sve desilo posle njegove apsolvantske večeri u koledžu. Za

trenutak se ponovo našao tamo, pod drvećem, sa mirisom borovih iglica i limuna u njenoj kosi.

A oni su mu se smejali!

Tada zapišta mikrotalasna. Piletina sa krompirima bila je spremna.

Posle večere, Rod ponovo pogleda brošuru.

"Ovo je glupo", reče sebi. "Ne znam sada bogzna koliko više nego onomad. Koliko sam ih imao od tada? Tri žene, svaku po jednom. Nisam baš neki Don Žuan." I osim toga, nije želeo da počinje sa droidima. Ako su dobri, Rod je znao da možeš da se navučeš na njih. Pitaj samo Skota. A to nije bilo ono što je želeo. Rod je želeo pravu ženu, nekoga sa kim bi mogao da razgovara - o knjigama, možda.

Rod je želeo kasirku iz kafeterije. Ali kako to da izvede?

Rod uzdahnu, pa zgužva brošuru u lopticu i baci je u korpu za otpatke. "Dva poena", reče. "Dva poena."

Rod natera sebe na osmeh. Već se osećao bolje. Doneo je odluku i sada je morao da je se drži.

I, osim toga, rekao je sebi, večeras je imao prvi 'pogodak' posle dužeg razdoblja.

A smeh se te noći više nije vratio.

"Nisam mogao da verujem", reče Skot. "Bio si u pravu."

Džim se osmehnu i posisa đumbirovo pivo kroz slamku. Tim je slušao s pažnjom. Rod je odgrizao zalogaj ćuretine na belom hlebu, sažvakao ga sedamnaest puta. Pre nego što je seo, Rod je uspeo da kaže "Zdravo" kasirki, ali to je bio sav razgovor koji je bio u stanju da izvede. Lice mu je još bilo crveno zbog tog susreta i u mislima je sam sebe šutirao u guzicu zbog cvikanja.

Džim izvuče slamku iz ustiju i okrenu se Skotu. "Naravno da sam bio u pravu za droide. Vas ne bih lagao, momci."

"Pričaj nam o tome", reče Tim. "Kakva je l' mislim, ta stvar l' bila? Je li bila dobra?"

Skot reče: "Kao prava. Nisam video nikakvu razliku."

Rod nastavi da žvaće. Želeo je da kaže Skotu kako on za to i nije bogzna kakav stručnjak. Ali onda se predomisli. Samo bi navalili

na njega, da ga zadirkuju zbog svih njegovih žena. A Rod za to nije bio raspoložen.

"Ime joj je bilo gospođa Votson", započe Skot. "Dvadeset šest godina, razvedena, građena k'o avion. Obavljao sam sitne poslove za nju kada sam bio u gimnaziji. Šišao travu, čistio oluke, prao kola. Takve stvari. I tako, jednog letnjeg dana sam joj šišao živicu..."

"Mogu da se kladim da jesi", isceri se Džim.

Skot namignu. "Šišao sam joj živicu, a ona je izišla i rekla da napravim pauzu. Pripremila mi je bokal limunade i rekla da uđem ako hoću da popijem čašu."

"Kladim se da si ušao", isceri se Tim.

"Nosila je top i neki beli šorc. I visoke potpetice. Crvene cipele sa visokim potpeticama."

"Ne. To ne verujem", reče Džim, glumeći nevericu. "To mi zvuči kao neko pismo iz Penthausa."

Skot diže tri prsta i reče: "Časna pionirska."

"Dobro, verujem ti", reče Džim brzo. "Nastavi."

"Nema tu još mnogo šta da se priča. Dok sam se snašao, sedela mi je u krilu, a njene grudi bile su mi stisnute uz lice. Smesta mi se digao. Za tili čas smo se valjali po podu." Skot začuta, ubaci kolačić u usta.

"I, šta se desilo sinoć?" upita Tim. "Ista stvar?"

Skot proguta. "Pa, i da i ne."

"Kako to misliš, i da i ne?" upita Džim.

"Bila je to pljunuta gospođa Votson", reče Skot, "ali ovog puta smo jedno drugome uradili šezdesetdevetku, a onda sam je kresnuo zguza."

Tim pljesnu dlanom po stolu, a escajg poskoči. "Ma nemoj mi reći!"

"Časna pionirska", reče Skot i podiže tri prsta.

Svi se nasmejaše. Rod se na silu isceri.

Konačno, Rod progovori: "Ali ta tvoja gospođa Votson. Je li to zaista bila ona?"

Skot spoji vrhove prstiju, dramatično ispusti dah. "Da ti kažem. Došla je na vrata odevena upravo onako kako je se sećam." Zastade. "I nosila je bokal ledeno hladne limunade."

Tim tiho jeknu. Džim i Skot se zgladaše i osmehnuše.

Te noći, negde na pola večere koja se sastojala od piletine i krompira iz mikrotalasne, Rod spusti viljušku i priđe korpi za otpatke. Preturao je nekoliko sekundi po njoj, a onda pronađe brošuru.

Izvadi je i razvi. Rod poravna rukom nabore, pa je tako izravnanu spusti na sto, postavivši po jednu praznu činiju umesto tega na svaki kraj. Sede i iseče sebi komadić piletine, pa poče da ga žvaće sedamnaest puta. Rod pogleda brošuru, pomisli na Tami Vilson i nastavi da žvaće.

Te noći nosila je belu haljinu, porubljenu čipkom. Rod se sećao da ju je držao za ruku. Taj osećaj bio je divan. Izišli su i svež prolećni vazduh bio je pun vlage. Nebo je bilo pregršt treperavih dijamanta na crnom somotu. Rod je bio pripit. Tami još više od njega. Neko je začinio punč alkoholom. Znoj je curkao niz Rodov vrat dok ga je ona vodila ne jedno mesto iza fudbalskog terena. Tamo je bio mali borik, sa mekim tepihom suvih iglica. Seli su...

I počeo je smeh!

Tada zazvoni telefon.

Rod proguta komadić piletine. Kao da je progutao pilulu. On pritisnu dugme na telefonu i uključi monitor. Mama i tata su mu se osmehivali iz Sietla.

"Srećan ti rođendan. Srećan ti rođendan. Srećan ti rođendan, dragi Rodni. Srećan ti rođendan."

Mama podiže sveću i tata dunu i ugasi je. Izgledali su mnogo starije. Ali ako su oni bili stari, šta on da kaže?

"Srećan rođendan, sine", reče tata s osmehom.

Rod spusti viljušku. "Ali to je tek sutra."

"Odlučili smo da ti se javimo dan ranije", reče mama. "Želeli smo da budemo prvi. A osim toga, sutra je petak, pa ćeš uveče izići s nekom devojkom." Ona zastade. "Zar ne?"

Rod brzo odgovori. "Aha, tako je, mama. Izići ću s nekom devojkom."

"Ko je ona?" reče mama.

Rod pogleda brošuru. "Jedna sa kojom sam... jedna sa kojom radim."

"Baš dobro", reče mama. "Imaćete nešto zajedničko."

Onda su deset minuta pričali o uobičajenim stvarima: kako mu je na poslu, o izlascima sa devojkama, i kako mu je na poslu. Kada

se razgovor približio kraju, tata se najednom uzmuvaio.

"Oh, umalo da zaboravim", reče on. "Brzo. Koji ti je broj PakFaksa?"

Rod mu reče.

Tata pritisnu nekoliko tastera u Sietlu i pet sekundi kasnije, upali se svetlo kraj Rodovog telefona. On pruži ruku i otvori odeljak za isporuke. Unutra se nalazio CD sa Pticama, još u celofanu.

"To ti je od Čika Harija", reče tata.

Rod je zurio u imena glumaca i video svoje ime kraj imena Tipi Hedren.

"Zahvalite Čika Hariju u moje ime", reče Rod.

"Hoćemo", reče tata. "Još jednom, srećan rođendan, sine."

Tada ekran pisnu i zacrni se.

U petak, za ručkom, kasirke nije bilo i Rod je osetio kako mu srce tone kao brod. Zamenio ju je droid, koji je ličio na sadističku učiteljicu iz nekog romana iz devetnaestog veka. Ona l' to l' nije odgovorilo kada je Rod upitao gde je druga kasirka. Samo je odrecitovalo cenu njegove ćuretine na belom hlebu i jabukovog sosa, a onda otkucalo iznos na kasi.

Za stolom, došao je red na Tima. Njegova priča bila je najbolja od svih. Rod je odgrizao zalogaj sendviča, sažvakao sedamnaest puta i saslušao.

"Uvek mi je bilo nekako neprijatno da to priznam, ali prvi put sam se kresnuo sa Lindom."

Džim diže obrvu. "Sa svojom ženom?"

"Aha", reče Skot. "Ne sa tom debelom kravom. Nipošto."

"Istina je", reče Tim. "Ali ta debela krava nekada je bila najbolja riba u gimnaziji. Da ste je samo videli na gredi u gimnastičkoj sali. Noge kao klešta, sise kao zrele dinje.

"Zvučiš kao neki jevtini pesnik." Džim srknu kroz slamku i mehurići vazduha zagrgotaše mu na dnu čaše.

"Ali to jeste bila prava poezija", reče Tim. "Bar prvih nekoliko godina. I tada, prvi put. Auh! Posle škole. Vežbala je u sali, a ja sam se vratio iz teretane, gde sam pokušavao da napumpam malo mišiće da me ne bi toliko gurali po košarkaškom terenu. Bilo je kasno. Izgleda da tamo nije bilo nikoga osim noćnog čuvara. A on je ribao hodnik."

"Dok si ti ribao Lindu." Skot zaskiča kao prase na sopstvenu šalu.

"Pa, da." Tim gotovo pocrvene. "U tome i jeste stvar. Izišli smo neobavezno, jednom ili dvaput. Ali nije bilo ničeg osim poljupca za laku noć. Izlazila je sa drugim momcima, ali ja sam čuo da nijedan nije stigao ništa dalje od mene. I tako sam tog dana seo na klupicu, sa peškirom oko vrata, da gledam njenu vežbu. Bila je dobra, jako dobra. Posle je došla i sela kraj mene. Proćaskali smo. A onda, pošto smo oboje bili znojavi i vrući, našalio sam se da ću se ja istuširati u ženskoj svlačionici, a ona u muškoj - pošto nema nikoga u blizini. Ali ona je tada rekla: 'Zašto se ne bismo istuširali zajedno?'"

"Neee", reče Džim. Slamka mu ispade iz usta.

Tim se osmehnu. "Pocrvenela je čim je to rekla. I video sam da ju je ta zamisao uzbudila koliko i mene. Pa sam je uzeo za ruku i poveo u svlačionicu.

"U koju?" upita Rod. I on je hteo da učestvuje u razgovoru.

"U mušku, naravno. Nisam želeo da me neka devojčica vidi golog."

"Zabavno", reče Džim. "A sinoć? Isto tako?"

"Uzeo sam sobu na Istočnoj Strani. Onda je Linda" - Tim prstima označi navodnike u vazduhu - "došla na vrata i izgledala je kao pre osamnaest godina. Nosila je gimnastičarski triko. Telo joj je bilo znojavo. A u ruci je držala parče sapuna."

"Auh", reče Skot.

Rod pogleda na sat. Bilo je 12:23. On je bio rođen u 12:18.

Rod je sada imao četrdeset godina.

Rodov beli stan večeras je izgledao naročito sterilno. Niko na poslu nije ni pomenuo njegov rođendan, i zbog toga je u stomaku imao jamu veličine supene činije. Rod je na trenutak zurio u slike ptica na zidu, a onda prišao frižideru. U zamrzivaču je ostao samo još jedan paketić piletine sa krompirom. Ali sutra je subota, pa će ujutro da ode u nabavku - baš kao i prošle subote. I subote pre nje. I subote pre toga...

Rod stavi paketić u mikrotalasnu, podesi na mlako i postavi tajmer tako da greje dugo (još nije bio gladan), pa pritisnu dugme za aktiviranje. Onda uđe u dnevnu sobu i stavi Ptice da mu prave

društvo. Rod je gledao sve dok nije primetio Hičkoka kako šeta one smešne pse, a onda mu je pažnja popustila. Pogledao je sobu oko sebe.

I ugledao koverat.

Stajao je na stočiću kraj prozora. Bio je to običan beli koverat na kom je neko crnim mastilom napisao 'Rod'. Rod nije gubio vreme, već ga je pažljivo otvorio, povukavši noktom pravu liniju kroz hartiju na mestu gde je bila savijena. Izvukao je čestitku. Na njoj se osmehivao neki debeljko sa parčetom pice u ustima i rukom oko pozamašne plavuše. Natpis je glasio: Srećan 39. rođendan! Rod otvori čestitku. Tamo je pisalo: Opet! Potpisali su je momci: Džim, Skot i Tim.

To izmami osmeh na Rodovom licu. Ali ispod njihovih potpisa nalazio se postskriptum: Uživaj u svom 'Prvom putu.' Uz komplimente stola za ručak broj 16.

Rod stavi prazan koverat na sto, a onda vide da je u njemu još nešto. Uze koverat i okrenu ga naopako. Napolje ispade njegova moždana kartica.

"Otkud..." Rod uze novčanik i otvori ga. Njegove moždane kartice tamo nije bilo. Kartica u kovertu pripadala je njemu.

"Otkud..." Tada se Rod seti laboratorijskog eksperimenta u 14:30, u hiperčistoj sobi. Ostavio je novčanik i odelo u svlačionici. Zar se Skot nije muvao tamo bez ikakvog razloga?

Naravno.

Rod pogleda video ekran. Rod Tejlor, njegov imenjaka, flertovao je sa Tipi Hedren. A to mu izmami misli o Tami Vilson. Da li bi i on flertovao sa njom? Za koji tren, ogłosiće se zvono na vratima i ona - ili savršeni droid koji izgleda kao dvadesetjednogodišnja Tami - stajaće na vratima. Hoće li ona - to - nositi istu belu haljinu? Hoće li biti malo pripita od vina?

Mikrotalasna zapišta. Ali Rod pusti da se piletina i krompiri ohlade. Još jednom, mislio je na tu noć.

Otrčali su do borika kraj atletske staze. Mesec je bio pun te noći i obasjavao je drveće i travu srebrnim svetlom. "Kao u nekom filmu Volta Diznija", seti se Rod da je rekao. A Tami je dodala: "Baš romantično."

Seli su na meke iglice, snažan miris mu je ispunio glavu, obamro je od njega, kao da je popužio opijum.

Poljubili su se i usne su joj imale ukus crnog vina. Kikotala se dok je petljala oko dugmeta na Rodovoj košulji. Osetio je da mu se kruti dok je posezao iza nje i pokušavao da joj otkopča prsluče.

"Evo", reče ona. "Da ti pomognem oko toga." Dugačka crna kosa pala joj je na oči kada je spustila pogled na grudi i raskopčala prsluče. "Otvara se spreda." Osmehnula se.

Njene cipele bile su sledeće, pa njegove pantalone, koje su završile u gomili kraj borovog korena u obliku slova S, povrh njenih gaćica. Skinula mu je naočari.

Sve je tako savršeno, setio se da je pomislio. Nije moglo biti savršenije. Koža joj je mirisala na sapun, a kosa na šampon sa aromom limuna. Ušao je u nju i ona je zastenjala. Setio se da je pomislio da će istog trena svršiti, pa je pokušao da se tome odupre. Mislio je na bezbol, na laboratorijske testove. Želeo je da i on nju zadovolji.

A onda smeh. Podrugljivi smeh!

Rod je osetio njihove oči na potiljku. Zamislio je njihova lica iza sebe, kako zure u njegovu belu guzicu koja bledunjava sija na mesečini. Je li neko od njih imao kameru? Ili još gore, kamkorder?

I Ros najednom više nije morao da brine hoće li prebrzo svršiti. Smesta je splasnulo u njoj. Prestao je sa udarima, ali Tami je i dalje mešala kukovima.

Onda prestade. "Rod? Šta je bilo?"

I dalje su se smejali.

"Rod? Da li ti je dobro?"

On je pogleda i srce ga zabole. Nije želeo da ispadne ovako. Ali nije imao nikakvog izbora.

"Ne mogu to da uradim... ne mogu da vodim ljubav dok su oni tu."

"Ko?"

"Mora da su nas pratili sa igranke. Žao mi je. Baš smešno, momci. Baš smešno." Rod je izgovorio poslednje reči glasnije od ostalih.

Tami ukloni uvojak kose sa zelenih očiju. "Šta to pričaš, Rod?"

On skliznu iz nje i prevrnu se na leđa. "Hoćeš da kažeš da ne možeš da ih čuješ kako nam se smeju?"

"Rod. Niko nam se ne smeje. Sami smo ovde."

Rod je začkiljio u mrak, a onda zapipao po borovim iglicama sve dok nije pronašao naočari. Borovi su na mesečini ličili na srebrne statue. U daljini je video svetla žurke. Odjek nekoliko glasova čuo se sa velike udaljenosti.

Rod se okrenu. Tami je bila u pravu: bili su sami.

Tami nastavi: "Pa, tu nema nikoga osim nas..."

Rod ponovo pogleda levo, pa desno.

"...osim nas i onih ptica."

Rod diže pogled. Desetak kosova sedelo je na grani.

Onda su počeli da se smeju.

Smeh prekinu zvonjava na vratima. Rod se trže kao da se probudio iz sna. Priđe vratima, omamljen, uzdrman. Glava ga je bolela, a usta su mu bila suva. Na ekranu, jato kosova okupljalo se na penjalicama.

Rod otvori vrata.

A unutra uđe Čika Hari.

Imao je radni kombinezom sa mrljama od farbe. Guste crne malje rasle su mu kao krzno na nadlanicama. Izgledao je baš kao pre trideset pet godina.

Hari zastade kada vide da je u toku film. Nakašlja se; dah mu je zaudarao na pivo.

"E, Rodni", reče stric Hari. "Baš pažljivo od tebe. Vidim da si pustio našu pesmu."

Hari se nasmeja i ptice na ekranu poleteše. Deca vrisnuše i dadoše se u panično bekstvo iz školske zgrade.

Rodni ustuknu za korak unazad i otvori usta da vrisne, ali nije mogao načini nikakav zvuk.

Nije imao gde da beži. Nije imao gde da beži.

Endru Vajner

PROMENE

"Pa?" upita Sajks.

Traka je došla do polovine. Djuk nije rekao ni reč otkad je počela. Sada je digao pogled, slegnuo ramenima. "To sam i očekivao."

"Ali ti se ne dopada."

"Nigde ne piše da mora da mi se dopada."

Poče nova pesma, možda najbolja koju je Djuk napisao posle mnogo godina. Sajks ju je namrtvo ugušio, baš kao i ostale.

"Ovo je novi zvuk, Roberte", reče Sajks. "Sa starim zvucima je gotovo. Došao im je kraj."

"Tako su mi rekli."

Djuk ustade. Na trenutak se prazno zapilji u zidove Sajksove kancelarije. Bili su obloženi zlatnim i platinastim diskovima, nagradama 'Gremi' i nagradama za Producenta godine.

"Mislim da mi je dosta", reče on.

"Zahvaljivaćeš mi", reče Sajks, "kada te ovaj disk bude vratio na top-liste."

"Nikad ti neću zahvaljivati."

Fil Maslo je pozvao kada se Djuk spremio da pođe na prijem.

"Prošlo je dosta vremena", reče Maslo.

"Previše", reče Djuk. Premalo, pomisli.

Djuk i Maslo su se odavno poznavali, još iz vremena kada su obojica bili mladi folkeri koji su životarili u Vilidžu i jahali na Dilanovom talasu. Svirali su zajedno, opijali se zajedno, birali žene zajedno. Ali putevi su im se odavno razišli.

Dok se Djuk upustio u rok, Maslo je ostao čistunac. I dalje je svirao u malim klubovima, snimao za male etikete, nosio ideale na rukavu. Maslo je u mnogo čemu bio prekoračnik za ono u šta se Djuk pretvorio.

"Planiramo jedno veče", reče mu Maslo, "marš za mir."

Govorkalo se o ratu. Organizacija Američkih Država dala je poslednje upozorenje brazilskoj hunti. Podrazumevalo se da će SAD biti kopljanici kontinentalne policijske akcije.

"Svi će biti tamo", reče Maslo, "Cela stara ekipa."

Baš kao u stara vremena. Maslo je bio suviše kul da to izričito kaže. Ali svejedno će uživati u očajničkoj nostalgiji svega toga.

Na Djukovo olakšanje, datumi su bili u neskladu. "Žao mi je. Biću na turneji."

"Zar ne možeš da uzmeš slobodno večer?" upita Maslo.

"Ne smem da razočaram obožavaoce."

"Misliš, ne možeš da se odrekneš love. Ne znam zbog čega se uopšte trudim da te zovem. Nikada se ne podmećeš."

"Podmetnuo sam se za tvoje seljake, zar ne? I za izbeglice koje su umakle Kastru, za nikaragvanske ratne veterane..."

"Neko vreme već nisi", reče Maslo. "Dugo."

U poslednje vreme, Djuk je izbegavao dobrotvorne koncerte. Previše su ga uzeli na zub. Najpre, hapšenje zbog droge. Bio je čist skoro godinu dana, ali svejedno su pronašli tragove, a tragovi su im jedino i bili potrebni. To se još povlačilo po sudovima.

A onda su mu poslali poreskog revizora.

Možda je to bila slučajnost, ali on nije tako mislio. Slične stvari dešavale su se u čitavoj zajednici zabavljača.

"Trpim veliki pritisak, File. Poresko mi je još za vratom."

"Poresko?" Maslo se zacereka. "Šta ti to imaš da kriješ od poreskog?"

Mnogo, pomisli Djuk. Sumnjive poreske olakšice, of-šor depozite, pretpostavljeno umanjenje prihoda, sve ono što je krenulo kako ne treba kada nije dovoljno pazio. Milioni u neplaćenim porezima ako IRS zaista bude insistirao, milioni koji su mu davno već skliznuli kroz prste. Ali on nije mogao da očekuje da Maslo saoseća sa njim. "Nije važno", reče. "Ako hoće da te srede, srediće te."

"Ranije ne bi dozvolio da te zaplaše."

I to je bilo tačno. Ali ranije je mogao manje da izgubi.

"Žao mi je", reče. "Možda sledeći put."

Cilj prijema bila je promocija njegove predstojeće turneje, koja će opet promovisati ploču koju je mrzeo. Ali on će odraditi to, baš kao što je odrađivao sve do sada. Ovih dana je sve više osećao da prolazi kroz sopstveni život kao mesečar.

Kada je njegova kompanija predložila Sajksa kao producenta, isprva je odbio.

"Čuo sam šta on radi", rekao je svom menadžeru. "To meni neće uraditi."

"Kako god kažeš", rekao je njegov menadžer. "Možeš da snimiš po svome. Svejedno će to objaviti. Ali će pokopati ploču."

"Kao i poslednje dve."

"Izgubili su veru u tebe, Roberte. Više ne mogu da prodaju tvoju muziku. Ali Sajks je sada veoma na ceni. Misle da bi on mogao da ti donese preokret. I spremni su da potroše ozbiljne pare za to. Reklame, podrška turneji, sve ostalo."

Pre nekoliko godina, Djuk bi rekao kompaniji koja izdaje ploče šta može da radi sa svojim vrhunskim evrosint-producentom i ozbiljnoj podršci za turneju. Ali u tim danima, njegov ego bio je daleko veći: kao i prodaja njegovih ploča, kao i njegova neto-vrednost. Pristao je.

Tokom vožnje taksijem na prijem, pustili su jednu staru Djukovu antiratnu pesmu na radiju. Trebalo mu je pola strofe da je prepozna. Nije osećao nikakvu vezu sa pevačem. Pevačev glas goreo je gnevom, kao da ovaj veruje u ono što peva. Ali Djuk je znao da je u pitanju imitacija.

Čak ni tada uopšte nije znao da li je ono što peva istina, da li veruje u to. Naprosto je upijao sve to, sve što se dešavalo oko njega: gnev zbog beskrajnog rata, strah i mržnju prema vlastina, marševe i proteste, pesme koje su drugi ljudi pevali i način na koji su ih pevali, ritmove ulice i ritmove na radiju. Upijao je sve to kao nekakav sunder. A onda je ponovo istiskivao iz sebe, u tim pesmama koje su zvučale tako istinito i tako dobro.

A možda pesme i jesu bile istinite. Ako ništa drugo, istinite za svoje vreme.

Nekada, Djuk je smatrao da je sam uspeo, da je gospodar svoje sudbine. Ego mu se nadimao sve dok nije zapretio da proguta svet.

Tek mnogo kasnije, shvatio je da je uprkos svoj energiji, daru i ambiciji, uprkos hrabrosti i drskosti, bio puki instrument svog vremena.

Sada je vreme prošlo kraj njega. Ali on je mogao da živi sa tim saznanjem. Ili je tako bar voleo da veruje. "Igraš kartama koje ti podele", govorio bi, gajeći filozofski stav koji mu još nije sasvim legao.

Sada su njegove podeljene karte bili Sajks, turneja, konferencija za štampu. I Marta Nova.

"Ko je, do đavola", pitao je Djuk kada je čuo ime svoje nove predgrupe, "Marta Nova?"

Njegova kompanija poslala je gomilu isečaka i sirovu verziju njenog predstojećeg albuma.

Isecci su bili uglavnom iz ezoteričnih časopisa i tekstualnih servisa koji su oglašavale kristale moći i holograme Lica Na Marsu. Bili su neobuzdani i puni oduševljenja, opisivali su Martu Novu kao neki savremeni spoj Jovanke Orleanke, Nostradamusa, Boba Dilana i Lori Anderson.

Pojavila se niotkuda, ili iz najbližeg ekvivalenta, nekog zabačenog šumskog kanadskog grada sa neizgovorljivim imenom. Na fotografijama je izgledala kao isprazna plavuša, mada je imala nešto neobično upućeno u očima.

Njegova kompanija objavila je taj neverovatan spoj. Želeli su da izvuku Martu Novu iz geta nju-ejdz muzike. Nadali su se da će ona naskočiti na peševe njegovog kaputa i tako stići do šire rok publike.

Pustio je njenu traku sa strepnjom. Bio je to demo-snimak 'Geinih pesama', albuma koji će se ubrzo vinuti na top-liste bez ikakve pomoći s njegove strane.

Djuk nije znao da će biti tako. Sam Bog zna da on nije bio stručnjak za top-liste. Ali svejedno je shvatio da je ona nešto izuzetno.

Sreli su se na konferenciji za štampu.

"Imala sam tvoj poster na zidu kada mi je bilo petnaest godina", rekla mu je. "Mislila sam da si sjajan. I dalje to mislim. Zato sam jedva dočekala priliku za ovu turneju."

Njen menadžer, Ejb Levit, stajao je kraj nje tokom razgovora i mrštio se. Pošto je sada Martina ploča i sama postigla uspeh, Levit nije bio zadovoljan što će njegova klijentkinja nastupati umesto Djukove predgrupe. Pokušao je da ponovo pregovara, zahtevajući udeo od prodatih ulaznica, ali Djukovi menadžeri su bili nepopustljivi.

"Marta", reče Levit, povukavši Martu za rukav. "Tip iz 'Posta' čeka."

Marta stisnu Djuku šaku. "Stvarno se radujem ovome", reče. "Kao da mi se ostvario san."

Dopao mu se način na koji nije strepela od toga da izgovori nešto tako otrcano: Kao da mi se ostvario san. Naravno, uprkos toj pozi, još je bila vrlo mlada. Samo nekoliko godina starija od njegove kćerke, koju će potražiti kada turneja stigne do Vašingtona, ukoliko bude prikupio dovoljno hrabrosti.

Na stadionu, Djuk je zatekao članove svog benda kako sede u krugu i gledaju široki ekran u baru. Bombarderi su uzletali.

"Je li počelo?"

Rosko, basista, klimnu glavom. "Ćao, Brazil", reče on, predviđajući sutrašnje naslove u novinama.

"Hriste", reče Djuk. "Ponovo."

Stajao je za trenutak i zurio u vesti o najnovijem ratu. Bio je zbog toga nervozan, uzbuđen, zgađen, tužan. Odvratio je pogled. "Ipak moramo da odradimo nastup", reče.

"Ali možda nećemo imati publiku", isceri se Rosko, pokazavši procep među zubima. "Teško je konkurisati ratu." Rosko je već bio komotno pijan. Ali Djuk je znao da ga to neće sprečiti da drži ritam.

Rosko je uživao u neuspehu, porazu, razočaranju, kako svom, tako i tuđem. Video je mnogo i jednog i drugog. Bio je u bendu koji se popeo na vrhove svetskih top-lista, i u još jednom koji je bio slavan u Evropi. Sada je bio srećan što ima i ovakvu tezgu.

Rosko bi se oduševio da započne turneju svirkom u praznoj dvorani. "Ovaj posao je na umoru", govorio bi im, iznova i iznova. A Rosko je bio na umoru zajedno s njim. Za šankom, dok je kašljao krv i pio, razmetao se upozorenjima svog lekara. Još jedna godina, maksimum, ako nastavi ovako. A naravno da hoće.

Jednom, sa oklevanjem, Djuk je predložio da povede Roska na sastanak njegove grupe za oporavak. Rosko se, naravno, podrugnuo. "Ja svoju višu silu", rekao je, "crpim pravo iz boce."

Djuk nije navaljivao. Pre nekoliko godina, i sam bi možda rekao nešto slično. Čak ni sada, iako mu je grupa toliko pomogla da se pročisti, nije vario retoriku osim kao metaforu.

I nije mogao sebe da natera da osuđuje Roska. Nije se više drogirao i jedva da je pio, ali nije drugima branio pravo da koriste ono što im treba. On je u svoje doba koristio mnogo toga, i od svega naučio ponešto. Ako je sada bio čist, to je bilo samo zato što više nije mogao da se nosi sa drugim načinima življenja.

"Imaćemo publiku", reče on. "Ne brini za to."

Video ih je dok je vozio prema stadionu, hiljade klinaca u redovima, satima pre početka. Trebalo je da bude zadovoljan, ali je, zapravo, bio uznemiren. Ovo nije bila gomila koju je obično privlačio. Njegovi obožavaoci bili su stariji, čupaviji. Mnogi od ovih klinaca tek što su postali tinejdžeri. Zapravo, deca.

Martina deca.

Neprijatno, ukoliko je u pravu. Neprijatno da predgrupa privuče više posetilaca. Ali to je verovatno bilo tačno. Martin album je sada stajao na vrhovima top-lista dok je njegov tavorio negde pri dnu. Štaviše, prodavao se još gore od prethodnih.

"Došli su da vide leteću kaluđericu", reče Rosko. "Došli su po blagoslov pre nego što ih regrutuju."

Djuk potisnu kez. Marta jeste imala nešto od svetice u sebi. Makar izdaleka. Tako bleđa, tako plava, tako ne sasvim prisutna.

"Marta je o-kej, kad je jednom upoznaš."

Nadao se da će je bolje upoznati.

Neki novinar iz TajmNeta čekao je da ga intervjuše u svlačionici. Ali novinar nije želeo da razgovaraju o Djuku. Posle nekoliko površnih pitanja, krenuo je na ono što ga je, zapravo, zanimalo.

"Mislite da je tačno ono što pričaju za Martu Novu?"

"Ne znam. Šta to pričaju"

"Da može da vidi budućnost."

Djuk iznenađeno trepnu. Sada, kada je razmislio o tome, u člancima koje je prelistao pisalo je nešto o Martinoj navodnoj vidovitosti. Ali on nije to primio ništa ozbiljnije nego oglase za kalendare Majanske Apokalipse i softverski Ji Đing.

"Mislim da je Marta veoma nadarena. Ali ne toliko."

"Kažu da je predskazala rat."

"Ko? Ko to kaže?"

"Njeni obožavaoci. Izgleda da je sve to iznela na svom poslednjem albumu."

Djuk odmahnu s nestrpljenjem. "Nećete mi valjda reći da verujete u to?"

"Dobro je za tiraž."

Djuk protrlja oči. Već je bio iscrpljen, kao da predviđa sledeća dva naporna meseca na putu. Nekada ga je mogućnost turneje ispunjavala energijom. A ono što nije dolazilo prirodno, uvek se moglo izazvati veštački.

"Zašto gubite vreme na ta sranja? Zašto ne govorite o muzici? Njena muzika je stvarno lepa."

"Marta Nova je", reče novinar, "daleko više od puke muzike."

Iza bine, Djuk je posmatrao Martin nastup.

Bilo je, pomislio je, nečega u mladoj plavuši odevenoj u dugačku belu haljinu, sa nezemaljskim glasom koji je bio gotovo ozidan gomilama sintisajzera, ali je ipak nekako jezdio iznad njih, bojio kristalne slike jednog sveta kome dolazi kraj i drugog čiji se osvit priprema. Nečeg neodredljivog, a opet izuzetnog.

Dok je Marta pevala, i sama arena je izgledala preobraženo, postala je delom crkva, delom karneval. Kao da je polje energije pulsiralo sa bine, obavijalo publiku, uvlačilo je u njen nastup. Klinci su se smejali, plakali, pevali, igrali, sedeli u napregnutoj pažnji, grlili one kraj sebe.

Imala je magiju, pomislio je, baš kao što je nekada imao on. Mada je njena bila daleko snažnija.

Primetio je da Ejb Levit stoji kraj njega, naizgled podjednako opčinjen.

"Divna je", reče on.

Levitovo lice se smrknu. "Možeš da se kladiš u šta hoćeš da je divna. Trebalo bi da se pokloniš i poljubiš jebenu binu na kojoj stoji."

Marta je sada privodila nastup kraju. "Čeka vas sada nešto sjajno", saopštila je gomili, dok su je molili za još. "Prilika da vidite živu legendu, fenomenalnog Roberta Djuka."

Djuk se zapita kada je to postao živa legenda. Verovatno u nekom trenutku pošto su ploče prestale da mu se prodaju.

Vesti o ratu bile su na radio-alarmu kada su se vratili u njegovu hotelsku sobu posle koncerta. OAD-ove trupe su tvrdile da kontrolišu ključne instalacije u Braziliji.

"Hoće li tome ikad doći kraj?" upitao je on i isključio radio.

"Oh, da", reče Marta. "Jednog dana će doći kraj. Svim ratovima će doći kraj." Glas joj je bio tih, snen.

"Možda za hiljadu godina."

"Neće trebati toliko. Mnogo manje dok svi ratovi ne prestanu. Dok sve ne prestane."

"Prestane?" On se namršti. "Kako to misliš, prestane?"

Ona odmahnu, kao da želi rukama da obuhvati hotelsku sobu, grad oko nje. "Sve ovo. Ovaj način života. Toga više neće biti. Sve će se promeniti."

"Tek tako?" On pucnu prstima. "Najednom, neki bolji svet."

"Možda bolji. Nadam se, bolji."

"Ti si sanjar, Marta."

"Oh, da. Jesam."

Nije mogao da ne primeti da prilično zvuči kao njegova kćerka.

"Ljubav i mir", reče on. "Već smo to pokušali."

"Tada je počela promena. Ubrzo ćemo je dovršiti."

On kratko odmahnu glavom. "Nadam se da si u pravu."

Nekada bi se rugao njenoj naivnosti, dao sve od sebe da napravi budalu od nje. Nekada se tako ponašao prema većini ljudi, naročito prema onima koji su mu se nekako zamerili. A Marta mu se, koliko god nenamerno, itekako zamerila.

Bolje da svira u praznim dvoranama nego da gleda kako publika izlazi pre nego što on uopšte počne da svira. A verovatno je imao sreće što ih je toliko ostajalo, bilo iz ućtivosti, bilo iz puke inercije. Preostali su mu tapšali po dužnosti, čak su ga zvali i na ritualni bis.

Ali to nije bila njegova raja. U dvorani nije bilo energije. Zvučao je šuplje čak i samom sebi.

"Poslednja igra", rekao je svom bendu kada ih je pozvao da se uvežbaju za turneju. Sa zemljom u ovakvom stanju, sa problemima u toliko gradova, sa neredima, štrajkovima i policijskim časom koji je čas uvođen, čas ukidan, svi su shvatali da bi ovo mogla biti jedna o poslednjih velikih turneja. "Poslednja prilika da zaigramo."

Ali sada se činilo da neće imati čak ni toliko. Ušetao je kao mesečar pravo u katastrofu.

Ranije, besneo bi zbog te situacije. Krivio bi menadžera, promotera, kompaniju, radio-programe. A bes bi iskalio na Marti.

Ali nekako nije mogao da se naljuti na Martu, pa čak ni da joj zavidi zbog uspeha. Bilo mu je samo neprijatno, a njoj je očito bilo neprijatno zbog njega. Posle koncerta, trudila se iz petnih žila da bude pažljiva, da mu pruži podršku, divljenje. A kada je pitao hoće li u njegovu hotelsku sobu sa njim, spremno je pristala.

Pitao se sada, dok je sedela kraj njega na krevetu, da li se to ona sprema da ga pojebe iz sažaljenja. Ali bilo je to pitanje na kome nije mnogo navaljivao.

Djuk je zatekao Roska kako sedi u aerodromskom baru, nad odštampanim tekstom iz Svetskog istraživača, i trese se od smeha.

"Šta je toliko smešno?"

"Zemljotres", reče Rosko. "Naša Lejdi Madona priziva zemljotres u San Francisku. Kao i veliki požar u Sietlu. A dobri su izgledi i da Atlantida izroni za koji dan."

"To je rekla?"

"U svojim pesmama", reče Rosko. "Kako to obrazlažu tri vodeća tumača Marte Nove."

"Da se zaprepastiš", reče Djuk. "Da se zaprepastiš u šta sve ljudi neće poverovati."

"Zaprepašćujuća halabuka", reče Rosko. "U stvari, dragocena. Hoću da kažeš, kako da pariraš takvom reklamnom triku?"

"Nikako", reče Djuk. "Tome se ne parira."

Levit je čitao isti članak u avionu. Radosno se osmehivao.

Djuk sede kraj njega. "Zašto ne zaustaviš to sranje pre nego što ne postane prekasno?"

"Da zaustavim?" ponovi Levit njegove reči. "Zašto bih to radio? Činim sve što mogu da podržim takve stvari. To samo doprinosi mistici. Marta Nova, prorok novog doba za čovečanstvo. Takav publicitet ne može da se kupi."

"A šta će biti kada Atlantida ne izroni iz mora?"

"Ko će se uopšte sećati pojedinosti?" reče Levit. "Svi će se sećati samo mistike."

"Nije ni čudo što je ovaj posao na umoru. Kad ga vode ljudi kao što si ti."

"Grešiš, Djuk", reče Levit. "Ti si taj koji je na umoru. Svake noći sve više. Za čoveka takvih kapaciteta nema gore kazne. Koliko ćeš još moći da trpiš poniženja?"

"Ne znam", reče Djuk. "Zaista ne znam."

Njegova kćerka, Lilit, došla je da ga poseti posle koncerta u Vašingtonu. Živela je u blizini, u jednoj komuni u Zapadnoj Virdžiniji. Sredio je da Lilit i njeni prijatelji dobiju karte - ona ih je nazivala svojom porodicom.

Možda joj oni sada i jesu bili porodica. Nadao se da je to srećnija porodica od one u kojoj je rasla. Ali kada je jedini put posetio njen novi dom, dok je stajao u blatu okružen raskokodakanim pilićima i dečjom vriskom, zagledan u vetrenjače, satelitske antene, straćare od lima i biosfere, uz neprekidno brundanje nju-ejdz 'muzike' unaokolo, osećao se kao da je pao s Marsa.

Bio je to nekakav kult, Lilitina nova porodica, neka vrsta tehnohipi kulta religijskog preživljavanja. Čekali su, rekla mu je, da svetu dođe kraj. A onda novi početak. U međuvremenu, pripremali su se za promene koje će nastupiti.

Bolje da bude, pokušavao je da kaže sebi, kultista nego narkomanka ili poluprofesionalna kurva. Bolje živa kćerka sa kojom nemaš o čemu da razgovaraš nego mrtva sa kojom ne možeš ni da progovoriš. Ali to nekako i nije bilo mnogo bolje.

"Sjajan koncert, tata", reče Lilit i poljubi ga u obraz.

Zabrinula ga je njena nova učtivost. Gotovo ga je nagnala da poželi stare dane, kada je provodila noći na Stripu i gledala metal-

bendove, kada je dolazila kući samo da se presvuče i nazove ga beznadežnim dinosaurusom. U to doba makar je bila iskrena prema njemu.

"Da li ti se javlja majka?" upita on.

"Javila mi se pre par nedelja iz Pariza. Dobro je zvučala. Bila je usred nekog žešćeg šopinga."

Pitao se, ponekad, kako je mogao da toliko pogreši i oženi se Žanin. I kako su mogli da tu grešku dodatno uslože napravivši Lilit. Bilo je to u razdoblju njegovog života kada je lako pravio greške.

Lilit je sa sobom dovela nekog prijatelja, štrkljastog mladića koga je predstavila kao Džada. "Hvala na pozivu, gospodine Djuk", reče on. "Bilo je sjajno. Moji roditelji stalno su puštali vaše ploče. Ima da odlepe kada im budem pričao o ovome."

"A kako vam se dopala Marta?"

Lice mu se ozari. "Oh, ona je fenomenalna. Slušamo je već godinama. Kad nam je Lilit rekla da ima karte..." Začutao je pred upozoravajućim Lilitinim pogledom.

Djuk ih je zatim odveo da upoznaju Martu. Stajali su, preneraženi.

"Baš su bili slatki", rekla je Marta kada su otišli kući.

"Aha", reče Djuk. "Prave šećerleme."

Posle viđenja sa kćerkom bio je potišten. Ako ništa drugo, to se nije promenilo.

Levitov telefonski poziv probudio ih je usred noći.

"Moram da razgovaram sa Martom", reče on Djuku. "Imamo ozbiljan problem."

Kada je Marta sišla da porazgovara sa svojim menadžerom, Djuk je uključio kablovske vesti. Velika vest je te noći stigla iz Sietla. Požar koji je počeo u robnoj kući u centru oteo se kontroli i progutao deset gradskih blokova. Žrtava je već bilo na stotine, a šteta se merila stotinama miliona. Sumnjalo se na namerno podmetanje.

A onda, uz snimke plamena, pustili su jednu Martinu pesmu: Grad gori, svi gorimo, plamen se diže, diže/U izlogu gori meda, želi da poleti/Grad gori, svi gorimo, pružamo ruke prema nebu.

Djuk je prepoznao pesmu. Naziv joj je bio, bez ikakvog očiglednog razloga, 'Pesma za Sietl'.

Slika je ponovo išla iz studija, odakle je govorio spiker. Ne samo da je Marta, izgleda, prorekla požar, već je tačno ukazala i na njegovu lokaciju. Vatrogasni istražitelji su saopštili da je izvor požara bio božićni izlog sa dečjim igračkama. Među njima je bio i džinovski meda, sa vilinskim krilima. Vilinski medvedići su bili popularni tokom te Božićne sezone.

Sada su se prebacili na video kojim je promovisana Martina 'Pesma za Sietl', impresionistički rad koji je nekoliko puta bio ispresecan slikom zapaljenog mede. Mede sa krilima.

Sledećeg jutra održana je konferencija za štampu. Marta je zamolila Djuka da pođe s njom. Bila je bleđa, potresena.

Isprva je Levit odgovarao na pitanja, dok je Marta sedela kraj Djuka i držala ga za ruku.

"Mislite da je pesma predskazanje?" reče Levit. "Ludost. To je obična pesma."

"Ali govori o Sietlu."

"Marta je živela u Sietlu. Jednom je videla požar i napisala pesmu. To je istorija, a ne predskazanje."

"Ali pominje čak i medu."

"Meda predstavlja samo lepu sličicu, to je sve."

"Voleo bih da čujem to od Marte Nove." Djuk je prepoznao novinara iz TajmNeta.

"Marta nikada ne priča o svojim pesmama", reče Levit.

"Imamo prava da znamo", reče novinar. "Da li joj se ta pesma javila u snu, ili tako nešto. Ili to neki obožavalac psihopata pokušava da pretoči njene pesme u stvarnost..."

Halabuka u prostoriji. Levit dreknu da bi ga čuli. "Ako to objavite, tužićemo vas. Policija u Sietlu isleđuje vlasnika radnje. Ne traga za obožavaocem."

Sada je Marta ustajala. "U redu je, Ejb", reče ona. "Pusti me da razgovaram sa njima."

Prostorija utihnu.

"Pa, gospođice Nova", upita čovek iz TajmNeta. "Da li ste požar u Sietlu videli u snu?"

"Ne. Nisam to sanjala."

"Odakle vam onda ta pesma?"

"Naprosto mi je došla."

"Dok ste živeli u Sietlu?"

"Da."

"I videli ste požar?"

Činilo se da okleva. "Videla sam nekoliko požara u Sietlu."

"A šta je sa San Franciskom?" upita drugi novinar.

"Ja ne predskazujem stvari. Pišem pesme."

"Da li biste se zabrinuli da živite u San Francisku?"

"Da li bih se zabrinula? Na to ne mogu da odgovorim."

"Zar ne smatrate da ste odgovorni za to da upozoravate ljude?"

Marta postade, ako je to uopšte bilo moguće, za nijansu bleđa.

"Moja odgovornost se svodi na pevanje."

"A šta je sa smakom sveta?" upita žena iz lokalne TV stanice.

"Molim?"

"Zar ne pokušavate to da nam saopštite? Vaše najveće predskazanje? Da se približavamo kraju?"

'Približavamo se kraju.' Još jedna pesma sa albuma. Djuk sve do tada nije razmišljao o tome šta ona znači.

Levit je mahnito davao Marti signale, ali ona nije na njih obraćala pažnju. "Verujem u to, da. Nikada nisam to skrivala. Približavamo se kraju nečega. Dovoljno je da pogledate oko sebe: ratovi, zagađenje, siromaštvo, nasilje. Naš svet je na izmaku."

Nova halabuka. Levit ote mikrofon od Marte. "To je sve, narode", reče on. "Više nego dovoljno."

Suze su tekle niz Martino lice.

"A vi, gospodine Djuk?" upita čovek iz TajmNeta. "Da li vi mislite da je gospođica Nova vidovita?"

Djuk uze mikrofon. "To mi liči na ono što mi je tata uvek pričao", reče. "Kada bi ljudi mogli da vide budućnost, ne bi bilo kladionica."

Posle požara u Sietlu, turneja je više ličila na cirkus. Sada su ljudi iz medija bili svuda: čekali su na aerodromima, ulogoreni u hotelskim lobijima, tiskali se iza bine na stadionima. A u svakom gradu bilo je još više Martinih obožavalaca, mnogo više nego što je mogao da primi i najveći koncertni prostor. I stalno su pevali. Pevali Martine pesme.

Novina Deca, tako su ih mediji nazvali. Kako je to naveo TajmNet u svom glavnom članku: "Ona predskazuje kraj. A deca slušaju."

Sada je Djuk otvarao koncert. To je, izgleda, bilo jedino razumno rešenje. Takođe je naložio svom menadžeru da Marta bude oglašavana isto kao on i da joj pripada jednaki deo prihoda od ulaznica.

Čak i tada, bilo je teško. Svake noći, svirali su sve kraće, povinujući se očiglednom nestrpljenju Martinih obožavalaca. "Odosmo u čabar, čoveče", govorio mu je Rosko. "Visimo o koncu."

Roskova pijanstva postajala su sve ekstremnija, tako da je bilo nastupa kada nije više mogao da drži ritam. Ili ga možda više nije bilo briga.

"Igraš kartama koje ti se podele", govorio je Djuk, kao mantru. Pitao se kada će početi da veruje u to.

Došlo je do panike u San Francisku. Ljudi su prodavali kuće i imovinu i bežali u brda.

"Da li ti to prija, Marta?" upitao je Djuk kada je isključio ekran u hotelskoj sobi.

Trgla se od njegovog sarkazma. "Ne, ne prija mi. Ali nemoj se ljutiti na mene, Roberte. Ja sam samo želela da pevam. Nikada nisam tvrdila da sam vidovita."

"Nikada to nisi ni poricala."

"Zar bi to bilo šta promenilo?"

Djuk uzdahnu. "Verovatno ne bi. Tvoji obožavaoci će verovati ono što žele da veruju. Samo da to ne poveruješ i sama."

"Ne moraš da brineš zbog mene."

"Ali brinem. Znam kako to izgleda, razumeš, čitavo to ludilo, i šta sve može da ti učini. Poveruješ u ono što ljudi govore o tebi. Izgubiš se."

Ona mu dodirnu ruku. "Hvala ti za brigu. Ali ja znam ko sam, Roberte. Znam zbog čega sam ovde."

On zavrte glavom, zbunjen. Posle silnog vremena koje je proveo sa Martom, posle svih tih razgovora i seksa, i dalje nije osećao da je zaista poznaje. Uživao je u njenom društvu, divio se njenoj muzici,

smatrao da je i zabavna i pametna. Ali ona je za njega do kraja ostala tajanstvena.

Sam je bio kriv za to, pomislio je. Bio je naprosto prezauzet sobom da bi se zaista zbližio sa Martom.

Levit je zurio sa prozora svoje hotelske sobe na ulicu. "Neverovatno", reče on.

Djuk proprati njegov pogled. Bio je to uobičajeni prizor. Hiljade dece tiskale su se na pločniku i pevale dovoljno glasno da ih čuju čak i kroz debelo prozorsko staklo. Lica su bila previše daleko da bi se razaznala, ali Djuk je znao da je na svima isti izraz ushićenja.

"Mislio sam da smo propali", reče Levit. "Kada nam je to o vidovitosti eksplodiralo u lice. Neki tip spali svoju radnju, i Marta najednom postane prorok propasti. A onda, kao da to nije bilo dovoljno loše, morali su da potegnu to sranje o smaku sveta... Rekao sam Marti da treba tu pesmu da iznacimo sa albuma. Ljudi ne žele da slušaju o smaku sveta. Mislim, ko to želi da čuje?"

"Neki ljudi", reče Djuk i klimnu glavom prema prizoru iza prozora.

Levit snažno zaklima glavom. "Upravo je to neverovatno. Snažniji smo nego ikada. Ali izgleda da to samo pokazuje da kad Ejb Levit napravi zvezdu, uradi to kako treba."

Levit, koji je inače bio napet kao zategnuta opruga, bio je večeras neobično dobro raspoložen. Možda je dizače zamenio sredstvima za opuštanje. Ili se možda samo nazirao kraj turneje, bez daljih neprilika, a 'Geine pesme' prodane su u dvostrukom platinastom tiražu.

"Kako to misliš?" upita Djuk.

Levit se potapša po grudima. "Ja sam ovo izveo, čoveče. Ja sam sredio stvar. Doveo Martu do vrha."

"To ne funkcioniše tako."

"Slušaj, ne mislim da umanjujem Martine zasluge. Obožavam zemlju po kojoj hoda. Ali ne bi uspela bez mene."

"Ti nisi stvorio Martu. Čak ni Marta nije stvorila Martu."

"Hoćeš da kažeš da su to uradili obožavaoci?" Levitov glas bio je pun prezira. "Svi ti divni mali ljudi napolju?"

"Vremena je stvaraju. Ona govori ono što ljudi sada treba da čuju. Moraš to da shvatiš, Ejb, ako želiš da joj pomogneš da jaše na tom talasu."

Levit odmahnu glavom. "Nije ni čudo da si ispušen. Vremena je stvaraju. Kada počneš tako da razmišljaš, bolje da legneš i otegneš papke."

"Dobro", reče Djuk. "Ti si to uradio. Ti si sve završio. A sad, hteo si da popričamo o nečemu?"

"A, da. Jesam." Levit priđe stolu. "Posle Božića krećemo na novu turneju. Marta će biti glavna atrakcija. Dvadeset osam nastupa u jugozapadnim državama. Pitali smo se da li bi hteo da nam budeš predgrupa."

Djuk je zapanjeno zurio u Levita. "Hoćeš da otvaram Martine koncerte?"

"Pregrupa nam treba, pa treba. Zašto onda to ne bi bio legendarni Robert Djuk?"

Djuk je čuo sarkazam, ali on je bio nekako površan, kao da se Levit namerno uzdržava.

"Bio bi drugi na plakatima", reče Levit. "Ali dali bismo ti polovinu zarade od ulaznica."

"Polovinu zarade od ulaznica? Posao je u takvom stanju da možeš da izabereš bilo koga, za mnogo manje para."

Levit tužno klimnu glavom.

"To je Martina zamisao, zar ne?"

Činilo se da je Levitu neprijatno. "Ti i ja smo se razmimoišli par puta, Djuk. Ali ja nisam slep, vidim kakva je Marta kad si ti u blizini. Mnogo opuštenija, srećnija. Mislim..." On se nakašlja. "Mislim da je to dobra zamisao. I za tebe. Veza sa Martom ti svakako ne škodi."

Djuk je bio u svim novinama i na svim trač-kanalima, slaviji sada, kao Martin ljubavnik, nego što je ikada ranije bio. Mada to nije naročito pospešilo prodaju njegove ploče.

"Žao mi je, Ejb", reče on. "Ne mogu. Na neki način, voleo bih. Ali ne mogu."

"Priča se da bi ti pare dobro došle."

"Pare su uvek dobrodošle. Ali ne na ovaj način."

"Rekao sam joj da nikada nećeš pristati na to", reče Levit. "A mislim da je to i sama znala. Ali htela je da pokušam."

Djuk je očekivao da Levit bude zadovoljan zbog njegovog odbijanja. Začudo, kao da je splasnuo.

"Pokušao si, Ejb", reče on. "Uradio si koliko si mogao."

Jedva da su prozborili koju u limuzini, dok su se vozili prema stadionu. Bila je to poslednja noć turneje. Marta je sedela poluzatvorenih očiju, kao da posmatra neku unutrašnju viziju.

"Razgovarao sam sa Ejbom", reče on, konačno.

"Znam."

"Žao mi je, Marta. Da nastavim da sviram... Bio bi to samo produžetak agonije. Ne želim više ovo da radim. Sada sam već pola života proveo u mašini, izbacivao sam albume i išao posle njih na turneje, nisam zastajkivao da se zapitam šta to radim. Došlo je vreme da se malo sklonim."

"Mogao bi i dalje da putuješ sa mnom. Možda da uradimo par dueta. To bi bilo zabavno."

"Ne", reče on. "Ne bih mogao. To je tvoja turneja, Marta. Ne treba me vučeš za sobom. A moram i da sredim nekoliko stvari. Nešto poslovno. I nešto lično. Mislio sam da posetim kćerku na nekoliko dana, da probam da shvatim u šta se to uplela..."

"Mislim da je to dobra zamisao, Roberte. Naprosto, volela bih da pođeš sa mnom."

"Gledaj", reče on, "možda ću ti se pridružiti kad stigneš u Hjuston. Tamo imam neke prijatelje. Možda ću da se movam oko tebe par dana."

"To bi bilo lepo", reče ona.

Ali glas joj je bio hladan, dalek. Nije mu verovala, pomislio je. Možda je imala pravo kada mu nije verovala.

"Nismo ništa obećali jedno drugome, Marta."

"Znam."

"U svakom slučaju, ostala nam je ova noć. Ovih dana to je otprilike najdalje što mogu da planiram."

Te noći će se za muzičare i ekipu održati oproštajna žurka.

"Da", reče ona. "Ostala nam je još ova noć."

Vesti o zemljotresu objavljene su ubrzo posle završetka njegovog dela koncerta. Sedam i po stepeni po Rihterovoj skali.

Marta je pevala na bini. Navukao je jaknu i pošao prema izlazu.

"Kuda ćeš?" upita Rosko.

"Napolje", reče on. "Idem odavde."

"Ne ostaješ na žurci?"

"Ne."

"Biće to pravi zoo-vrt, čoveče", reče Rosko sa izvesnim uživanjem. "Jebeni zoo-vrt. Novinari ima da vrište i traže krv."

"Znam."

"Ostavićeš Martu da se sama suoči sa tim?"

"Srediće ona to."

Rosko zavrte glavom. "Šta je bilo, cvikuješ? Ne možeš da prihvatiš činjenicu da je vidovita?"

"Ona nije vidovita, Rosko. To je sranje."

"Reci to San Francisku."

"Svi su znali da će tamo ranije ili kasnije doći do novog zemljotresa."

"A požar u Sietlu?"

"Ne shvataš stvari."

"Zar? Znam samo da ćeš da izduvaš."

"Možda."

"Ona je stvarno nešto, Bobi. Možda je ona ta."

"Ta?"

"Ta koju tražiš", reče Rosko; lice mu je bilo neuobičajeno ozbiljno. "Čitavog svog beskorisnog života."

"Ne", reče on. "Ili ako i jeste, ja nisam još spreman za nju. Ne mogu sada da se nosim s ovim."

On mahnu prema areni, odakle su dopirali poklici nalik na prigušenu grmljavinu.

"Izduvaćeš", ponovi Rosko.

Bilo je to poslednje što je Djuk čuo dok je napuštao stadion, poslednje Roskove reči koje će upamtiti. Šest meseci kasnije, Rosko će biti mrtav.

Dok je čekao svoj let, pozvao je Fila Masloa.

"Čujem da planiraš novi dobrotvorni koncert", rekao mu je. "Voleo bih da učestvujem."

"Videću", rekao je Maslo. "Videću da li mogu da te ubacim."

Smejao se tome neko vreme, a onda pozvao kćerku.

Marta je čekala Djuka u svojoj svlačionici.

Znala je da će ga čekati.

Znala je da on neće doći.

Znala je da će plakati.

Ali ne još. Ne dok Ejb ne dođe da joj saopšti da je Djuk otišao.

Začešljala je kosu i sačekala da joj Ejb pokuca na vrata.

Samo što nije. Samo što nije.

Jan Mekdonald

LEGITIMNE METE

U trinaest minuta posle deset, Džoni Konsajdin, star dvadeset tri godine, shvatio je da će budući tok njegovog života diktirati televizijske vesti. Pojavilo se to u poslednjem prilogu pre pauze, odmah posle vesti o mogućnosti uspostavljanja ambasade Ujedinjenih Nacija na matičnom svetu Ši'ana udaljenom šezdeset svetlosnih godina.

Danas je policija u Belfastu...

"Mislim da niko ne veruje da su oni sa druge planete", reče Orlet, koja mu je bila devojka već tri nedelje, pa sruči u vatru novu lopaticu uglja pomešanog sa praznim paklima cigareta. Džoni iskrivi vrat kraj nje, opčinjen slikama na ekranu.

...ubijen. Uhapšeni su muškarac i žena...

Telo, poluprekriveno zelenom vodootpornom jaknom. Tako malo krvi, stvarno. Stopala, neobično izvrnuta. Mokasine.

"...usrana sreća da završe na ovom od svih mogućih svetova. Znaš, kladim se da čudno mirišu."

Policajci. SS. RUC. Crni gadovi, koji stoje okolo i drže svoje velike puške u naručju kao bebe.

...u zatvor Kaslrej. Veruje se da su...

"Hej, Orlet, mrdni malo tu debelu guzicu. Pokušavam nešto da vidim."

Grozni snimci iz automata. Na njima bi svako izgledao kao terorista. Ofi Brenan. Čarli Ficpatrik. Ne postavlja se tu pitanje 'verovanja', gos'n Spikeru. To su oni.

"Oni bi mogli da reše sve naše probleme, znaš, ako istovare gomilu njih ovamo", reče Orlet. "Svih osam miliona. Onda bi svi bili u manjini, i katolici i protestanti. Imali su priliku da to izvedu sa hongkonškim Kinezima, pa su izduvali; ako izduvaju opet sa Šinijima..."

"Ši'an. Izgovara se Ši'an. Nešto u vezi sa dvojnim vidom njihove seksualnosti."

...članovi odreda IRA za kompjuterski terorizam odgovorni za mini-krah berze zvani Smeđa Sreda, i kolaps Severne Banke...

"Slušaj samo stručnjaka za Šinije. Stavljam džezvu. Jesi li za šoljicu?"

"Šta? Da. Hvala. Crnu..."

"Bez šećera. Učim."

...četvrti član bande je pobjegao i još je na slobodi, mada je policija uverena da će ga brzo uhapsiti. U drugom delu...

Narastajuće bubnjanje džezve. Neka budala je jednom dokazala da džezva proizvodi decibela koliko i 'Boing' pri kočenju.

"Smem li da telefoniram?" doviknu Džoni Orlet.

"Znaš gde je telefon."

Bila je to žuta javna govornica, lakoma za pedeseticama i iškrabana brojevima taksi-kompanija i pica za doneti. On diže slušalicu i tada ga prože mučna panika koja mu je buknila u jami trbuha. Posegnu za ogradom stepeništa da bi se pridržao. Muda su mu bila osetljiva i ranjiva kao dve oljuštene kajsije. Zvoni zvoni. Budi tu, gade. Zvoni zvoni. Javi se, gade. Zvoni zvoni. Zvoni zvoni. Zvoni...

"Judžine. Slušaj. Samo slušaj. Pokupili su Ofi i Čarlija. Džoi je mrtav. Mrtav je, Judžine. Ubili su ga."

"Isuse, Džoni. Oh, Isuse..."

"Slušaj. Majki je pobjegao. Ne znam kako. Jebote, ne znam gde je otišao. Znaš da nikada nisam verovao pajkanima; sa Majkijem tamo negde, verujem im još manje. Zato uzmi šta imaš i briši."

"Džoni. Jebote, Džoni..."

"Džoni?" Glas ga je pozivao iz dnevne sobe sa toplom vatrom i posterima teniserki koje se češu po guzi, sa starim nameštajem prijatnim i šugavim poput psa nekog alkoholičara. Drugi svet, Džoni. Druga planeta. "Kafa!"

"Samo sekund, Orlet. Dobro?" On stisnu mikrofona uz usne. "Ako ne znamo jedan za drugog, ne možemo jedan drugome ni da naudimo. Zato nemoj da me tražiš, Judžine, u ime starih vremena, ne pričaj o meni, ne pitaj se šta sam naumio. Zamisli naprosto da sam mrtav, Judžine."

Novčići zazveckaše u metalnoj utrobi Britiš Telekoma. U dvadeset trećoj godini, u deset sati i dvadeset osam minuta, Džoni

Konsajdin je skinuo svoju obožavanu crnu kožnu jaknu sa čiviluka Orlet Hjuz, zatvorio tiho za sobom vrata u Aveniji Malon broj 27 i počeo da hoda. Na automatu kod Simpsons koji je radio preko cele noći, podigao je svu gotovinu koju je imao na kartici. Njegov ispruženi palac zaustavio je jednog 'Pandoroa' u prolazu na kraju Zapadnog Linka. Kasnije, dok je šofer, veseo, jeo svoju alstersku klopku u pet ujutro u bifeu za kamiondžije, Džoni se naslonio na ogradu krme velikog plavobelog broda koji ga je nosio u izgnanstvo, da posmatra kako se njegova rodna zemlja stapa sa sivlom zore.

Zakoni univerzalne perverzности nalažu da, sve dok imate prilike za odustajanje vi to ne učinite, ali kada poželite iznad svega da odustanete, više ne možete. Kada je Džoni Konsajdin imao osam godina, poslali su ga na letovanje na Floridu sa njegovim ujakom Sjaranom, koga su pronašli kiberlovci na talente iz 'Majrosoft Kija'. Poznajući osmogodišnjake, ujka Sjaran je odveo sestrića u Diznilend. Dok su vijugali u redu za Svemirsku Planinu ('Pola sata od ove tačke', 'Ovde se možete slikati'), Džoni je primetio nekoliko jasno obeleženih vrata za cvikaroše. "Za one koji ne mogu da podnesu", objasnio mu je ujka Sjaran. Pošto je to dovodilo u pitanje njegovu ambicioznu muškost, Džoni je s prezirom odmeravao vrata za cvikaroše. Još desetoro do tobogana. Odlučnost mu je slabila. Još petoro do tobogana. Uspaničio se. Više nije bilo vrata za cvikaroše. Nije bilo odustajanja. Osmehnuto osoblje podiglo ga je, vezalo. Džoni Konsajdin, star osam godina i bez mogućnosti da odustane, upišio se.

Četrnaest godina kasnije, zamka je bila suptilnija, ali podjednako sigurna. Gubitak iluzija friškog diplomca sa IT-a koga je Gospa Evropa osudila na mršavu i nesigurnu egzistenciju od napabirčenih podugovora sa velikim akcionarskim društvima i firmama sa ograničenom odgovornošću, lako se uklopio u okruženje. Nove nepravde lepo su stajale drevnim neprijateljima. Ljudi, ili stvari koje su ličile na ljude, došli su sa zvezda da žive na Zemlji, ali zar ne znaš, Džoni, stare zavade opstaju, stari ratovi nemaju kraja, stara bitka je neumoljiva. Laskanja. Oh, Džoni, pohvale. Oh, Džoni, Džoni, nagrade. Oh, Džoni Džoni Džoni. Zavođenje. Uradi to za mene, Džoni, uradi to za nas, Džoni. Hakuj ovaj fajl, Džoni. Posej taj virus,

Džoni. Ali i dalje je video vrata za cvikaroše. Znao je šta mu se dešava, gde ga vode, šta od njega prave, i pristao je. U svakom trenutku, mogao je da ode. A kada je došlo vreme da to poželi, više nije mogao.

Smeđa Sreda bila je zabavna: kibernetika pantomima sa mnogo ljudi koji su trčali okolo i vikali: "Iza! Pogledaj iza sebe!" Zbrisane akcije u vrednosti od trideset milijardi, samo za jedno jutro. Džoni Konsajdin je samo mogao da se čudi divoti Teorije Haosa, po kojoj jedan tanani drhtaj fiskalnog okeana sigurno, neumitno, narasta u talas kaskade cena, visok pedeset stopa. Između kafe i ručka, Irska Republikanska Armija koštala je Matoru Kurvu Britaniju više nego pedeset tri godine oružane borbe. Do ručka sutradan, Matora Kurva Britanija je sve to povratila.

Uništenje Severne Banke pružilo je Džoniju Konsajdinu veliko lično zadovoljstvo. Virusni sistemi bili su besprekorno projektovani, robusni, neuhvatljivi, beskrajno mutantni. Petnaest minuta posle ubacivanja sistema, proširili su svoju zarazu kroz sve vidove bančinog poslovanja. Šezdeset miliona funti je nestalo iz ličnih, malih firmi i sa računa korporacija. Posle mesec dana sterilizacije sistema pomoću lovaca/ubica, Odred za zaštitu podataka našao je trag zaraze u filijali koja je nekada davno nehajno odbila molbu za otvaranje računa izvesnog gospodina Džonija Konsajdina zato što, kao slobodni programer, nije imao dovoljno redovnih priliva. Severna Banka je zaboravila gospodina Džonija Konsajdina. Gospodin Džoni Konsajdin nije zaboravio Severnu Banku.

Onda je došla operacija u Zapadnom Drejtonu i Džoni Konsajdin se spustio sa visoke planine u društvu Robina Huda, Buča i Sandensa i blažene družine herojskih odmetnika, da bi video stotine njih koji će umreti u vatri zbog onoga što su poželeli da on uradi. Tada se osvrnuo da potraži vrata za cvikaroše, ali sva vrata za cvikaroše bila su zatvorena. Ruke su ga podigle i smestile u vagon koji se sporo uspinjao. Džoni Konsajdin je sačekao da dođe do samog vrha, i na rubu strmeni skočio u mrak.

Na kraju dve istovetne asfaltne reke koje su se probijale kroz dan i noć, zatekao je London toliko tuđinski da je mogao biti i neki okrug ši'anskog sveta-prestonice. Predgrađa sampana laktala su se

na plimi ispod Kleopatrine igle; neki novi Doktor Džonson ponovo je mogao da pređe preko Londonskog basena, a da ne okvasi noge. Udžerice od kartona i gajbi tiskale su se uz gostionice i na trgovima, a stabla su bila svedena na raskomadane trupce za ogrev. Neki beli mladić sa nožem 'stenli' pokušao je da orobi Džonija na platformi Centralne linije u Šepards Bušu, gde je ovaj čekao voz koji je saobraćao prema zapadu, ali je pobegao praznih šaka na zvuk alsterskog naglaska. Kada je Džoni prvi put ugledao tuđina - dok je kupovao baget sa salatam od sira i majonezom na kiosku ispred autobuske stanice za Temzu na Kings Krosu - zurio je, uznemirenog duha, toliko dugo da je propustio autobus. Koliko god da je često viđao Ši'ane po gradu, oni su redovno uspevali da evociraju u njemu taj drugi pogled i da uznemire njegovu dobru hrišćansku dušu.

Ostatkom para platio je unapred jednomesečnu kiriju za jedan stan u Lajmhausu. Naspram njegovog prozora nalazio se crkveni toranj gde je vikar svakodnevno izlazio na parapet da pogleda sve četiri strane sveta. Dok je posmatrao iz svoje eau-de-Nil kocke, Džoni je zamišljao kako ovaj pokušava da odluči na osnovu onoga što ugleda da li da se baci ili ne. Zahvaljujući žaru svog talenta, Džoni se zaposlio kao tehnički autor korisničkih biblija za užasno prozaičan softver za lično računovodstvo. Honorari nisu stizali ništa redovnije nego u Belfastu, ali su bili veći.

Pete nedelje, Džoni je izišao da kupi novine i naišao na opruženog skitnicu u haustoru. Skitnica je nosio mokasine koje su stajale pod čudnim uglom. Novine su ostale nekupljene. Kada se vratio u svoju sobu, Džoni se tresao toliko da je otvorio vrata tek iz petog pokušaja. Nije sebi mogao da objasni zbog čega se skljojao na krevet dok je drhtao u snažnim, suvim jecajima. Džoi mu se nije dopadao. Plašio se Džoiija. Na kraju je zamrzeo Džoiija, ali Džoi je bio mrtav ispod karirane postave zelenog mantila nekog prolaznika, a Džoni je bio izgnanik u stranoj zemlji, koji nije mogao da umakne.

Postojalo je jedno mesto - čije je ime skromno i prikladno bilo 'Restoran i bar kod Moa' - gde je bežao trenutak pre nego što bi se zidovi svalili na njega. Bila je to jedna od onih krčmi sa jevtinom dobrom hranom i ružičastim flamingosima, koja neumitno uđe u modu upravo zahvaljujući tome što modu apsolutno odbacuje. Mamutski aparat za kapućino, sa carskim orlom na vrhu, bila je u

Abisiniji sa Musolinijem. Ploče u džuboksu - na kovani novac, bez kartica, i svakako bez 'videokea' za pevanje uz snimke - nisu menjane četrdeset godina i mogle su da izazovu čak i kod onih gostiju najkamenijeg srca vlaženje očiju nostalgijom za vremenom kada, po svemu sudeći, čak ni njihovi roditelji nisu bili začeti. Okrugle barske stolice na okretanje sa držačima za noge bile su nanizane duž šanka za one koji nisu marili što obeduju pred svima. Za one koji su želeli da se izdvoje, postojalo je nekoliko separea od skaja sa jelovnicima-salvetama, bočicama za sirće od nerđajućeg čelika nalik na slonovske dum-dum metke i bocama kečapa od paradajza na kojima su šarmantne papirne maramice skrivale grozan prizor sasušene mase oko priklanih grlića. Sam Mo bio je srdačan medved od muškarca koji je držao bezbol palicu iz Svetske lige '98 iznad police sa vinskim čašama za Probleme Prvog Stepena i napunjeni 'fjuzi' automatik sa automatskim ciljanjem ispod pregrade, za Probleme Drugog Stepena. Posledica je bila odsustvo bilo kakvih problema. Moovo osoblje u restoranu - prijatno, učtivo, delotvorno - brojalo je petoro: dvoje Kineza, jednu Induskinju, jednog Škotlanđanina, i jednog Ši'ana.

Prvi put kada je tuđin došao da naškraba njegovu porudžbinu u sveščici, Džoni je bio toliko zapanjen da je mogao da samo da zuri. Bio je u mogućnosti da dodirne nešto udaljeno šezdeset svetlosnih godina. Čitav život nagomilanih apstrakcija i informacija - televizijski dokumentarci iz detinjstva koje je majka žurno prebacivala na bilijar kada bi došli na Ne Baš Lepe Stvari, školski projekti, članci u časopisu National Geographic, članci koje je lepio u svoj Album o tuđinima, enciklopedijski zapisi, istraživanja po šer-veru - sve je to postalo konkretno, stvarno, u hiljadu neljudskih sitnica. Tekstura tuđinske kože. Čudnovato drugačiji koktel telesnih mošusa i izlučevina. Visok - preko prosečne visine, došli su iz gravitacionog bunara plićeg od Zemljinog. Vitak kao dete; kao dete, bez spoljnih odlika pola. Ši'anski polni identitet više je feromonski nego fiziološki. Njegove/njene oči bile su krupne, ovalne dužice gotovo crne; nos širok - zbog svih tih mirisnih informacija, pretpostavljao je - usta uska, usne tanke. Uši su bile veoma male, skalp pod uskom trakom kratkog, tamoriđeg krzna koje se pružalo preko središta lobanje i spuštalo do linije mekih dlačica duž kičme, ispod majice sa natpisom

'Restoran i bar kod Moa'. Džoni se setio beninske glave od terakote u koju se jednom zaljubio u umetničkoj galeriji u Botaničkoj Aveniji.

"Hoćete nešto da poručite?" Glas: izdašan kontra-alt, mogao bi da pripada i muškarcu i ženi. Naglasak istovremeno krajnje neprepoznatljiv i izluđujuće poznat. Leva šaka koja je držala olovku iznad notesa imala je tri prsta.

"Izvinjavam se. Moraću da... Izvinite, da li biste mi zamerili ako bih vas nešto pitao?"

"Zavisí."

"Jeste li vi muškarac ili žena?"

"Ja sam devojká", reče Ši'anka i njen odgovor iskristalisao je fluks mogućnosti i protivurečnosti od kojih se sastojala do te sekunde. "A sada, šta biste poručili?"

Pošto je odnela posuđe, Džoni je dugo sedeo u separeu, udisao njene intimne mošuse i mirise i osećao stvari koje nije mogao sasvim da pojmi, ali se činilo kao da ih čitavog života zna. Nije se nijednom osmehnula tokom čitavog obeda.

I mada je Džoni postao stalna mušterija, trebalo mu je hrabrosti da jednog utorka donese svoj kompakt u 'Restoran i bar kod Moa'. Tri nedelje je mozgao nad tom odlukom. Separei su bili privatni, atmosfera daleko pogodnija za tehničko pisanje nego opresivna soba sa pogledom na melahnoličnog vikara, ali i dalje se plašio da ljudi ne provire preko paravana i upitaju ga da li je pisac, da li je išta prodao, da li piše pod sopstvenim imenom? Ljudi to nisu učinili. Ona jeste.

"Šta to pišete?" Spustila je njegovo uobičajeno 'kors' pivo na papirnu podlogu sa natpisom 'Restoran i bar kod Moa', i zavirila u njegov ekran. Tuđinska kineza: neobična opuštanja i poze koje su Džoniju izgledale krajnje iščašeno.

"Običan kompjuterski priručnik. MikroServ Nemezis 4.2. Spoj pravnog i računovodstvenog 'vera.'" Hrabrosti, Džoni. Načini taj skok od stranaca u prolazu do povremenih poznanika. "U stvari, mislim da je za vas to nešto iz Kamenog doba."

"Zavisí", reče ona i ode da posluži drugu mušteriju. Tek posle pola sata bila je slobodna toliko da se vrati i doda: "Hoću da kažem, proći će osamdeset godina pre nego što uopšte počnete da pojmite naše procesore za stvaranje kvantnih tunela; s druge strane, mi

nikada nismo pomislili da kompjuterizujemo svoj pravni sistem. Sejamang."

"Džoni." Rukovali su se, na ljudski način. U jednom trenutku tokom trideset minuta, dok je opsluživala stolove, prestala je da bude tuđin, Putnik, Ši'an, i postala osoba. Još je nije video da se osmehuje.

Razmišljao je te noći o njoj. Zamišljao je nugu, sa kožom čija je boja i tekstura bila kao kod beninske terakote. Zamišljao je električno peckanje krzna njene glave na dlanu svoje šake. Pokušavao je da zamisli njene bradavice, njene genitalije, toplinu njenih telesnih otvora. Bio je šokiran razmahanim preterivanjem sopstvene fantazije. Tek što je saznao njeno ime, a već ju je jebao. A ona je bila Ši'an. Ne čovek. Nečovek. Kao kada bi jebao divnog, sjajnog, kao rđa crvenog irskog setera.

Nekoliko dana nije odlazio kod Moa. Krio se u svom ružnom sobičku, prestravljen uviđanjem da je skriveni predmet požude za kojim je tragao u svim svojim nespretnim vezama bio androgini Ši'an boje crvenice. Prestravljen, ushićen.

Kada se konačno vratio da uporedi zamišljenu Sejamang koja je brzo bleдела sa telesnom stvarnošću, nje tamo nije bilo. Usparičen, pitao je gde je.

Induskinja, Silele, sela je kraj njega u njegov stalni separe.

"Zašto hoćeš da znaš gde je Sejamang?"

Uhvaćen. Bespomoćno je raširio ruke, prinoseći ih ekserima.

"Samo pitam. Dopada mi se. Lepo se slažemo."

Silele je sedela u procenjivačkoj tišini, da bi zatim rekla: "Je si l' ti neki fruk, a?"

"Neki šta?"

"Fruk. To su muškarci koji se lože na Ši'ane. Kao što se gej muškarci lože na druge muškarce, pedofili na decu, gumaši na crni lateks. Frukovi se lože na Ši'ane. Ponekad se pojave ovde; pročuje se da tu radi jedan Ši'an. Drkaju pod stolom, i tako to. Mo se postara da se više ne vrata."

"Isuse, Bože, ne, hoću da kažem, ne..." Hoćeš da kažeš da, Džoni. To je istina, Džoni. Ne, nije to tako, ne tako prljavo i nisko. A kako je onda, Džoni?

Silelina poza i izraz nisu se izmenili, ali Džoni je video da je ubeđenje u njegovom promucanom poricanju za nju bilo dovoljno ubedljivo.

"Verujem ti, Džoni. Vратиće se sutra. Ne brini. Ako stvarno hoćeš da znaš, mislim da se i ti njoj dopadaš."

Bio je nekakav skup u Matičnoj kući na Dokovima, rekla mu je Sejamang kada se vratila. Trebalo je da celo Sestrinstvo bude tamo. Neke su doletele iz Amsterdama. Nešto između venčanja i bar-micve, ali dobar provod, rekla je. Ipak, Džoni je slutio da nije uživala u toj žurci i da joj je drago što je ponovo obukla svoju preveliku majicu 'Restorana i bara kod Moa', što je ponovo među ljudima. Prikupivši hrabrost, upitao je sme li da je časti pićem.

"Da ti kažem", reče ona. "Popij jedno, a ja ću da uzmem ovo na tvoj račun." Iz džepa na boku farmerki od crnog PVC-a ona izvuče paketić aspirina i istisnu jedan u troprstu šaku. "Aspirin. Jevtina zadovoljstva iz Superdrogerije; funta po pakovanju." Sejamang proguta aspirin, nasuvo, dok je Džoni halapljivo gutao svoje pivo, a duh noćnog restorana koji obitava u spiralnoj brazdi na starom crnom vinilu šapnuo mu je u uho da prvi put za svoje dvadeset tri godine zaista živi.

Džoni Konsajdin se zaljubio u tuđinku.

Pošto se pročulo, pošto su odgovarajući časopisi upotreбили odgovarajući stepen cinizma prestonice, 'Restoran i bar kod Moa' više nije bio samo u fazonu, već je postao slavan. Pustinjska oluja lepih i blistavih obrušila se na njega.

"Isuse Hriste, Mo, šta se desilo?" upitao je Džoni kada se progurao između ljudi u odelima koji izlaze petkom uveče, i došao do svog mesta za šankom. Mo, koji je kao i obično brisao čaše, žalosno se osmehnuo.

"Sada smo mesto koje treba videti, Džoni. Daću im deset dana, a ako do tada potpuno ne iziđemo iz mode, potruđiću se da iziđemo."

"Ćao, Džoni!" viknu Sejamang da nadjača larmu. Trepnu dugačkim trepavicama prema njemu: bio je to ši'anski osmeh, saznao je Džoni. Ogoljene zube ljudskog osmeha oni su tumačili kao pretnju.

"Ćao, Sejamang. Pa, krenulo je. Odaslano za Albuikerki preko nekog balona ukotvljenog u vazdušnoj struji nad Grenlandom, a diskovi su otišli kurirskom poštom, koliko da budem siguran. Mislim da sam zaslužio bocu nečeg dobrog."

"Svakako, Džoni."

"Oj!" Neki debeli Indus, od dvadeset i nešto, sa kragnom tako tesnom da je istiskivala suvišne nabore mesa, ugura se u Džonijev lični prostor. "Pusti njega, 'de je moj 'slo-skru'?" Kada je Sejamang pošla prema polici sa bocama iza šanka, dvadeseti-nešto-godišnjak došapnu: "Jebeni Šiniji. Mogli su makar da nađu nekoga ko govori engleski."

Uzbudljiva vrtoglavica bila je istovetna onoj koju je osetio dok je ukucavao lozinke za menadžersku hijerarhiju Severne Banke. Čuo je sopstveni glas, oštar kao brijač i precizan, kako kaže: "Izvini. Ne govori tako o njoj. Ona je Ši'an. Njen narod je putovao među zvezdama dok smo mi jeli buve jedni sa drugih. Ako je ona Šini, onda si ti crnčuga. Crnčugo."

Brzi pokret ruke. Pivska čaša, razbijena o ivicu šanka, nalazila se deset centimetara od Džonijevih očiju. Iza nje, besnelo je pomodrelo, bestijalno lice.

"Šta si rekao, gade jedan irski? Šta si rekao, jebeni Irče jebeni ubico jebeni IRA-gade? A, Irac?"

"Džoni", reče Džoni. Njegovo telo, telo gnevnog čoveka, čitava supstanca restorana i njegove klijentele petkom uveče, kao da su bili sazdani od jarkog i šarenog, helijumom naduvanog PVC-a. Da se dignu, odlete u vazduh. "Zovem se Džoni. Ser." Tamo negde daleko, u toj blistavoj praznini, Mo je vikao, sa svojom vernom palicom Broj Jedan iz '98 kao sa čekićem apsolutne pravde. Vinilna vasseljena kovitlala se kao kaleidoskop. Lica su se nadosila, glasovi grmeli, i Džoni je ostao sasvim sam kraj šanka.

"Džoni, trebalo bi i tebe da izbacim", reče Mo, ali Sejamang, koja je prišla iza njega, stisnu Džoniju šaku.

"Hvala, brate."

"Mislim da će mi pozliti", reče Džoni, najednom bled i oznojen. Jedva je stigao do kabine klozeta.

Čekali su sat i deset minuta da se 'Restoran i bar' zatvori. Debeljko i njegovih šest debelih prijatelja. Debeli prijatelji su oborili

Džonija, zadržali ga na tlu šutem u bubrege, zadržali ga na zapišanom betonu dok je Debeljko još jednom saopštavao Džoniju šta misli o jebenim izdajničkim ubicama Ircima, naglašavajući svoje komentare uzastopnim udarcima cipelom broj 45 u rebra, vrat i glavu. Jebene ubice jebeni Irci.

Uzeli su mu gotovinu. Uzeli su mu kartice. Popišali se po njemu i pobešli.

"Oh, Bože", šapnu Džoni. "Oh, Isuse. Oh, Bože. Oh, Isuse, umreću." On povrati, na prazno, u agoniji. Rebra su mu škripala. Ispljunuo je krv. Svetlost mu blesnu u oči. Prsti bola pretraživali su mu telo. Tri prsta.

"Oh, Džoni, jebote."

"Sejamang."

"Ne govori ništa. Pozvaću hitnu pomoć."

"Ne. Ne. Sejamang, nemoj. Ne smem u bolnicu." Bolnice. Formulari. Tužbe zbog razbojništva. Policijske istrage.

"Džoni, hajde..."

"Ne mogu da ti kažem zašto, samo mi veruj da ne smem u bolnicu."

Senke su kuljale iz dubina njegove lobanje. Crveno gašenje. Otkazivanje čula. Njegov poslednji svesni osećaj bio je da ga dižu snažne ruke, osećaj toplote i sigurnosti kakav je iskusio samo u detinjstvu.

Sejamang Eret Huskravidi živela je u staklenom, promajnom stanu u potkrovlju iznad ši'anske prodavnice sa potrepštinama u ulici Mitre. Posle eksplozije iz rezervata koji im je dodelila vlada Njegovog Veličanstva među urušenim kapitalističkim karijatidama Dokova, Ši'ani su bili poslednji u nizu imigranata koji su prešli u ulice Poplara i Vestferija. Najpre evropski Jevreji, zatim Kinezi, pa indo-pakistanska zajednica, a sada izbeglice sa udaljenosti od šezdeset svetlosnih godina. Višestruki porođaji među kolonistima - biološka modifikacija kako bi se obezbedila samodovoljna genetska osnova za najkraće moguće vreme (svemir je bio velik, čak i onako skraćen relativističkim Mah-pogonom: kada se jednom spuste, kolonisti ostaju prepušteni sami sebi) - izazvali su veliki priraštaj. Džoniju, koji je gledao kao neki stakleni bog ulice ispod Sejamanginog svetlom

ispunjenog stana, to je ličilo na neko neprekidno aktivno zabavište na otvorenom. Visoka, vitka ši'anska deca saginjala su se ispod uzlepršanih totema Sestrinstva, jurila jedno drugo oko gusto parkiranih kola, igrala sa žarom fudbal. Njihovi krici, povici i buka bili su neobično duboki i blagi.

"Džoni."

On se osvrnu, iznenađen, a Sejamang ga uslika.

"Ova je dobra, Džoni."

Radila je kao kelnerica kod Moa, ali je bila fotograf. A to se nije odnosilo na video-snimke tipa pokaži/zažmuri/okini/odštampaj. Već na prave fotografije sa srebrnim bromidom, emulzijom, razvijačem i sredstvom za fiksiranje. Crno-bele. "To je tako divan medijum", rekla mu je druge noći, dok je išao po stanu i zagledao njene uramljene snimke. "Apsolutno crno, apsolutno belo. A opet, pomoću dve nepomirljive suprotnosti, sve se može prikazati. Za nas je to izgubljena umetnost. A to je velika šteta. Morali smo da dođemo na Zemlju da je ponovo otkrijemo."

Ši'ansko tehnološko društvo, govorili su ksenolozi, bilo je staro osam hiljada godina.

Sejamang je fotografisala decu; decu svog naroda, kada se nisu nadala, spontanu i iskrenu, izvučenu iz ulica i zabrana Vestferija da bi ih tresnula na celuloid.

"Pa?" pitala je, očekujući komplimente.

"Ova mi se dopada", rekao je Džoni, pokazavši kolor-fotografiju veličine plakata, sa delikatnom geometrijom ši'anskog međuzvezdanog broda spram zvezdanog polja. Ona nabra nos: bio je to tuđinska moue razočaranja.

"A ovo?" upita Džoni, uzevši skulpturu izvajanu iz tečne noći. Kako god da ju je okretao među prstima, činilo se da mu senzualno teče u šaku, gladna njegovog stiska.

Sejamang mu je hitro uze.

"Ne čačkaj to, Džoni. Opasno je."

"Šta je to?"

"Maser", rekla je Sejamang. "Mikrotalasni laser. U Matičnoj kući nisu voleli da misle kako živim sasvim sama, bez ikakve zaštite."

"Hriste, Sejamang..."

"Nikada neću morati to da upotrebim, pa naprosto zaboravi da postoji, Džoni."

Zamalo da uspe u tome.

"Kako rebra?" upita Sejamang. Njene su ga snažne, sigurne ruke podigle, nosile čitavu milju i na četvrti sprat, očistile ga i zavile mu rane. Ime koje je dala toj natprirodnoj snazi i izdržljivosti bilo je tethba: stanje kontrolisanog besa u koje su Ši'ani mogli sebe da dovedu u prilikama izuzetne potrebe. To je imalo svoju cenu: krajnje iscrpljena, Sejamang je ležala komatozna na madracu kraj Džonija čitav dan i noć.

Kada se Džoni trgao i time odgovorio na njeno pitanje, pružila mu je šolju kafe. Kupila je to specijalno za njega. Alkohol, gotovo sve vrste mesa, određeni mirisi - prevashodno 'šanel' - bili su za Ši'ane škodljivi. Ali stvari koje su ih dizale bili su aspirini, čaj, izduvni gasovi, miris njegove obožavane kožne jakne.

"Znaš", reče Sejamang, sklupčavši se udobno na mestu kraj prozora na način koji je Džoniju izgledao krajnje neudoban, "mislim da smo oboje neka vrsta izgnanika."

"Kako to misliš?" Džonijev nedužni izgled maskirao je iznenadnu ledenoplavu iglu straha. Šta li je rekao dok je bio nesvestan, dok je mucao, balio, vikao u snu?

"Odbačeni od svojih ljudi. Svojih zajednica. Svojih naroda. Nema ničega iza nas. Nema zida života. Odvojeni smo."

U zimu rođena, tako je nazvala sebe, prevevši izraz sa narhe. Izgubljeno pokolenje od ukupno jedne osobe. Rođena je šestog meseca prve subjektivne godine Migracije na Deseti Svet. Njena majka, svemirska radnica iz ekipe međuzvezdanog broda broj šezdeset tri, začela ju je u poslednjem žaru jesenjeg seksualnog ciklusa pred polazak. Pogrešan proračun. Previd. Greška. Dok je njena greškom rođena kćerka vozila plastični tricikl blago zakrivljenim hovnicima međuzvezdanog broda broj šezdeset tri i gnjavila posadu da igra sa njom šuge, njen otac je venuo i stario tokom osamdeset godina svetskog vremena.

"Nisam imala vršnjake, nije bilo nikoga da mi pravi društvo dok rastem. Nikoga da dodirujem, nikoga da bude kraj mene, da me greje. Sasvim sama. Sama sam saznavala šta znači biti Ši'an. Napunila sam šest zemaljskih godina - osam naših - pre nego što su

rođena deca Prvog Pokolenja posle sletanja, a kada su ona ušla u pubertet - mi brzo sazrevamo, Džoni - bila sam dovoljno stara da zasnujem porodicu."

"Koliko ti je godina?"

"Po našim, osamnaest. Po tvojim, četrnaest."

Džoni, čije je detinjstvo bilo prepuno braće, sestara i života, pokušao je da zamisli kako Sejamang pevuši sama sebi dok upravlja triciklom oko poređanih i naslaganih kovčega zastoja, u kojima su naseljenici provodili u snu svojih pet subjektivnih godina do Desetog Sveta. Nije to mogao da pojmi.

Sejamang nikada nije upoznala pubertetsko zaljublivanje i privlačnost istog pola koje je uvlačilo Ši'ane iz rodni Sestrinstava u nove veze i porodična partnerstva. Poneo ju je feromonski tajfun prolećnih i jesenjih seksualnih ciklusa u strahom ispunjeno, polushvaćeno parenje sa muškarcima mnogo starijim i iskusnijim od nje. Osećala se pogrešno, osećala se drugačije, osećala je da nije Ši'an, ali nije znala šta bi drugo mogla da bude, tako da se Sejamang povukla iz zajednice Putnika. Poput nekog zatvorenog sovjetskog grada, ona je bila interni izgnanik; nalazila se usred sopstvenih ljudi i društva, a opet je od njih bila odeljena. Dok je slušao tihe i blage povike dece odozdo, Džoni pomisli da možda ulice ši'anskog Vestferija i nisu tako daleko od kuhinjskih terasa Endistauna. On nikada nije spadao tamo, gde su ivičnjake bojili u zeleno, belo i zlatno. Brat po internom izgnanstvu. On i Sejamang sada su imali novu nacionalnost, onu koja nije poznavala granice. Zemlju razbaštinjenih. Naciju seksualnih istraživača. Pružio je obe ruke da bi dodirnuo njene. Telo joj je bilo vrelo kao da je u groznici, kosti i mišići bili su joj raspoređeni u nepoznatim konfiguracijama ispod kože boje terakote. Pokušao je da ne misli na Orlet, i naravno da nije mogao. Ona je izgledala brutalno i kravlje, jevtino sazdana u poređenju sa ovom ekonomičnom, kompaktnom, suptilnom tuđinkom. Sve ljudske žene su tako izgledale.

Poljubio ju je. Usta su joj imala ukus stvari o kojima je samo sanjao.

Odgurnula ga je od ustiju; bilo je to preusmeravanje, ne odbijanje. Podigla je majicu, blago usmerila njegova usta prema bradavicama. Džoniju nije bio potreban dodatni podsticaj. Šaputala

je na narhi. Tuđinski slogovi uzbuđivali su Džonija baš kao i ukus njene puti na njegovom jeziku.

"Volim te, Sejamang."

"Oduvek sam znala da nisi puki fruk, Džoni. Ali ne znam da li i ja volim tebe."

Odgurnuo se od njene puti, kao plivač koji se baca u duboku vodu.

"Poznajem ši'ansku ljubav, Džoni, ali ne poznajem ljudsku."

Te noći je doneo tri pakovanja od po šest 'korsa' i dvadeset četiri paketića šumećih aspirina iz poslednje preostale pakistanske piljarnice u Vestferiju. On i Sejamang su se kucali čašama, razveselili se i raspojasali. Džoni je pokušao da zavuče šaku za pojas Sejamanginih farmerki, ali ona ga je nepokolebljivo odbila.

"Mislio sam da me voliš", uzvratio je Džoni. Kukavička, muška optužba.

"Ovo je teško. Veruj mi, želim da se kresnem s tobom, veoma, ali ne mogu. Nije pravo vreme. Nije mi teranje. Razumeš li šta to znači?"

Džonijeva glava i penis su razumeli, mada različito.

"Pokušavam da zamislim kako izgleda biti poput tebe, Džoni; biti u tom stanju stalne seksualnosti, ali ne mogu to da osetim. Pokušavam da proširim strast... vatre... keša, tako da se nikada ne okonča, ali ne mogu. Ne mogu da zamislim kako možeš stalno tako da živiš. Mi imamo ljubav, i imamo seks. Seks je keš, dok je ljubav... kada dodiruješ druge, kada oni dodiruju tebe." Ona ponovo nabra nos. "Tako kažu, Džoni. Tako kažu."

Zatvoreni gradovi.

"Želim sa tobom i ljubav i seks", reče satirski raspoložen Džoni.

"I ja, Džoni. Veruj mi. Ne želim da te izgubim samo zbog seksa", reče Sejamang, omamljena aspirinom, sanjiva. "Hoćeš li me sačekati? Hoćeš li sačekati, možeš li sačekati, da dođem u keš?"

"Hoću", reče on.

Kada bi Sejamang otišla kod Moa na svom prduckavom, rasklimatanom mopedu, Džoni bi došao da radi u svetlom, prozračnom stanu, pripremajući plan rada za bibliju novog kućnog-anima sistema između sve dužih seansi gledanja TV-a preko dana. I tamo, u glavnom biltenu koji je išao svakog sata, između priloga o

francuskom manikiru i telefonskih komentara vezanih za seksualno zlostavljanje, televizija je ponovo ščepala njegov život. Vratio se sa petom kafom bez kofeina za taj dan da bi ugledao dvojicu muškaraca koji su silazili niz stepenice policijske stanice Pedington Grin, a pravni korespondent BBC-a ga je obavestio da su dva muškarca iz Severne Irske puštena iz pritvora gde su bili po Zakonu o sprečavanju terorizma, bez dizanja optužnice. Njihova navedena imena bila su Padreg Mek Kig iz Lurgana i Entoni Vuds iz Zapadnog Belfasta. Jedan od vas dvojice laže, pomislio je Džoni Konsajdin, jer ja znam da ti je pravo ime Majki Mek Dona. Poslednji put si viđen kako bežiš iz Kraljevske Alsterske Policije.

"Šta je bilo?" upita Sejamang, kada se vratila kasno kući i zatekla Džonija kako sedi u neosvetljenoj dnevnoj sobi i skače sa kanala na kanal tražeći daljincem vesti.

"Ništa", reče on. "Dobro sam. Ne brini. Hajde, idi u krevet." Znao je da ona zna da on laže.

Pitao ju je sme li te noći da ostane sa njom. Na kauču, na podu, nije bilo važno, naprosto nije želeo da se vrati u svoju sobu.

"Jebote, Džoni", reče Sejamang, smesta budna na zvuk svog imena izgovorenog u tami, u četiri ujutro. "Šta je bilo? Šta nije u redu?"

Džoni pokajnički kleknu kraj njenog madraca.

"Smem li da se uselim, Sejamang? Potpuno?"

"Naravno, Džoni. Naravno, Džoni. Ali ujutro, važi?"

Bezbedan. Majki ga nikada neće tražiti među tuđinima.

Kada je otišao po svojih nekoliko stvari u stari stan, ulica pred crkvom bila je puna policijskih i ambulantnih kola, ali zbog nekog drugog, ne zbog Džonija Konsajdina.

Jesen je kao seksualna sezona iznenadila Džonija, siva ulica na koje lišće nikad nije padalo, gde su godišnja doba dolazila i prolazila nezapažena u anonimnosti crvene cigle. Preko noći, ulice Vestferija i Poplara ispunile su se suptilnim, ali neizbežnim frisson-om koji je dao nov i uzbudljiv sjaj svim starim poznatim mestima, kao da ih on prvi put otkriva. Iz baza podataka kojima je pristupio tražeći informacije o ši'anskoj psihologiji, intelektualno je znao da su ljudski muškarci podložni feromonima parenja, ali stvarno osećanje koje su

oni izazvali u njegovoj duši kada su probudili dnevne fantazije i mračne noćne snove o puti i znoju, bilo je strašno, a opet oslobađajuće. Mozak mu je režao. Drevna životinja, budna.

Kada se probudio usred noći iz svojih košmara boje terakote, začuo je zvuk muzike i glasova odozdo, sa ulice. Ši'anski mužjaci, u borbenom plesu, izvodili su složene udarce na priručnim podijumima za igru u veoma stilizovanim bitkama za seksualnu dominaciju. Posmatrao je figure u skoku ocrtane spram naftnih buktinja, uznemiren, sa osećajem da je tu, na osvetljenoj ulici život, pravi život, život u svoj svojoj punoći, dok je njegova džonikonsajdinovština samo bleđa projekcija na staklu prozora.

I Sejamang se izmenila sa sezonom. Koža joj je potamnela. Počela je da hoda po stanu samo u sjajnom crnom biciklističkom šortsu, zapitkujući Džonija kako može da trpi toliku vrelinu. Bradavice su joj bile stalno uzdignute. Bila je napeta, iritirana, temperamentna, zaboravna, vihor nestrpljenja i aktivnosti, puštala je svoju nerazumljivu ši'ansku muziku isuviše glasno, isuviše kasno, igrala nervozno po dnevnoj sobi, osmehivala se u grču svojim fotografijama dece. Spavala je malo, jela još manje. Mirisala je. To je prožimalo svaki ugao stana, delom mošus, delom buđ, delom divlja ruspustnost. Taj miris je Džoniju dizao malje duž kičme. Živeo je u stalnom stanju prijapizma. Prestravljen, ushićen, gledao je kako Sejamang ulazi u keš. Nikada nije izgledala tuđinskije. Nikada nije toliko žudeo za njom.

Devete noći jesenje sezone, vratio se iz prodavnice za sitne sate, kako je on to zvao, i zatekao je kako se njiše u transu uz svoju omiljenu melodiju koja je svirala toliko jako da je izvaljivala crepove. Telo joj je bilo iscrtano znacima i simbolima sjajem za usne i fluorescentnim markerima.

"Džoni", viknu ona da nadjača muziku, posegnu da stisne telo uz njegovo, "igraj sa mnom. Molim te, Džoni." Zabila je nos u prevoje njegove kožne jakne. "Ooooh. Zar si je obukao samo zbog mene?" Drhteći, Džoni pređe rukom preko krzna na njenoj glavi.

Ona ga poljubi, u usta kao ljudi i u bradavice kao Ši'ani. Njena glad naprosto ga je smlavila. Ljubav koju je vodio sa Orlet, sa svim devojkama u čije je gaćice uspeo da se uvuče, nije mogla da ga pripremi za Sejamang. Ponovo je bio nevin. Sve je morao da uči

iznova. Njena požuda bila je neodložna, a opet se uzdržavala da bi mogli međusobno da se istraže. Sporo narastanje njegovog penisa izazvalo je kod nje izuzetno iznenađenje i oduševljenje. "Stalno izložen, stalno ranjiv", rekla je sa detinjim čuđenjem. Za njega je podjednako čudesno bilo zvezdasto pućenje njene vagine ispod nabora pegave kože. Na višem mestu nego kod ljudskih žena, imala je usmine i sluzokožu toliko osetljivu da je i dah bio dovoljan da je natera da posrne i zastenje na narhi. Ona se divila njegovim stidnim dlačicama, uvtala ih prstima; istraživala je obline i grebene njegove erekcije. Zavukao je ovlaženi prst u njen anus. Jeknula je iznenađeno, a onda zapevušila od zadovoljstva; prekrila ga je od glave do pete mirisnom pljuvačkom. Otkrivali su nove erogene zone. Pronalazili nove pravce.

Džoni je želeo da zaplače. Džoni je želeo da zakukuriče. Ona je razbila okove samosvesti koji su ga ranije neprekidno ograničavali. Mogao je da se izgubi, mogao je da se preda, zato što su jedno za drugo bili tuđini. Bio je opijen slobodom. A opet, tokom parenja te noći, svake uzastopne noći, znao je da je tek zagazio u plićake Sejamangine seksualne gladi. I javila se nova strepnja. Hoće li moći da se vrati celibatu kada se sezona završi i kada energija keša sagori?

Mo je pustio Sejamang na odmor; bila je to prosvećena zaštita sopstvenih interesa; u trenutnoj hormonalnoj klimi, ona bi svaku mušku mušteriju pretvorila u potencijalnog fruka. Zatvorena među staklenim zidovima stana, nervirala se, ljutila. Između naleta seksa, bila je nepristupačna i smrknuta, stiskala je šake i lice uz visoke prozore i zurila u prilike na ulici satima i satima.

"Je li to zbog igranja?" upitao je Džoni i spustio joj ruke na ramena. Uvek, vrelina. Ona slegnu ramenima: ši'ansko da.

"Žao mi je", reče ona. "Nisi ti u pitanju, Džoni. Dobar si. Sjajan si. Već ja. Moja jebena hemija. Moja hormonalna sudbina. Nisam toliko slobodna koliko volim da mislim da jesam."

"Želiš li da odeš?"

"Da li bi ti smetalo?"

Da. "Ne. Ne smeta mi." Lažove. "Idi, ako će te to učiniti srećnom."

Ona ga poljubi u usta. "Hvala ti, Džoni. Hvala ti."

Posmatrao je kako odlazi na mopedu i skreće za ugao u ulicu Njuel. Nemo je besneo po njenom stanu punom njenog mirisa i njenih slika neosmehnute ši'anske dece. Pio je sve što se moglo piti. Posmatrao suton. Posmatrao svetla aviona u preletu iznad Dokova, pri konačnom spuštanju na Hitrou. Osluškivao daleke bubnjeve sa plesnih podijuma. Slomljenog srca, otišao je kod Moa, u svoj stari, privatni separe od skaja i pio sve do zatvaranja.

"Sejamang, ja sam." Svetla su gorela. Muzika svirala. Mošus uporan, neodložan. Vratila se. Zašto nije odgovarala? "Sejamang." Dnevna soba ne kuhinja ne kupatilo ne radna soba ne. Znajući tačno šta će zateći iza njih, on otvori vrata spavaće sobe.

Jedva da je bio stariji od deteta, raširenih ruku i nogu na njihovom madracu. Zatvorenih očiju, cvileći na narhi u ekstazi, ona je jahala ši'anskog mladića. Lako. Prirodno. Savršeno. Bez onih manevrisanja i kompromisa parenja sa njim. Bilo je divno. U jednom uzbudljivom trenutku, nije mogao da ih razlikuje.

Ši'anski dečko je prvi ugledao Džonija; njegova šokirana ukočenost upozorila je Sejamang.

"Džoni..." Zvučala je kao neka polupametna životinja naučena da oponaša ljudski govor bez razumevanja. Zaurlavši nesuvislo, Džoni upade u sobu. Ši'anski dečko pobeže, držeći grčevito odeću. Negde u crvenoj magli svesti, čuo je da su se vrata zalupila. "Džoni..." Sejamang se povlačila pred njim, ruku ukrštenih ispred sebe: bio je to gest molbe. "Džoni, to ništa ne znači, stvarno, ništa ne znači. Ja tu ništa ne mogu. To je u mojoj prirodi, u našoj prirodi. To je keš, Džoni, moram da saznam šta sam, da li razumeš? Ne volim ga, niti bilo šta slično; to je prosto... seks, Džoni. Obično jebanje."

Džoni je lagano vrteo glavom. Sa svim bolom, gnevom, izdajom, ljubomorom i strahom čvrsto sklupčanim u pesnicu, on udari Sejamang sa strane, u glavu. Ona se prući kraj zida, zapletenih udova od terakote, i on na trenutak pomisli da ju je razbio kao etruski ćup. Zurila je u kapi tamnocrvene krvi koju je obrisala sa čela.

Ona mu se osmehnu.

"Jebi se, Džoni Konsajdine, čoveče. Mrzim te. Svim svojim bićem, mrzim te."

Seo je na pod spavaće sobe i ukrstio noge, otupeo, i nije gledao, nije slušao kako baca neophodne stvari u mali kofer. Potpuno otupeo. Želeo je da neko, bilo ko, isključi tu jebenu muziku.

Dva dana, Džoni je visio raspet na drvetu kajanja dok su mu duhovi baza podataka pokazivali koliko je ogroman bio njegov greh. Užasno skupi linkovi sa kolonijalnom bibliotekom uskladištenom na osamdeset osam brodova Petnaeste Međuzvezdane Flote u tački L5 nagnali su ga da se suoči sa užasavajućim zaključcima. Ciklusi keša sa komplementarnim skupovima odgovarajućih muških i ženskih hemijskih okidača značili su da nema seksa bez pristanka ženke. Potpuna muška erekcija bila je moguća samo u prisustvu ženskog hormona oslobođenog tokom predigre. Silovanje je bilo biohemijski nemoguće. Silovanje kao ispoljavanje muške prevlasti bilo je psihološki neizvodljivo; muško nasilje prema ženama u cilju ispoljavanja moći nezamislivo. Seksualno nasilje je među Ši'anima bilo nepoznato. Nemoguće. Sejamang bi se podjednako užasnula da joj je nebo palo na glavu.

Trećeg dana, Džoni je ustao i otišao da potraži Sejamang, njeno praštanje, i praštanje njenog naroda. Otišao je ne znajući hoće li mu oprostiti, ne znajući postoji li u ši'anskoj emocionalnosti ekvivalent za praštanje.

Hodao je kraj šina Lake Železnice izbačenih iz upotrebe da bi postale glavni put prema ši'anskom naselju, sve do Keja Kaneri, središta tuđinskog domena. Tamnooka androgina deca nevoljno su mu pokazivala put, i nijednom mu se nisu osmehnula sporim treptanjem. Činilo se da svi na Dokovima znaju za posvađane ljubavnike. Sejamang je govorila istinu kada je rekla da nije toliko slobodna koliko je volela da misli da jeste. Džoni Konsajdin je prošao ispod senke Tornja Kanada i ušao u srce Sestrinstva Huskravidi.

Britanske vlasti nikada nisu priznale da je bomba IRA na Keju Kaneri bila veliki pogodak. Sedam stotina kilograma unakrsno polarizovanog DBX-a razorilo je svaki prozor u krugu od dva kilometra i sljuštilo Toranj Kanada. Javna osuda je skrivala privatno oduševljenje: od sunovrata cena nekretnina, Kej Kaneri i Dokovi bili su samo teret na grbači vlade. Pošto su procene troškova renoviranja prevazilazile vrednost zakupa po kvadratnom metru, ponudili su ši'anskim emigrantima da oni s time urade šta god hoće,

ako mogu. Njihovi inženjeri postavili su isto ono zaštitno polje koje je njihove međuzvezdane brodove štitilo od relativističkih ubrzanja, i uselili tamo svoj narod.

Džonija je zadržao softverski recepcioner u klaustrofobičnom sivom kockastom predvorju, gde mu je društvo pravio samo ravni ekran na zidu. Jedan sat kasnije, neki sredovečni Ši'an - žena, pomislio je Džoni, koji je učio znake i simbole - dade mu dozvolu da uđe. Matična kuća Sestrinstva Huskravidi nalazila se na dvadeset petom spratu. Džoniju, koji je iskoračio iz gravitacionog okna, činilo se da stoji na velikom pravougaoniku koji lebdi tri stotine stopa iznad istočnog Londona. Spratovi su se završavali tamo gde je počinjao horizont. Držao se zidova kao akrofobični pauk. Ši'anka koja mu je rekla da se popne predstavila se kao Manblong Eret Huskravidi i povelala ga je za ruku do stolice udaljene jedan metar od ivice. Sejamang uđe i sede naspram njega, nekih pet metara dalje. Manblong, žena iz Sestrinstva, sede na treću stolicu koja je stajala pod pravim uglom u odnosu na liniju komunikacije.

"Sejamang..."

Manblong ga pogleda. Nije imao pravo da govori.

Govorila je Sejamang. Govorila je o bolu koji joj je naneo, o gresima koje je počinio prema njenom telu, o nanetim povredama, dubokim ranama koje je ispisao u njoj. Govorila je o nerazumevanju i strahu. Govorila je o nepoverenju, izdaji, prirodi ljubavi, ljudske i ši'anske. Govorila je dugo. Mnogo aviona je preletelo vrh tornja. Sunce se kretalo po sinemaskopskom nebu. U onome što je govorila nije bilo ničega što Džoni već nije čuo iz sopstvene duše, a opet tako naglas, izgovoreno njenim rečima, njenim glasom, rasporilo mu je utrobu.

Manblong se onda okrenu prema Džoniju. Sada je smeo da govori. Ostao je bez svih opravdanja, odbrana i optužbi.

"Sejamang", reče on, "izvini. Izvini." Shvatio je da plače. Otvoreno, bez stida, slobodno. Manblong je zurila u njega. Ši'ani nisu verovali u suze. Nije ga bilo briga. Bio je uništen. Slomljen. Osetio je šake oko glave: najintimniji ši'anski ljubavni dodir. Sejamang je klečala kraj njegove stolice, njene šake su mu mazile lobanju.

"Džoni, povredila sam te, a to nisam shvatila." Ona protrlja obraz - onaj povređeni - uz njegov. On šmrknu. Ona šmrknu. "Još nosiš tu divnu jaknu."

Manblong ih ostavi da se dodiruju. Kada su bili spremni da pođu, ona ih pozva da se vrate sa kapije gravitacionog okna. Prstima je stezala plastičnu bočicu sa belim kapsulama.

"Trebaće vam ovo", reče ona.

"Šta je to?" upita Džoni.

"Sintetički hormon", reče Manblong. "Mi žene ga koristimo da eksperimentišemo seksom van sezone." Činilo se da je ta tema za nju krajnje neukusna. Sejamang uze bočicu i odloži je u džep. Glava joj je bila pognuta, pogled uperen u stranu.

"Hoće li me to zadržati u kešu i kada sezona prođe?" upita ona.

"Ne u kešu. U nečem sličnom."

"Do sledeće sezone?"

"Teorijski beskonačno. Sejamang."

"Da?"

"Koristimo tu drogu već hiljadama godina, ali nikada nije postojalo ništa slično ovome. Nikada. Razumeš li to?"

Sejamang nije odgovorila naglas, ali Džoni je video kako joj koža tamni oko očiju u masku emocija. Ši'ani nisu verovali u suze. Verovali su u ličnu tamu.

"Imam poverenja da nećeš reći ništa o tome gde si je dobila, niti od koga. Shvati ovo, Džoni Konsajdine, mi ne umiremo zbog ljubavi, ali ubijamo zbog svoje dece."

"To znam", reče Džoni. Kada je Sejamang kročila u polje slobodnog pada, on zastade da doda: "Znam da ste koristili hormon da biste je začeli, ali ako možete da poverujete u reči ljudskog bića, verujte mi kada kažem da neću dozvoliti da ponovo bude povređena."

Došla je vlažna zima. Na ulicama više nije bilo dece, muzika je utihnula. Plastični barjaci su se otrzali i lepetali na vetru, tiha ši'anska vozila šljiskala su po grotavim slivnicima. Vazduh je ponovo bio samo vazduh, ništa više od toga, bez magije, bez uzbuđenja u svakom udisaju. Kiša je šarala po prozorima stana u potkrovlju. Iza njih, Sejamang Eret Huskravidi se učila ljubavi.

Pokušavala je da objasni osećanja koja su joj bila potpuno tuđa, dok ju je dnevna doza droge gurala sve dalje i dalje u seksualnu terru incognitu. "Topla, a istovremeno hladna. Možeš li to da razumeš, Džoni? Nije to vrečina keša, ali isto tako ni hladnoća međurazdoblja. Znam da bih, ako poželim, mogla ovog trenutka da se kresnem s tobom, ali isto tako znam i da ne moram, ne onako kako to moram u kešu. Topla. Hladna. Istovremeno."

Čitala je sve što je Džonijev 'dek' mogao da prikaže u vezi sa ljudskom erotikom i romantičnom ljubavi.

"Romeo i Julija. To se ne bi dogodilo - ne bi moglo da se dogodi - među nama. Mi se ne sparujemo na taj način. Ali mogu da razumem kako to što osećam, ta stalna napetost između želje i osujećenosti, može da me natera da osećam toliku potrebu za nekim."

"Zaljubljuješ se u mene?" upita Džoni.

"Ne znam", odgovori Sejamang, trepćući očima u sporom, prisnom osmehu. "Možda." Ionako joj se više sviđala Priča sa Zapadne strane: Ajkule i Mlaznjaci koji plešu u tuči, poput njenog naroda koji na taj način razrešava teritorijalne sporove.

Dok je kiša pljuštala i dok je nadošla reka isterivala uličare iz udžerica i stračara, uzvraćala je na Džonijeve lekcije o humanosti tako što ga je učila da bude Ši'an. Vodila ga je i nosila kameru u foto-pohode na Dokove, posmatrajući ih novim, njegovim očima. Bašte u kojima su poluvegetativne životinje sisale hranu iz rasporene zemlje. Klik-vrrr. Titanska grdosija broda za iskrcavanje nasukana kraj Keja Heron. Klik-vrrr. Kovčezi zastoja u kojima su njeni prespavali svojih subjektivnih pet godina tokom putovanja do Zemlje, niz za nizom za nizom, poslagani u praznim nivoima Tornja Kanada. Klik-vrrr. Spavači, budite se.

I svaki put, suptilna transakcija između majke i kćerke, sa neupadljivim belim kapsulama u providnom plastičnom cilindru. Džoni je pokušao da zamisli ljubav koja voli grešnika, a istovremeno mrzi greh.

Sejamang je pokupila geografske i istorijske informacije iz tačke L5. Džoni je video kako se ši'anski matični svet prostire po njegovom ekranu, okružen točkom orbitalnih manufabrika i staništa, načičkan svemirskim liftovima. Noćna strana matičnog sveta gorela je svetlima

deset hiljada gradova, a njegovi meseci odavno su bili svedeni na masivne organotehničke industrijske komplekse u kojima su se zvezdani brodovi sami reprodukovali. Video je devet kolonizovanih planeta Domaćinstva Svetova, po kojima su Ši'ani hodali pre nego što je Rim bio izgrađen.

"Ne mogu to da svarim", rekao je. "Kao neki stari naučnofantastični film. Specijalni efekti Industrial Light and Magic. To nije stvarno. Ne mogu da poverujem."

"Ni ja", reče Sejamang, U Zimu Rođena.

Pokušala je da ga nauči da govori narhu. Nije mogao da ovlada jezikom u kom su se završeci reči i rod menjali u zavisnosti od godišnjeg doba. On je pokušao da je nauči da govori irski; kada tu nije uspeo, prešao je na alsterski engleski. "Daleko izražajniji od sterilnog Standardnog Nacionalnog Kurikulum-sranja kojim ovde govore. Jedan njegov deo je čist elizabetanski engleski. Šekspirov jezik."

Vodili su ljubav kada bi ih duh poneo. A to je bilo često. Džoni je stalno bio svestan cene te teške trgovine. Životinja je nestala. Nikada više nije iskusio raspusnost, gubljenje sebe, osećaj tuđina sa tuđinom koji je iskusio u sezoni teranja.

A vesti na televiziji, koje su svih tih nedelja i meseci čekale, dokone, strpljive u svom gomilanju svetskih trivijalnosti, iskočile su iz busije. Upao je u zasedu biltena u vreme ručka.

Policija u Lesteru istražuje ubistvo mladića iz Belfasta izvedeno u paravojnom stilu ispred restorana sa hamburgerima u centru grada, u ranim jutarnjim satima.

Jebote, Isuse.

Očevici kažu da je motocikl sa dve osobe došao do žrtve. Posle kratkog razgovora, jedan od dvojice pucao je žrtvi u glavu iz krateža, da bi se zatim odvezli. Ubijeni je identifikovan kao...

Judžin Entoni Padre Pio Brejdi. Dvadeset četiri godine. Stanovao je u Aveniji Ardojn. U Belfastu. Sada stanuje u paklu. To ti je oduvek bilo jebeno glupo ime, Padre Pio. Neka ti se Hrist smiluje. Neka se smiluje meni.

"Sejamang."

Ona se osvrnula iz kuhinjskog prostora gde je veselo seckala neko grozno ši'ansko povrće od kog je dobijao proliv, ali je bio suviše

učtiv da joj to kaže.

"Možemo li načas da popričamo?"

"Naravno, Džoni." Sklupčala se kraj njega. Njen jedinstveni mošus je oslabio, žrtva belih tableta, ali neljudska toplina mu je prijala.

"Da li me voliš, Sejamang?"

"Dobro, Džoni, znaš da to ne treba da me pitaš."

"Da li me voliš, Sejamang?"

"Volim? Šta znači ljubav? Ljubav za mene nije isto što je za tebe."

"Da li me voliš, Sejamang?"

"Da, Džoni, jebote, volim te, dobro?"

"Sejamang, moram nešto da ti kažem. Molim te, nemoj me prekidati niti progovarati dok ne završim."

Ispričao joj je sve. Šta je bio, šta je uradio.

"Zapadni Drejton je glavni centar za kontrolu letenja za britanski vazdušni prostor. Naši napadački programi onesposobili bi njega i njegove rezervne sisteme za najmanje dvanaest sati. Svaki drugi centar za kontrolu letenja koji bi pokušao da preuzme posao takođe bi se zarazio. Imaš li uopšte predstavu koliko aviona proleti kroz kontrolni sektor Zapadnog Drejtona za dvanaest sati? Koliko putnika?"

Izvodio sam simulacije. Verovatnoća za najmanje jedan sudar u vazduhu bila je sto odsto. Potpuna fatalnost. Na stotine mrtvih. Muškarci. Žene. Deca. Kinezi. Indusi. Japanci. Jebote, Togoanci. Legitimne mete. Berza, Severna Banka, to je bio samo novac, samo brojke na disku. Puke stvari. Ovde su u pitanju bili životi. Nisam to mogao da podnesem, Sejamang. Ljude iz Japana, ljude iz Togo. I zato sam ih izdao specijalnoj policiji. Rekao sam Judžinu šta ću učiniti zato što je rekao da želi da se izvuče. Rekao sam mu da ostane dok ih pajkani ne pokupe, da ne bi posumnjali i pobjegli. Onda sam pozvao Poverljivi Broj. Odveli su me u islednički centar u Kaslreju. Rekao sam im ko, gde, kada, šta, potpisao se na istačkanoj liniji i otišao. Sutradan su izvršili raciju. Efi i Čarli su bili uhapšeni. Džoiya su ubili. Mrtav je, Sejamang. Ne znam da li je bio naoružan ili ne, ali su ga ubili. Majki je pobjegao, promenio ime, identitet, upao u fajlove gde je bio uskladišten njegov raniji život i izbrisao se. Sve ono

što je trebalo da ja uradim da sam bio pametan, ali nisam. Pre dva meseca, video sam ga na televiziji - pajkani su ga skembali u jednoj od redovnih racija na Irce. Sinoć su se dva tipa na motociklu dovezla do Judžina u Lesteru i raznela ga. Klasična likvidacija. Znali su ko je. Znali su gde da ga nađu. Znali su čak i ono što ja ne znam. To je bio Majki. Izravnava račune. Likvidira izdajnike."

"Misliš da će doći po tebe?"

"Znam da će doći po mene. Proveravao sam preko 'deka'. Neko je ostavio blatnjave tragove po mom računaru u banci."

"Ali to je u Slovačkoj", upade Sejamang.

"Neko je bio dovoljno nous da se upusti u iscrpno traganje po podacima širokog raspona, ali i dovoljno nespretno da ostavi otiske. Majki nikada nije bio bogzna kakav haker, ali zna da sam živ i grešan, a ako krene za šifrom računara, znaće i gde da me nađe."

Kiša zatrese velika okna, svede vidljivi svet na potočiće tečnog sivila.

"Moram da idem, Sejamang. Smesta. Svaki minut koji provedem ovde tebe dovodi u opasnost. Majki neće ostaviti svedoke. Ne smem dozvoliti da to rizikuješ; ti sa ovim nemaš nikakve veze. Nedužna si. Oh, Isuse, šta sam to uradio, Sejamang?"

"Ne želim da ideš, Džoni."

"Ni ja ne želim da te napustim, ali ne mogu da te povedem sa sobom. Čovek i Ši'anka zajedno? Do sada je već saznao za nas."

Sejamang se osmehnu. Džoni oseti jezu u samoj srži svog bića.

"Postoji način, Džoni. Možemo otići zajedno. Možemo se sakriti u budućnosti. Kovčezi zastoja. Možemo zajedno prespavati pedeset, stotinu, stotinu pedeset godina, pustiti da Majki umre i pretvori se u prah, dok se ne probudimo u novi život."

"Ali tvoja porodica, prijatelji..."

"Porodica? prijatelji? Sve si to ti, Džoni."

"Zar misliš da će Huskravidi to dozvoliti?" On pomisli na sunce i godišnja doba koja ubrzavaju na otvorenom prozorskom zidu, Toranj Kanada kao gnomon bezumnog sunčanika, dok on i Sejamang spavaju jedno drugom u zagrljaju. Godine kao sekunde. Za pedeset, stotinu godina, svašta bi moglo da se dogodi. Čak i svršetak dugog samosakaćenja njegove zemlje.

Sejamang je rekla da će otići u Sestrinstvo bez odlaganja. Džoni se divio njenoj veri. Ši'ani mu ništa nisu dugovali. U međuvremenu, Džoni, ostani u stanu, ne otvaraj vrata nikome ko ne kaže Doći će naš dan na narhi. Prekršio je njeno naređenje da ne prilazi prozoru kako bi je gledao kako proklizava na mopedu vlažnim ulicama. Mučio je sebe zamišljajući teleskopske nišane u svakim vratima i prozoru. Digao je telefonsku slušalicu i čuo ton za biranje, neohrabren njegovom tvrdokornom normalnošću. Pet puta je prilazio 'deku' sa mislima lovca/lovljenog, o tome da naprosto pronade i ubije Majkija pre nego što ovaj pronade i ubije njega. I svaki put je vraćao ikone tastera u zaprljanu plastičnu kožu zato što je znao da su pravila igre drugačija. On je bio mrtvac koji hoda, mrtvac koji govori. To ništa nije moglo da promeni. Drugi život. Jednosmerno putovanje u budućnost. Samo je nemogućnost njegove situacije to činila zamislivim.

"Izneće to na Savet Sestrinstva", rekla mu je Sejamang kada se vratila, posle tri bremenita sata.

"A kada će to biti?" upita Džoni.

"Sutra."

"Sutra?" viknu Džoni, začuvši škljocanje otponaca sačmarice. Sejamang ustuknu od njegovog muškog besa. "Isuse, Sejamang..."

Sutra.

"Uradiće to", reče Sejamang, posle nova tri sata ispunjena strepnjom na golim ulicama, dok je Džoni sedeo tačno u središtu staklenog stana, čekao, čekao, čekao nemi supersonični udar zrna velikog ubrzanja u potiljak. "Nisu mnogo srećni zbog toga - što manje ljudi zna za našu tehnologiju, to bolje, takva je zvanična politika - ali Manblong ima izvesnu težinu u Sestrinstvu. Sada prepravljaju kovčeg zastoja za ljudske biološke parametre."

"Kada onda?" Uvek to pitanje.

"Sutra." Uvek taj odgovor.

Želela je te noći seks sa njim. Nije mogao. Nije želeo. Potištenost i strepnja lišili su ga muževnosti. Bila je povređena, osećala se izdanom zbog ljudske seksualnosti, ali on naprosto nije mogao. Onaj koga čekaju vešala teško može da ima erekciju.

Sanjao je te noći da se poklopac kovčega zastoja zatvorio nad njim i pretvorio se u bezbednosne šipke vagona na Svemirskoj

Planini, držeći ga prikovanog kroz strah, crnilo i hitanje sam Hrist zna kuda pošto su sva vrata za cvikaroše ostala za njim. Imao je svoje izlaze, imao je mogućnosti da se vrati; video ih je, prepoznao, odbio. Uvek Semajang.

"Džoni?" Njen glas. Njene reči, njena vrešina, njen miris. "Spreman si?"

Zar je već došlo to vreme? Ne, Isuse, ne.

"Spreman." Zapravo, posle kućnog pritvora koji je trajao danima, kada se klonio prozora - a kako je mogao? Prozori su bili posvuda, celo mesto je zaudaralo na prozore - i bilo mu je drago što je na otvorenom. Kiša nikako da stane, rana dnevna svetlost prljavosiva, ali sa ukusom vina. Možda nešto kiseliija nego obično. Dete erkondišna, Sejamang je bila beskrajno šarmantna pod slojevima helanki, pulovera i postavljenih jakni; poput siročeta u prevelikim poklonjenim stvarima. Zaključala je vrata i ubacila ključ u sanduče vlasnika radnje.

"Nadam se da će tu neko drugi biti srećan poput nas", rekla je nepretenciozno. Ponela je sa sobom samo fotografije, spakovane u dve fascikle od talasaste plastike formata A3. "Sva moja deca. Hajdemo."

Ulice su bile tihe i prazne pod kišom osvita; od saobraćaja je tu bilo samo nekoliko ranih isporučilaca. Sejamang je prelazila prstom po kišom isprskanim bokovima kola parkiranih kraj ivičnjaka. Najednom ushićen, Džoni iziđe iz Mitre u Njuel.

Čekali su ga na kraju ulice. Dve bogomoljke sa zelenim kacigama i crnim vizirima u pripijenoj koži na crnozelenom skrembleru. Eksplozija zvuka probuđenog motora natera golubove da bučno polete iz gnezda. Džoni baci Sejamang dalje od sebe. Ona se prući po vlažnom asfaltu. Jevtine fascikle se pocepaše, njena jednobojna deca se razleteše po ulici.

"Mene hoće, ne tebe", viknu Džoni. "Beži odavde. Kreći!"

Nije mogao da se nada da će umaći skrembler-motociklu, ali pokušaće. On potrča. Jurnuše za njim. Vodio ih je svakim sokakom, u svaki ulaz, kroz svako dvorište. Skretao je strelovito, naglo menjao pravac, zbunjivao. Sada je to bila igra, i obe strane su je igrale do kraja. Iz ši'anskog grada u ulice ljudi. Ljudski orijentiri: crkveni toranj, 'Restoran i bar kod Moa'. Doručak preko celog dana treperilo je

poput neonskog leptira na rubu njegovog vidokruga. Izgubivši načas koncentraciju, on zakači nogom za izbočenu kaldrmu i tresnu na pločnik. Motocikl trijumfalno vrisnu i igra se okonča.

Skrembler je gutao ugljovodonike s druge strane ulice. Iz crne motociklističke jakne, suvozač izvuče sačmaru bez kundaka. Siđe i priđe pažljivo, oprezno, bespomoćnom Džoniju.

"U ime Irske Republikanske..."

Glava mu eksplodira.

Džoni pomisli da je puška opalila, da je to njegovo telo detonirano u kiši smrvljenog mesa, krvi, kosti i plastike, da se njegov um u trenutku smrti zaledio u krajnjoj agoniji za čitavu večnost. Tada vide kako se obezglavljeno telo klata i pada. Ugleda Sejamang na uglu ulice, sa senzualnim crnim ši'anski maserom koji je držala obema rukama. Osmehivala se.

"Sejamang! Motocikl!" dreknu on. Kentaur od čoveka i mašine, vozač skremblera izvuče teški revolver.

Sejamang se pomeri za tren presporo. Metak joj izbi u crvenom pupoljku kroz slojeve vune i postave. Zurila je u groznu trbušnu ranu sa detinjim čuđenjem, a drugi hitac je pogodi u desno rame.

Ona diže ši'ansko oružje jednom rukom i nanišani. Tethba. Nijedno ljudsko biće ne bi istrpelo takvu kaznu i ostalo na nogama; ponovo je prizvala tamni bes da bi spasla Džonija.

Skrembler se brzo okrenu na ulici mokroj od kiše kako bi njegov gospodar lakše nanišanio. Revolver opali i treći put. A gornji levi kvadrant vozačevog tela - prsa, rame, nadlaktica ruke kojom je držao pištolj - rasprsnu se u mlaz ključale krvi i mesa. Džoni zaurla. Sejamang je bila bačena na metalna zaštitna vrata prodavnice, prostreljena kroz trbuh.

Srušeni motocikl obrtao je točak i vrištao vrištao vrištao.

Nekoliko opreznih duša iziđe iz Moovog restorana na kišu, jedva u stanju da poveruju šta se dogodilo. Belfast, u Engleskoj.

"Hitnu pomoć!" vrisnu Džoni na njih. "Zovite jebenu hitnu pomoć!"

Sejamang je sedela kao polomljena lutka kraj zaštitnih vrata. Ojačani čelik bio je umrljan njenom tamnom tuđinskom krvlju. Kiša ju je polako spirala. Lice joj je bilo blago, donekle zbunjeno. Ši'ansko oružje ispalo joj je is prstiju prekrivenih rukavicom. Bile su to ljudske

rukavice. Po jedan prst na svakoj ruci visio je beskorisno. Pokušavajući da spreči pumpanje krvi, ne znajući šta drugo da učini, Džoni je uhvati za ruku. Ispod pletene vune, ruka joj je bila krhka poput vrapčijih kostiju.

"Pa, jesam li bila dobro ljudsko biće, Džoni, a? Vidiš, i mi to možemo kada moramo. Ajkule i Mlaznjaci. Da ubijemo za ljubav, umremo za ljubav. Oh, jebote, Džoni, kako boli."

"Ššš, ne pokušavaj da pričaš, Sejamang. Stiže pomoć." Sirene, sve bliže. Hitna pomoć. Pajkani.

"Idi, Džoni. Policija..."

"Jebeš policiju."

"Mislim da sada razumem, Džoni." Glas ju je izdavao, nemoguća snaga tethbe curila je iz nje. Šarena ambulantna kola stigoše u doplerovskom zavijanju sirena i stroboskopskom električnom plavom svetlu. Policija je stigla kasnije. Policija uvek stiže kasnije. "Kako to deluje. Ljudska ljubav. Kako možeš da živiš tako, Džoni Konsajdine, srećniče jedan?"

Bolničari u zelenom od glave do pete uleteše sa svojim hromiranim stvarima, plastičnim stvarima i stvarima koje su pravile zloslutne elektronske zvuke, pa blago odgurnuše Džonija u stranu.

"Oh, Isuse, to je Šini", reče jedna bolničarka.

"Pustite me unutra s njom!" vrisnu Džoni dok su utovarivali Sejamang prikačenu na cevi, oblepljenu trakom i žicama, u zadnji deo mobilne jedinice za traume. "Moram biti s njom, ja je volim."

Umrla je u ambulantskim kolima.

Policija je držala Džonija Konsajdina tri dana po Zakonu o sprečavanju terorizma. Imali su zakonsko pravo da ga drže sedam dana u zavisnosti od optužnice, ali trećeg dana je štab iz Belfasta poslao Judin ugovor koji je on potpisao sa RUC-om, pa su ga vratili na ulice.

"Odlazi odavde, Irče", rekli su mu. "Vrati se svojimima."

I učinio je to. Nadao se da će ga prihvatiti. Nadao se da će moći da mu oprostite, mada je njegov greh bio ogroman.

Autobus je prolazio isuviše blizu i bolno za nekoga ko je izdao jedino što je smatrao vrednim. Zatvorio je oči sve dok mu daleki huk 'Boingovih' motora nije saopštio da može bezbedno da ih ponovo

otvori. Navigaciona svetla gorela su na vrhu obeliska od ogledala, Tornja Kanada; avionska svetla stvarala su čudna, kratka sazvežđa, poput signalnih svetiljki međuzvezdanih lađa.

Okno slobodnog pada ponelo ga je gore. Prošao je između kovčega zastoja, dodirujući njihovu hladnu, glatku kožu. Lako, tako lako, iskoračiti iz odeće, zavući se unutra, probuditi se u drugom životu.

Oduvek je odbijao vrata za cvikaroše.

Iza, čekali su tuđini. Iza, čekali su tuđini.

Table of Contents

POLARISOVA SF ANTOLOGIJA '99

Piter V. Hamilton SANJAR ZVEZDANE SVETLOSTI

Grejm Čarnok Haringej

Čarls E. Grant NA LEDIMA VRANCA

Pol Dž. Mekoli SEDAMNAEST

Elizabet Saurbat POSLEDNJI FALUSNI SIMBOL

Dejvid Kils PRVI PUT

Endru Vajner PROMENE

Jan Mekdonald LEGITIMNE METE